

Giới thiệu Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert

Mạc Trần xuyên qua đến mấy ngàn năm sau tinh tế thời đại, vốn tưởng rằng sẽ bình thân vượt qua một đời. Nhưng khi mang theo người hệ thống thức tỉnh, hắn phát hiện hết thảy đều thay đổi!

Hệ thống, người khiến ta mở ra game phần mềm hack xuyên qua chư thiên vạn giới, từ vừa mới bắt đầu vô địch còn chưa tính!

Nhưng là, người này ngày lễ hoạt động là cái quỷ gì a?

Tiết Thanh Minh, bách quỷ dạ hành!

Nhiếp Tiểu Thiên, Sadako, cùng với đủ loại chư thiên vạn giới quỷ loại, xuất hiện ở tinh tế thời đại Ma Đô!

Tiết Đoan Ngo, Long Đế hiện thế!

Trong truyền thuyết Tàn Thủy Hoàng phục sinh trở về, bắt từ tượng binh mã quân đoàn tái hiện Trái Đất!

Tết trùng cửu, đỉnh Thái sơn Cửu Long kéo quan tài; đêm trừ tịch, Thủy Ma Thú bừa bãi tàn phá Thái Bình Dương.

Làm chư thiên vạn giới cường giả loạn vào tinh tế, trong truyền thuyết thần thoại giáng lâm thế gian, âm âm sóng dậy tinh tế thời đại triệt để đi lên tan vỡ con đường.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Có tiền bóc đồng đồ đệ tốt

Công nguyên 8964 năm, Trái Đất, Châu Á, Ma Đô.

Ma Đô, Hồng Phong nhai.

Hồng Phong nhai ở vào Ma Đô bên ngoài, bởi vì trải rộng ngã tư đường lá phong đỏ mà nghe tiếng.

Ở rộng lớn Ma Đô, đây chỉ là một thông thường đường phố. Mà nếu như nói có cái gì bất đồng, đó là điều này thông thường đường phố, có một chỗ chiếm diện tích không nhỏ cổ lão võ quán.

Mạc thị võ quán, thành lập tại 800 năm trước, ở Ma Đô cũng là khá có danh tiếng cổ võ đạo quan.

Cho đến ngày nay, càng là Ma Đô cuối cùng một chỗ cổ võ đạo trường.

Kiều dương vừa mọc, lười biếng nằm ở đường chân trời, ở màu vô quýt vân sàng che lấp bên dưới, làm như chưa có tinh ngu vậy.

Mọi người từ Hồng Phong nhai đi qua, nghe Mạc thị võ quán truyền ra đao kiếm va chạm tiếng, không khỏi có chút lắc đầu bất đắc dĩ. Cổ võ từng thịnh hành qua mấy ngàn năm, là nhân loại khai thác tinh tế lập được vô số công lao hãn mã.

Nhưng là gần nhất mấy chục năm gen kỹ thuật tăng nhanh như gió, từng cần mấy năm, thậm chí mấy chục năm mới có thể rèn luyện mà thành cổ võ thành quả. Hiện tại chỉ cần có tiền, có thể ung dung đạt được siêu nhân sức mạnh.

Dù sao chỉ cần có chân đủ thân thể cường hãn, đã có thể trở thành hợp cách chiến sĩ người máy, hoặc là trở thành phi thuyền vũ trụ hợp lệ binh sĩ. Ở mãnh liệt như thế đối với bên dưới, ai còn sẽ rồi rảnh không có chuyện gì học cái gì cổ võ kỹ xảo, khổ khổ rèn luyện thân thể?

Võ quán.

Hai bóng người cầm trong tay kiếm gỗ, ở tượng mộc làm nền diễn võ trường kịch liệt chém giết.

Trong đó một vị thanh niên nam tử chờ vóc người, thân mang màu đen trang phục, cũng là Mạc thị võ quán đương đại quán chủ Mạc Trần. Mặt mũi hắn xem ra vẫn tinh anh tuấn, chỉ là hai con mắt hơi có chút hẹp dài, khiến hắn nhiều hơn mấy phần lạnh lùng, ít đi chút nhu hòa.

Một vị khác thanh niên nữ tính thân mang màu trắng trang phục, uyển chuyển nóng bỏng dáng người đem quần áo chống đến căng phồng.

Nàng có một trương tinh xảo mặt trứng ngỗng, hắc bạch phân minh hai con mắt lập loè lạnh lạnh màu, màu hồng môi anh đào hơi khép mở, xem ra cực độ lãnh diễm.

"Àm!"

Hai người kiếm gỗ tấn công, phát ra tiếng vang trầm nặng, phảng phất một tiếng sấm rền. Cái kia đã kích cường liệt lực, nhưng vóc người uyển chuyển nữ nhân lùi lại mấy bước, mới coi như tản đi lực trùng kích.

Mạc Trần thân hình hơi chao đảo một cái, đã ổn định thân hình.

Hắn nhẹ thở con giận, đưa tay kiếm gỗ ném kiếm khung, tán thưởng nói: "Không sai, ngăn ngắn thời gian một năm, ngươi đã nắm giữ kiếm đạo cơ bản yếu lĩnh."

Liễu Thi Phi liếc mắt, cái gì gọi là nắm giữ cơ bản yếu lĩnh, ngươi đây là ở khen chính mình chứ?

Nàng giơ tay lau trán tí mồ hôi hột, nhìn Mạc Trần bộ dáng thoải mái, hăm mộ nói: "Chết đòi tiền, chúng ta thể chất rõ ràng không sai biệt lắm, đều ở người bình thường gấp mười lần tả hữu. Nhưng là vì sao mỗi lần chiến đấu, ngươi xem ra đều nhẹ nhõm như vậy. Lẽ nào khoa học kỹ thuật cường hóa kết quả, cùng cái gọi là cổ võ kỹ xảo thật sự chênh lệch nhiều như vậy?"

Mạc Trần lắc lắc đầu, than thở: "Hai người bản chất cũng không có phân biệt, chỉ là ngươi không hiểu dường như tốt hơn lợi dụng tự thân sức mạnh, thật giống một đầu lỗ mãng trâu hoang!"

Liễu Thi Phi khòe miệng hơi co giật, tình xảo khuôn mặt lộ ra mấy phần giận dữ và xấu hổ, căm tức nhìn Mạc Trần bình thản vẻ mặt, hận không thể đưa hân bạo đánh một trận.

Cái gì gọi là lỗ mãng trâu hoang!

Dùng loại này thô tục ngôn ngữ hình dung một vị thực nữ, thật sự thích hợp sao?

Đáng đòi ngươi không có bạn gái, lão xử nam!

Liễu Thi Phi tâm vô lực nhỏ nước bọt, lờm một cái không nghĩ để ý tới Mạc Trần. Nàng khề hừ một tiếng, đưa cho Mạc Trần một đôi mỹ lệ bạch nhân, gót sen uyển chuyển xoay người đi tới phòng tắm mà đi.

Mạc Trần nhìn Liễu Thi Phi rời đi uyển chuyển thân ảnh, lông mày hơi nhíu lại.

Hai người tuy rằng biết mấy năm, nhưng hắn đối với Liễu Thi Phi lại lịch, hiểu rõ nhưng cũng không nhiều. Hắn chỉ có thể từ Liễu Thi Phi quần áo, cùng với thường ngày biểu hiện, suy đoán đối phương lại lịch bất phàm. Dù sao cái kia giá trị mấy triệu đồng liên bang quần áo, cùng với mấy ngàn vạn cực phẩm đua xe, có thể không phải là người nào đều có thể sử dụng lên.

A.

Mạc Trần nghĩ, khề cười một tiếng.

Đối phương lại lịch ra sao, cùng mình có quan hệ gì. Mình mở võ quán truyền nghề, đối phương giao tiền học nghề, đây vốn là một cái thông thường giao dịch.

Mạc Trần ngồi ở một trương thư thích ghé nằm, nhìn gỗ lim sắc nóc nhà, khe khề thờ dài.

Mấy chục năm qua, gen kỹ thuật tăng nhanh như gió, cổ võ khắc khổ tu luyện mấy chục năm hiệu quả, thậm chí còn không người khác tiêm vào hai bình gen được vật, thật sự là làm người lạnh lẽo tâm gan. Chính mình này võ quán, cũng không biết còn có thể mở tới khi nào.

Tương tượng chính mình tuổi nhỏ thời gian, võ quán mặc dù đứng đã bị xung kích, nhưng nhiều võ sĩ còn có trăm vị học đồ.

Nhưng là bây giờ?

Mạc Trần hai con mắt khề nâng, nhìn không khoát tình mệnh đạo trường, mặt mũi bất đắc dĩ màu.

Trong nháy mắt công phu, chính mình từ thế kỷ hai mươi mốt, đi tới nơi này mệnh mong tinh tế thời đại đã hơn hai mươi năm. Chỉ là hai mươi mấy năm qua đi, chính mình nhưng ngay cả phần này nhỏ nhỏ tổ nghiệp, đều thủ đến nom nớp lo sợ.

Nói đến, chính mình thực sự là cho những kia xuyên qua, có thể treo lên đánh thế giới người xuyên việt các đời trước mắt mặt a!

Hay là, ta là một cái giả người xuyên việt chứ?

Mạc Trần tâm tự giễu, hai con mắt hơi đóng lại, trước mắt hiện lên một đạo cao mấy chục trượng thật lớn màu xanh bia đá.

Nó khắc nói: "Nhất đại tông sư!"

Ở màu xanh bia đá phương, còn có một phương bóng đá đại tiểu, xoay tròn không ngừng Âm Dương Ngư.

Mạc Trần nhìn cái kia thần dị cảnh tượng, khe khẽ thở dài.

Vật này tuy từng chính mình cùng nhau xuyên qua, nhưng là hai mươi mấy năm qua đi, nhưng thủy chung không lời giải thích, thật là khiến người ta bất đắc dĩ a.

Ở Mạc Trần thở dài thời điểm, một đạo lạnh tanh âm thanh truyền đến: "Lão sư, đây là tháng này học phí, mười vạn đồng liên bang!"

Dứt tiếng, một trương bài pu-khơ lớn nhỏ tám thẻ màu trắng, phảng phất đáng sợ lợi khí vậy xé rách không khí, hướng về ghế nằm Mạc Trần đánh tới.

Mạc Trần cũng không mở mắt, tiện tay đem phá không mà đến thẻ tín dụng bắt bí ở tay, mặt mang nụ cười nhàn nhạt, lười biếng nói: "Đồ nhi ngoan, lần sau đừng quên mang nhiều ít tiền, lão sư dạy người nội gia chân khí pháp môn, đây chính là cô võ kỹ xảo chỗ cốt lõi."

Liễu Thi Phi nhìn Mạc Trần lười biếng bộ dáng, không nhịn được khòe mắt hơi co giật, hàm răng cắn chặt.

Tên khốn kiếp này, bạch mù chính mình còn cố ý ăn mặc một thoáng, dĩ nhiên liền mất đều chẳng muốn mở ra. Trời trời mới biết tiền, tiền, tiền, chết độc thân cầu!

"Hừ, có tin hay không lão nương dùng tiền đập chết người!" Liễu Thi Phi hai con mắt lập lòe lửa giận, không nhịn được chu tình xảo miệng nhỏ kiêu, bất mãn mà rên khẽ một tiếng.

Mạc Trần hơi mở ra hai con mắt, cười trừ nói: "Hoan nghênh thổ hào đại tiền tài nhục nhả thuật!"

"Người!" Liễu Thi Phi nhìn thấy Mạc Trần như vậy vô lại, nhất thời tức giận đến nghiến răng.

Nàng hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt khó chịu màu, gót sen uyển chuyển đi ra ngoài.

Làm Liễu Thi Phi đi tới chỗ cửa lớn thời điểm, bước chân hơi dừng lại một chút, có chút chần chờ nói rằng: "Người gần nhất có phải là gặp phiền toái gì?"

Mạc Trần hai con mắt hơi nhú, mắt lóe qua một vết bất ngờ, thờ ơ cười nói: "Phiền toái nhỏ thôi, chính ta có thể giải quyết. Người vẫn là chạy nhanh đi, cẩn thận đến muộn u."

Võ quán dáng dấp như vậy đã mấy năm, riêng mỗi tháng không hề giữ gìn phí, nhưng Mạc Trần đã sắp muốn phá sản. Nếu như không phải Liễu Thi Phi trợ giúp, hẳn sớm cân nhắc người kia kiến nghị, đem chỗ này võ quán bán đi.

Chỉ là chuyện như vậy, Mạc Trần chung quy không tốt cùng Liễu Thi Phi mở miệng.

Liễu Thi Phi nghe vậy, hai con mắt lấp lóe, không nói gì nữa.

Chỉ chốc lát, bề ngoài truyền đến một hồi nhỏ nhẹ đưa xe tiếng.

Mạc Trần tựa ở ghế nằm, chậm rãi đóng hai con mắt, sắc mặt bình tĩnh không lay động.

Có thể gặp được có tiền tùy hứng, còn yêu thích lấy tiền nhục nhả sư phó đồ đệ, sinh hoạt thực sự là quá tốt đẹp. 10 vạn đồng tuy rằng không nhiều, nhưng miễn cưỡng có thể duy trì võ quán ba tháng chi tiêu. Nếu như vậy, chính mình còn có thể nhiều kiên trì một quãng thời gian.

Đáng tiếc a, hai người thân phận chênh lệch thực sự quá lớn, nếu không mình vẫn đúng là muốn đuổi theo một thoáng cái này thổ hào đồ đệ!

Mạc Trần nhẹ thở ra một hơi, tâm nghĩ như vậy đến.

Liễu Thi Phi điểm tiểu tâm tư kia, Mạc Trần như thế nào không thấy được. Chỉ là ở cái này mệnh mỏng tinh tế thời đại, thiên kiến bề phái chi thể kỷ hai mươi một càng thêm hiện thực, cũng càng tàn khốc hơn!

Thực sự là đáng tiếc một kẻ có tiền bốc đồng đồ đệ tốt a!

Mạc Trần tản đi tâm gọn sóng, không nghĩ nữa chuyện này.

Vào lúc này, trước mắt hắn đột nhiên sáng lên một hồi hoa mỹ hắc bạch thần quang, phảng phất thật lớn Âm Dương Ngư. Đột nhiên xuất hiện biến hóa, nhưng Mạc Trần biểu hiện hơi sững sốt, sau đó trong nháy mắt phản ứng lại, là cái kia tuy từng chính mình xuyên qua mà đến bia đá!

"Tôi Cường Tông Sư game đã mở ra, player Mạc Trần thành công đổ bộ game, phục vụ khí đã canh tân hoàn thành, xin mời player tự mình tìm tôi mới công năng."

Mạc Trần nghe cái kia không hiểu nó ảo diệu thanh âm, mặt mũi viết kếp mộng bức.

Này đều là vật gì a!

Hơn nữa, vì sao danh tự này nghe tới có chút quen tai? Hắn nghĩ người chốc lát, chậm rãi phục hồi tinh thần lại, chau mày thành một đoàn.

Tối Cường Tông Sư game, thật giống mình ở trước khi xuyên việt, xác thực chơi đùa một cái hồ cha quốc sản Game Mobile.

Lẽ nào!

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Từ vừa mới bắt đầu liền vô địch thật sự được không?

Mạc Trần nghĩ tới đây, hai con mắt trong nháy mắt tròn tròn, tâm tràn đầy không dám tin tưởng. Hắn chậm rãi nuốt ngụm nước bọt, âm thanh mang theo vài phần run rẩy nói: "Mở ra bảng skills."

Player: Mạc Trần

Chức nghiệp: Võ giả

Thuộc tính: Thân thể: 11 (người bình thường các hạng thuộc tính làm một)

Linh hồn: 5

Tu vi: 30

Đánh giá: Hậu thiên tay mơ, một sao đáng thương yếu gà.

Mạc Trần nhìn trước mắt bảng skills, khuôn mặt đại ra màu, tâm chỉ còn dư lại một ý nghĩ.

Đúng là cái kia game!

Mà cái gọi là Tối Cường Tông Sư game, nhưng thật ra là hồ cha quốc sản đồ da game.

Player thân là cô đơn môn phái chương giáo, có thể chiêu mộ đủ loại ảo tượng nhân vật bỏ khuyết đến môn phái chi, sau đó tiến hành giết quái lên level phổ thông game.

Nó đem đủ loại bùa bộn tiểu thuyết, cùng với hoạt hình chờ làm thành game phổ bản. Khác biệt duy nhất là, cái trò chơi này vẫn tính công chính, tất cả tài nguyên đều có thể từ phổ bản đạt được, xem như là mob player cũng chỉ là người khác hơi nhanh một bước.

Mạc Trần nghĩ tới đây, nhất thời hít vào ngụm khí lạnh.

Nếu như có thể đem ảo tượng thể giới nhân vật chiêu mộ hiện thực!

Thảo, nếu như mình nhớ không lầm.

Lúc trước chính mình chơi thời điểm, game đã ra được chín sao Hồng Trần Tiên phiên bản, hơn nữa nghe nói đang định tới một lần đại thăng cấp, mở ra oanh oanh liệt liệt thời đại thần thoại!

Chín sao cấp bậc Hồng Trần Tiên đã có thể một tay bắt bí tinh cầu, trong nháy mắt phá nát tinh hà, này nếu như triệu hồi ra một tôn tiên thần, đó là trấn áp hệ Ngân Hà tiết tấu a!

Mạc Trần không nhịn được nuốt nước miếng một cái, tâm tràn đầy vô tận kích động.

Lão tử muốn phát ra a!

Gợi ý của hệ thống: "Chích, player xin chú ý. Game mặc dù đã đổi mới thần thoại phiên bản, nhưng player trước mắt cấp bậc chưa đủ lấy tiến vào cấp bậc cao thần thoại phổ bản. Bởi vì phục vụ khí đồ mới, nhân vật chiêu mộ chờ công năng mất, tất cả khen thưởng chỉ có thể thông qua phổ bản khen thưởng rút ra."

Mạc Trần nghe vậy, sắc mặt nhất thời sụp xuống.

Phó bản khen thưởng!

Người nào không biết quốc sản game nhận thưởng xác suất có bao nhiêu hỏ cha, muốn từ rút được nhân vật khen thưởng, quả thực còn khó hơn lên trời a!

Gợi ý của hệ thống: "Bởi vì phục vụ khí đổi mới, tất cả phó bản qua cửa khen thưởng tăng lên gấp mười lần."

Gấp mười lần rơi xuống xác suất!

Mạc Trần hai con mắt mờ sáng, tâm nhiều hơn mấy phần chờ mong. Nếu là như vậy, phó bản khen thưởng vẫn có thể chờ mong. Nói không chắc chính mình số may, có thể tuôn ra nhân vật cũng khó nói.

Phi Tù cái gì, mình mới không phải a!

Mạc Trần hít một hơi thật sâu, chậm rãi bình phục mấy phần tâm tình kích động, trầm giọng nói: "Kiểm tra có thể vào phó bản."

Gợi ý của hệ thống: "Trước mặt player thực lực đánh giá một sao, cao nhất có thể vào hai sao phó bản. Cực xác suất nhỏ phát động đặc thù gấp hình thức, có thể vào cấp bậc cao đặc thù phó bản. Phó bản mỗi tháng quét mới một lần, mỗi lần tùy cơ quét mới ba cái phó bản, lấy cung player lựa chọn."

Hệ thống dứt tiếng, Mạc Trần trước người màn ánh sáng hơi lấp lóe, hiện lên ba cái phó bản.

(Tiểu Thời Đại) một sao phổ thông phó bản, player thuộc tính vượt quá phó bản cực hạn, phụ trợ phẩm mềm hack công năng bị hạn chế.

(Diệp Vấn) một sao cao cấp phó bản, player thuộc tính vượt quá phó bản cực hạn, phụ trợ phẩm mềm hack công năng bị hạn chế.

(Thần Điều Hiệp Lữ) hai sao phổ thông phó bản, phụ trợ phẩm mềm hack không bị hạn chế.

Này!

Mạc Trần nhìn trước mắt ba cái phó bản, cùng với phía sau ghi chú, tâm không khỏi nhiều hơn mấy phần kinh ngạc.

Phụ trợ phẩm mềm hack, này là món đồ quý quái gì vậy?

Mạc Trần tốt bên dưới, điểm vào (Thần Điều Hiệp Lữ) phó bản đồ tiêu.

Chích: Player lựa chọn phó bản thành công, sắp xuyên qua (Thần Điều Hiệp Lữ) thế giới. (đặc biệt nhắc nhở: Phó bản khen thưởng căn cứ thế giới tan vỡ trình độ quyết định, tan vỡ trình độ càng cao tác khen thưởng càng cao.)

Chích: Yêu game phụ trợ phẩm mềm hack mở ra, xin mời player mau chóng lựa chọn phụ trợ phẩm mềm hack:

Vô địch hình thức mở ra, xin mời player lựa chọn tu vi truyền thừa: Gia cường bản Trương Tam Phong truyền thừa, gia cường bản Độc Cô Cầu Bại truyền thừa, gia cường bản Tiểu Lý Phi Dao truyền thừa.

(trình trọng nhắc nhở: Player lựa chọn tu vi truyền thừa sau đó, đem lấy được được đối phương toàn bộ sức mạnh cùng tri thức. Ba người tu vi truyền thừa, đều vì kiếp trước giới có thể chứa đựng cực hạn. Player xin chú ý, này hình thức lấy được truyền thừa tu vi chỉ hạn trước mặt phó bản sử dụng. Player có thể thông qua nhiệm vụ đặc thù, đem võ đạo truyền thừa tu vi mang ra thế giới.)

Giải trí hình thức mở ra, xin mời player lựa chọn giảng lâm thân phận: Phổ thông đệ tử Cái Bang, Toàn Chân giáo đệ tam đại thủ tọa đệ tử, vô danh người A qua đường.

Mạc Trần nhìn hệ thống cho ra tuyển hạng, nhất thời sững sờ ở nơi đó.

Yêu game, này không phải là mình lúc trước mở game phần mềm hack sao?

Phần mềm hack tuy rằng chỉ có hai cái tác dụng, phó bản vô địch cùng trong nháy mắt qua cửa, thế nhưng đối với hỏ cha quốc sản game tới nói, lại có thể tiết kiệm ra quá nhiều thời gian.

Chỉ là hiện tại, phần mềm hack rõ ràng cũng theo trở về!

Mạc Trần liếm liếm môi khô khốc, vụng trộm ngất bấp đuôi của chính mình một cái, mới coi như phục hồi tinh thần lại.

Chính mình muốn phát ra!

Hắn hai con mắt tỏa ánh sáng, nhìn hệ thống cho ra tuyển hạng, tâm tràn đầy kích động.

Có ba vị đại lão công lực cùng với kinh nghiệm truyền thừa, đây là khiến ta từ vừa mới bắt đầu vô địch thiên hạ tiết tấu a!

Chỉ là đáng tiếc công lực không thể đưa vào hiện thực, bằng không chính mình tới tập chung biến thành một đời cỏ vô tông sư tiết tấu. Bất quá cũng không quan hệ, những đại lão này tu hành kinh nghiệm cùng tri thức, mới là thứ hữu dụng nhất a!

Nếu như sau đó chính mình tiến vào cao cấp phó bản, đạt được những thần thoại kia nhân vật ký ức, quả thực.

Mạc Trần nuốt ngụm nước bọt, không dám nghĩ tiếp nữa.

Hắn đánh giá mặt cho ra lựa chọn, lộ ra vẻ trầm tư.

Nên làm gì tiến hành lựa chọn, cũng thật là một vấn đề. Cái kia ba vị đại lão truyền thừa đều là gia cường bản, có thể giới cực hạn tu vi, đúng là không có cái gì tốt xoắn xuýt.

Điểm mấu chốt, vẫn là chính mình giáng lâm thân phận, cái này mới là trọng yếu nhất vấn đề!

Phó bản khen thưởng, căn cứ thể giới tan vỡ trình độ quyết định.

Như vậy tính tới, đương nhiên muốn tuyển chọn đối với giúp mình lớn nhất thân phận. Phổ thông đệ tử Cái Bang cùng vô danh người A qua đường, đối với sự giúp đỡ của chính mình đều rất có hạn, chỉ ít cùng Toàn Chân giáo đệ tam đại thủ tọa đệ tử tương, có thể chênh lệch quá nhiều.

Mạc Trần tâm tư lượng, nhất thời có quyết định.

Hắn trầm giọng nói: "Ta lựa chọn Độc Cô Cầu Bại truyền thừa, cùng với Toàn Chân giáo đệ tam đại thủ tọa đệ tử thân phận."

Chính mình tu hành hai mươi năm kiếm đạo, vẫn là Độc Cô Cầu Bại truyền thừa thích hợp nhất. Đương nhiên, nguyên nhân trọng yếu nhất, vẫn có thể đạt được Độc Cô Cầu Bại tri thức cùng kinh nghiệm!

Đối với Mạc Trần tới nói, mỗi cái thể giới tri thức mới là quý giá nhất, nhất đáng giá thu được tài phú. Cái kia nhưng là một cái thể giới vô số năm tích lũy, chân chính chỗ tinh hoa!

Gợi ý của hệ thống: "Player lựa chọn thành công, bất cứ lúc nào có thể tiến vào phó bản. Trọng yếu nhắc nhở: Sau bảy ngày là truyền thống ngày lễ tiết Thanh Minh, game sắp mở ra đặc thù tiết Thanh Minh hoạt động, kính xin player sớm làm chuẩn bị."

Mạc Trần nghe vậy, từ trầm tư thức tỉnh, nghi ngờ nói: "Hoạt động, game còn có thể xuất hiện hoạt động?"

Hắn vốn tưởng rằng này biến dị game cũng như vậy, không nghĩ tới vẫn còn có ngày lễ hoạt động, điều này cũng thật bất khả tư nghị đi.

Hệ thống: "Vì game thú vị tính, cùng với player có thể chơi tính. Mỗi cái cổ lão ngày lễ, game đều sẽ chuẩn bị đặc biệt ngày lễ hoạt động, cũng vì player đưa một phần đặc thù ngày lễ lễ vật."

Mạc Trần sững sốt chốc lát, mang theo vài phần vui mừng hỏi: "Tiết Thanh Minh hoạt động, đó là vật gì?"

Hệ thống: "Thanh minh thời tiết, Quỷ Môn mở ra. Bách quỷ dạ hành, sinh linh tránh lui."

Mạc Trần khoe miệng hơi co giật, mắt nhiều hơn mấy phần bất an. Này nói, không hiểu khiến người ta cảm thấy rất không ổn a!

Quỷ Môn mở ra, bách quỷ dạ hành!

Hệ thống: "Chính như player suy nghĩ, tiết Thanh Minh ngày đó, Ma Đô Quỷ Môn Quan mở ra, đến từ chư thiên vạn giới quỷ vật sẽ tiến vào nhân gian. Hoạt động sau khi kết thúc, sẽ căn cứ player tiêu diệt quỷ vật tiến hành hạch toán khen thưởng."

Mạc Trần lấy tay vịn ngạch, khuôn mặt mộng bức màu, tiếng rung nói: "Đến từ chư thiên vạn giới quỷ vật, hệ thống người hắn · mẹ đẻ ta chơi a!"

Chính mình bất quá là người bình thường, đến nhiều như vậy quỷ vật để cho mình tìm chết a?

Hệ thống: "Những kia quỷ vật khả năng đến từ truyền thuyết thần thoại, cũng có thể đến từ đủ loại ảo tưởng thể giới. Cho nên nếu như player nhìn thấy Sadako đại chiến Nhiếp Tiểu Thiên, hoặc là Kayako đối trận Sở Nhân Mỹ, còn xin mời không cần kinh ngạc."

Sững sốt đại gia người!

Còn Sadako, Kayako, người làm sao không trực tiếp giết ta a. Lão tử nghĩ tới là làm sao bảo vệ cái mạng nhỏ của chính mình có được hay không a!

Mạc Trần khuôn mặt kịch liệt co giật, hận không thể đem hệ thống bạo đánh một trận.

Nói xong giải trí tính, có thể chơi tính, người đây là hổ cha a!

Hệ thống làm như có phát giác, giải thích: "Player có thể yên tâm, vì bảo đảm game giải trí tính. Ngày lễ hoạt động quét mới đi ra quái vật, sẽ không vượt quá player tự thân sức mạnh đẳng cấp. Hơn nữa vì tăng cường game có thể chơi tính, còn là player chuẩn bị một phần đặc thù ngày lễ hòm báu, player có thể từ rút ra đủ loại hoạt động phụ trợ vật phẩm"

Mạc Trần nghe vậy, hơi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn tức giận lườm một cái, đối với hệ thống hậu tri hậu giác quả thực vô lực nhỏ nước bọt. Vật trọng yếu như vậy, người rõ ràng nên trước tiên nói ra mà.

Cũng còn tốt, nhìn như vậy tới, chỉ ít không phải để cho mình chịu chết rồi. Bất quá, tổng cảm giác mình thật giống đã quên ít đồ, rốt cuộc là cái gì a?

Mạc Trần suy nghĩ một chút, cũng là không nghĩ tới chính mình quên mất cái gì. Hắn lắc lắc đầu, mở miệng nói: "Tiến vào phó bản."

Mạc Trần vừa dứt lời, quanh thân hiện lên một vệt nhu hòa bạch quang, cả người phảng phất ảo ảnh trong mơ vậy từ vô quán biến mất.

Ở biến mất thời khắc cuối cùng, hắn rốt cục nghĩ đến chính mình quên mất cái gì.

Ma Đô Quỷ Môn mở ra!

Đây chính là mệnh mong tinh tế thời đại, loài người vạn năm đến chưa bao giờ từng tìm được Cổ thần nói dấu vết, càng không có phát hiện qua cái gì yêu ma quỷ quái. Đến lúc đó Ma Đô Quỷ Môn mở ra, Mạc Trần quả thực không dám tưởng tượng, sẽ ở hệ Ngân Hà gây nên như thế nào cơn sóng thần!

Hệ thống người điên rồi a!

Mạc Trần chỉ tới cuối cùng khinh bỉ hệ thống một thoáng, triệt để mất đi tất cả ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tới Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Toàn Chân giáo

Thần Điều thế giới, Chung Nam sơn Toàn Chân giáo.

Chung Nam sơn địa hình hiểm trở, con đường gồ ghề, thung lũng lớn có năm, thung lũng nhỏ hơn trăm, liên miên mấy trăm dặm. Mà uy chấn thiên hạ võ lâm Toàn Chân giáo, lừng lừng tọa lạc nơi này.

Toàn Chân giáo phía sau núi rừng trúc chi, một vị thân mang đạo bào màu xanh lam người trẻ tuổi yên tĩnh ngồi xếp bằng.

Trước người hắn có một tấm màu đen bàn thấp, nó bày ra một bình nóng hổi nước trà, còn có một phưng đã hí khúc Liên Hoa Lạc bản cò.

Mạc Trần hai con mắt khép hờ xếp bằng trên mặt đất, hấp thu hệ thống truyền tới ký ức.

Bây giờ, chính mình nói danh chữ chỉ bụi, là Toàn Chân giáo đệ tam đại thủ tọa đệ tử.

Ở Toàn Chân giáo những đệ tử khác mắt, chính mình là vượt qua khai phái tổ sư Vương Trùng Dương thiên tài tuyệt thế. Một vị mười tuổi nhược linh có thể chống đỡ Toàn Chân Thất Tử, mười lăm tuổi ở Toàn Chân giáo lại không có địch thủ thiên tài tuyệt thế!

Cũng chính bởi vì thực lực mạnh mẽ, tạo mình ở Toàn Chân giáo đặc địa vị.

Toàn Chân Thất Tử đối với chính mình không quan tâm, thậm chí còn mang theo vài phần phóng túng. Liên những đệ tử khác tuyệt đối không thể xông vào cấm địa, ở chính mình mắt cũng bất quá là tân bộ nhân nhả chỗ. Mà ở đệ tử đời ba chi, càng là không người dám ngỗ nghịch ý của chính mình.

Mạc Trần tiếp nhận rồi hệ thống truyền vào một chút ký ức, mặt lộ ra buồn cười vẻ.

Cũng thật là mạnh vô địch thân phận a!

Bất quá làm hắn nghĩ tới hệ thống hồ cha ngày lễ hoạt động, không khỏi bắt đầu dĩ vãng dài. Chỉ mong đến lúc đó không nên xuất hiện biến cố mới được, chỉ là điều này có thể sao?

Mạc Trần thở ra một hơi, không nghĩ nữa chuyện này.

Hiện tại chuyện quan trọng nhất, vẫn là nghĩ biện pháp công lược thế giới này, dù sao thế giới tan vỡ trình độ, quyết định mình có thể lấy được khen thưởng. Nếu như có thể sắp xếp hiện ra ở nơi này thân thực lực hoàn toàn mang đi ra ngoài, vậy cũng hoàn mỹ a!

Hắn cảm thụ được trong cơ thể sức mạnh khổng lồ, tâm tràn đầy chờ mong, chậm rãi mở ra hai con mắt, ôn nhu nói: "Kiểm tra thuộc tính."

Player: Mạc Trần (trước mặt thân phận: Toàn Chân giáo đệ tam đại thủ tọa đệ tử)

Chức nghiệp: Võ giả

Thuộc tính: Thân thể: 20

Linh hồn: 199

Tu vi: 199

Kỹ năng: Gia cường bản Độc Cô Cầu Bại truyền thừa, có Độc Cô Cầu Bại tất cả công pháp cùng kinh nghiệm chiến đấu.

Đánh giá: Tam Hoa Tự Đình Tiên thiên võ giả, hai sao đỉnh phong phổ thông yếu gà.

Mạc Trần nhìn thấy thuộc tính của mình giá trị, không khỏi hít vào ngụm khí lạnh.

Thân thể thuộc tính tuy rằng biến hóa không lớn, nhưng là linh hồn cùng tu vi cũng là chột tăng quá nhiều. Hắn cảm nhận được thân thể phảng phất đại dương mệnh môn vậy mệnh môn chân nguyên, tâm tràn đầy say sưa.

Chỉ là làm Mạc Trần nhìn thấy hệ thống đánh giá, không nhận được khoe miệng hơi co giật.

Cái gì gọi là hai sao đỉnh phong phổ thông yếu gà!

Ta hiện tại bất kể nói thế nào, cũng là Thần Điều Hiệp Lữ thế giới chung cực boss có được hay không? Bằng phần này tu vi, đến rồi Thiên Long Bát Bộ thế giới, đều có thể cứng rắn chống đỡ vô danh Tảo Địa Tăng đi!

Mạc Trần tâm nhỏ nước bọt game hệ thống, mặt tươi cười cũng là càng ngày càng xán lạn.

Có mạnh như vậy thực lực vô địch, muốn chơi với Thần Điều nguyên bản nội dung võ kịch, tựa hồ căn bản không phải việc khó gì chứ?

Chỉ là, game thật sự sẽ cho mình lớn như vậy tiện nghi sao?

Ở Mạc Trần tâm nghĩ ngờ thời điểm, một đạo mặt mũi cấp sắc đạo nhân từ Toàn Chân giáo phương hướng bay chạy vội tới. Đạo nhân kia vẫn không có đi tới Mạc Trần trước người, truyền đến một hồi dồn dập kinh ngạc thốt lên: "Thủ tọa sư huynh, không xong."

Mạc Trần khẽ nhíu mày, nhìn người đến thân ảnh, tâm nhất thời hiện lên thân phận của hắn.

Triệu Chí Kính!

Hắn hơi động lòng, đánh giá Triệu Chí Kính.

Chỉ thấy, Triệu Chí Kính thân hình cao lớn, khuôn mặt xem ra rất có chính khí, chỉ là đôi kia dài nhỏ hai con mắt, khiến hắn nhiều hơn mấy phần che lấp, làm cho người ta một loại không dễ chung đụng cảm giác.

Mạc Trần đánh giá một phen, trầm giọng nói: "Chuyện gì như vậy kinh hoảng, tự nhiên mất thân phận."

Triệu Chí Kính đi tới Mạc Trần trước người, nghe được hắn lạnh giọng răn dạy, mặt lộ ra câu nệ vẻ.

Hắn hít một hơi thật sâu, bình phục thở hổn hển, cung kính mà thi lễ một cái, chận lại nói: "Thủ tọa sư huynh, có người mạnh mẽ xông vào Trùng Dương Cung."

"Mạnh mẽ xông vào Trùng Dương Cung?" Mạc Trần biểu hiện hơi sùng sốt, mắt lóe qua một vệt kinh ngạc.

Chẳng lẽ mình đến thời gian điểm, chính là Hoắc Đô đám người mạnh mẽ xông vào Trùng Dương Cung, Quách Tĩnh mang Dương Quá bái vào Toàn Chân giáo cái kia thời gian.

Bất quá lại nói ngược lại, nhiệm vụ của chính mình là tan vỡ thế giới. Xuyên qua đến Thần Điều Hiệp Lữ kịch tình vừa mới bắt đầu thời gian, tựa hồ cũng không có cái gì thật là lạ.

Mạc Trần đứng dậy, thần sắc bình tĩnh nói: "Đi, thuận tiện nói với ta nói, rốt cuộc là nhân vật phương nào dám xông vào Toàn Chân giáo."

Hắn vừa mới đi ra một bước, dường như nghĩ tới điều gì, bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Mạc Trần cúi đầu liếc mắt bên cạnh người bàn thấp, mắt lộ ra mấy phần nghi hoặc. Chính mình thật giống đã quên món đồ gì, chỉ là rốt cuộc là cái gì a?

Triệu Chí Kính nhìn thấy Mạc Trần vẻ mặt nghi hoặc, cẩn thận hỏi: "Sư huynh nhưng là có vấn đề gì."

Mạc Trần khẽ nhún mày, lắc lắc đầu.

Quên đi, không nhớ ra được là chuyện gì không nghĩ, nghĩ đến cũng không phải đại sự gì. Trước mắt còn là đối phó Hoắc Đồ đám người trọng yếu, hay là này là của mình một bước ngoặt.

Mạc Trần mắt lập lòe dị sắc, bước chân nhanh chóng hướng về Trùng Dương Cung mà đi, tính toán như thế nào trình độ lớn nhất tan vỡ nội dung vở kịch.

Triệu Chí Kính cúi thấp xuống đầu, theo sát sau lưng Mạc Trần, cùng hần giằng giải biến cố của hôm nay.

Sau khi hai người đi không lâu, một đạo thân mang quần dài trắng bóng hình xinh đẹp, từ u tĩnh rừng trúc chậm rãi đi ra.

Nàng dáng người thướt tha uyển chuyển, màu trắng bó buộc eo đem dịu dàng nắm chặt thon thả chặt chẽ ràng buộc, nhưng cái kia uyển chuyển đáng người càng lộ vẻ lồi lõm thích thú.

Khi nàng đi tới rừng trúc ở gần, ngơ ngơ có thể nhìn thấy nó khuôn mặt.

Đã thấy nàng mi mục như họa, có một trương tình xảo hoàn mỹ mặt trái xoan, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi càng hơn mỡ đông bạch ngọc, vẻ rỗng điểm mắt vậy hai con mắt lạnh lạnh u tĩnh, dường như một vùng sâu không thấy đáy thanh huyền.

Tiểu Long Nữ đứng ở rừng trúc biên giới, gió mát kéo theo nàng như mực gần eo tóc dài múa nhẹ, quả thực là dường như không dính khói bụi trần gian Cửu Thiên Tiên Tử vậy.

Nàng nhìn cái kia không có một bóng người bàn thấp, cùng với vẫn còn ở bốc lên hùng hực nhiệt khí chén trà, chân mày to hơi nhíu lại.

Hắn không ở chỗ này?

Tiểu Long Nữ nhìn quanh bốn nhìn, không có tìm được Mạc Trần thân ảnh.

Nàng ở tại chỗ đợi hai phút, thẳng đến bàn thấp nước trà hóa thành lạnh lẽo, đều không có nhìn thấy Mạc Trần xuất hiện.

Tiểu Long Nữ phản hông môi anh đào mím thật chặt, nhu nhược không có xương ngọc thủ ở áo tay dài nắm chặt, nó nhỏ bé gân xanh nhảy lên. Nàng tâm mang theo vài phần nghi hoặc, mấy phần hơi tức giận, lạnh lùng liếc mắt trước người bàn thấp, nhẹ rên một tiếng xoay người rời đi.

Này một tên lừa gạt, sau đó đừng cho ta lại nhìn tới người!

Cùng lúc đó, ở Tiểu Long Nữ xuất hiện ở rừng trúc bên ngoài lúc, Toàn Chân giáo thật là lâm vào một mảnh tình hình rối loạn. Toàn Chân giáo trụ sở gọi sát trận, trăm vị kẻ liều mạng cùng Toàn Chân giáo đệ tử liều mạng chém giết.

Trùng Dương Cung trước, hai bóng người vọt múa di chuyển gian kinh khí ngang dọc, quyền chưởng chạm nhau phát ra sét đánh tiếng.

Toàn Chân giáo Thất Tử sáu người ở vào Trùng Dương Cung cửa chỗ, nhìn bị đánh không còn sức đánh trả chút nào Hắc Đại Thông, sắc mặt không khỏi có chút khó coi.

Mã Ngọc biểu hiện nghiêm nghị, nhìn thân kia dân tộc Tạng Mật Tông Phật Giáo trang phục, cùng Hắc Đại Thông liều mạng chém giết trắng hán, cùng với nó phía sau lắc quạt giấy quý công tử, tâm tràn đầy nghi hoặc.

Người này xem ra không phải người bình thường, ngôn ngữ gian còn mang theo bắc phương làn điệu, nên là dân tộc Mông Cổ quý công tử. Nhưng là, đối phương vì sao phải có ý cùng Toàn Chân giáo đối nghịch?

Lẽ nào, là Mông Cổ có ý định thăm dò Toàn Chân giáo thái độ!

Mã Ngọc nghĩ tới đây, nhìn hai người vẻ mặt càng phát thận trọng.

Trước mắt Kim Quốc hủy diệt không lâu, Đại Tổng Bắc Phạt lại là mới bại, người Mông Cổ lẽ nào dự định lấy Toàn Chân giáo khai đao?

Ở Mã Ngọc tâm thời điểm kinh nghi bất định, đã thấy trắng hán kia một chưởng đánh vào Hắc Đại Thông trước ngực, phát ra oanh một tiếng nặng nề nổ vang.

Hắc Đại Thông đột nhiên bị trọng kích, thân hình rút lui mười mấy bước, thẳng đến oanh một tiếng đụng vào Trùng Dương Cung vách tường, mới coi như ngừng lại thân hình.

Hắn khuôn mặt đỏ lên, hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: "Các hạ tốt tu vi."

Đại Nhĩ Ba gãi gãi đầu, nhìn thoáng như người không có sao Hắc Đại Thông, mắt lóe qua mấy phần vẻ nghi hoặc, không biết đối phương vì sao ở sự công kích của chính mình bên dưới sẽ không có chuyện gì.

"Đây là Toàn Chân Thất Tử trình độ, xem ra Toàn Chân giáo cũng bắt quá là có tiếng không có miếng sao?" Hoắc Đô tay quạt giấy nhẹ lay động, kinh thường liếc mắt Toàn Chân Thất Tử, khẽ cười nói.

Toàn Chân Thất Tử mắt thấy đối phương như vậy trào phúng Toàn Chân giáo, mặt tràn đầy vẻ giận dữ.

Bọn họ chếch thủ nhìn về phía Mã Ngọc, chờ đợi chương giáo phân phó.

Mã Ngọc vẻ mặt khẽ biến, nhìn phách lối Hoắc Đô, nghe phía dưới kịch liệt chém giết, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Hắc Đại Thông thân là Toàn Chân Thất Tử một trong, bây giờ cũng không dịch một tên tiểu bối.

Hiện tại xem như là những sư huynh đệ khác trận thắng thua, kết quả cuối cùng y nguyên không dễ nhìn a. Việc này nếu như truyền tới giang hồ, mọi người chỉ biết nói Toàn Chân giáo lấy lớn ép nhỏ, còn cần xa luân chiến mới có thể thắng địch.

Ở Mã Ngọc tâm xoắn xuyết thời điểm, lại nghe một đạo hừ nhẹ từ bên ngoài truyền đến: "Ta Toàn Chân giáo như thế nào, lại há là người này man di hạng người có thể đánh giá?"

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Lục Địa Thần Tiên!

Mạc Trần bước chân nhẹ nhàng chậm chạp, tự ngoài sơn môn chậm rãi đi vào Toàn Chân giáo trụ sở.

Hắn nhìn quảng trường chém giết mọi người, cùng với một bên trọng thương ngã xuống đất Toàn Chân giáo Đạo sĩ, vẻ mặt lạnh như băng hừ nhẹ nói: "Tất cả lui ra."

Thanh âm hắn tuy rằng không cao, lại dường như đang lúc mọi người bên tai vang lên, thậm chí che lại rung trời chém giết tiếng.

Toàn Chân giáo đệ tử nghe được Mạc Trần thanh âm, mặt tràn đầy sắc mặt vui mừng.

Thủ tọa Đại sư huynh đến rồi!

Quá tốt rồi, Đại sư huynh trở về, há có những này hạng giả áo túi com phách lối địa phương.

"Chúng đệ tử nghe lệnh, triệt!" Chủ trì trận pháp đệ tử mặt mũi sắc mặt vui mừng mà gầm nhẹ một tiếng, đang cùng đủ hạng người hạng người chém giết Toàn Chân giáo đệ tử cùng nhau lùi lại.

Trong lúc nhất thời, quảng trường chém giết tiếng tiêu tan, Toàn Chân giáo lâm vào quý dị tĩnh mịch. Mọi ánh mắt, đều tập ở đang hướng về Trùng Dương Cung chậm rãi tới Mạc Trần thân.

Hon mười vị kẻ liều mạng tự hội quảng trường ương, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chú vào Mạc Trần.

Chỉ thấy, Mạc Trần vẻ mặt băng lãnh, trong lúc đi đạo bào tung bay.

Bước chân hắn rơi xuống đất không mang theo tí ti âm thanh, nhất cử nhất động tự nhiên mà thành, không có một chút nào kẻ hồ có thể nói.

Mọi người nhìn Mạc Trần thân ảnh, liếc nhìn nhau, nó tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Người này thật cao công lực, thật cao cảnh giới. Bực này tuyệt thế tông sư phong phạm, liền Toàn Chân Thất Tử cũng là có nhiều không bằng. Nho nhỏ Toàn Chân giáo, vẫn còn có cao thủ như thế!

Bọn họ thân là tung hoành thiên hạ kẻ liều mạng, tuy rằng tu vi không nhất định rất cao, nhưng đối với ánh mắt của chính mình vẫn là rất tự tin. Bởi vì chính là phần kia nhãn quang, để cho bọn họ minh bạch người nào có thể trên chọc, người nào tuyệt đối không thể đắc tội.

Mà này, cũng đúng là bọn họ có thể tung hoành thiên hạ trọng yếu nguyên nhân.

Bọn họ tuy rằng không gặp Mạc Trần ra tay, nhưng tâm cũng đã minh bạch, mình tuyệt đối không phải là đối thủ, xa hoàn toàn không phải!

Trùng Dương Cung trước, Hoắc Đô nhìn Mạc Trần không nhanh không chậm thân ảnh, hai con mắt chặt híp thành hai đạo khe nhỏ.

Người này, rốt cuộc là ai?

Mạc Trần không để ý đến mọi người kinh hãi, bước chân không ngừng mà hướng về quảng trường ương kẻ liễu mạng mà đi.

Nơi hắn đi qua, những kẻ liễu mạng ảm ý lui ra trượng hứa chi ngoại, cũng là không có người nào dám động thủ với hắn.

Trong lúc nhất thời, quảng trường bầu không khí càng ngày càng quái dị.

Mạc Trần đi ở đoàn người ương, phảng phất phủ lăm thiên hạ đế vương.

Mà vừa mới còn thô bạo vô song kẻ liễu mạng, thật giống con cạp trước mặt thô trắng nhỏ, tay tuy rằng nắm chặt sắc bén binh khí, lại liền dừng khí xuất thủ đều không có.

Những kẻ liễu mạng nhìn Mạc Trần từ trước người mình chậm rãi qua thân ảnh, chỉ cảm thấy thật giống đối mặt nguy nga đứng vững Bất Hủ son mạch, từng cái từng cái trán tràn đầy mồ hôi lạnh, mặt mang mấy phần trắng xám vẻ.

Quá mạnh mẽ, đối phương quả thực cường không giống loài người!

Cái kia cổ vô hình gian khí thế, trầm trọng khiến người ta không thở nổi!

Mạc Trần đi ra mọi người vây quanh, chậm rãi đạp Trùng Dương Cung bậc thang, hừ lạnh nói: "Đạo gia thanh tịnh nơi, há dung bọn người động đao động thương."

Hắn dứt tiếng, thiên địa đột ngột vang lên một tiếng đao thương ra khỏi vỏ tranh kêu!

Cái kia hơn mười vị kẻ liễu mạng còn chưa kịp phản ứng, cảm giác tay binh khí dường như có sự sống, ong ong một tiếng tránh thoát bàn tay to của mình, thẳng tắp cắm ở chính mình bên chân!

"Hì!"

Mọi người đang nhìn mình bên chân cắm vào mặt đất binh khí, không nhịn được hít vào ngụm khí lạnh.

Này, rốt cuộc là cỡ nào thủ đoạn, thần tiên, ác quỷ?

Bọn họ khó khăn chếch thủ nhìn Mạc Trần một cái, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, mắt tràn đầy như gặp quỷ thần vậy kinh hãi.

Hoắc Đô nhìn phía dưới cảnh tượng, hai con mắt trong nháy mắt thít chặt, sắc mặt kịch liệt biến hóa.

Người này, dĩ nhiên khủng bố như vậy!

Loại thủ đoạn này, gần như thần thông đi!

Toàn Chân giáo bảy cái mũi trâu, tu vi còn không bằng chính mình. Người này rốt cuộc là ai, dĩ nhiên đáng sợ như thế?

Hoắc Đô mắt thấy Mạc Trần đi tới Trùng Dương Cung trước, tâm nhất thời sinh ra ý lui. Bực này nhân vật đáng sợ, mình tuyệt đối không cách nào lực địch. Sợ là sư phụ đến rồi, cũng không chiếm được lợi ích chứ?

Mạc Trần không để ý đến mọi người kinh hãi, hướng về phía Mã Ngọc đám người khom người chấp tay, trầm giọng nói: "Đệ tử đến muộn, kính xin sư phụ chuộc tội."

Mã Ngọc mặt tươi cười, tay phát trần khê nhúc nhích, cười nói: "Trần nhi tới không muộn!"

Hắn nói xong, liếc mắt phía dưới nom nớp lo sợ hơn mười vị kẻ liễu mạng, mắt lóe qua một đạo dị sắc.

Mười mấy năm không thấy Trần nhi ra tay, không ngờ tới công lực đã tinh tiến đến đáng sợ như vậy cảnh giới. Sợ là sư phụ Trùng Dương chân nhân còn sống, cũng muốn kém mấy phần chứ?

Như vậy thủ đoạn, quả nhiên là gần như Lục Địa Thần Tiên bình thường. Trời bảo hộ ta Toàn Chân, có như thế thiên tài tuyệt thế xuất thế!

Mã Ngọc tâm cảm khái, nhìn Mạc Trần về mặt ngoại trừ hài lòng, vẫn là hài lòng.

Nhân sinh có thể được này tốt đồ, còn có cái gì tiếc nuối có thể nói.

Toàn Chân Thất Từ những người khác cũng là mặt mũi mỉm cười, hướng về phía Mạc Trần khẽ vuốt cằm, mặt thậm chí còn mang theo vài phần câu nệ cùng cung kính.

Cảnh giới cỡ này, sợ là đã dường như đắc đạo Địa Tiên chứ?

Bọn họ mặc dù là Mạc Trần tiền bối, thế nhưng tự hỏi cảnh giới chênh lệch, thật sự là chênh lệch quá nhiều, quá nhiều.

So sánh mọi người về mặt như ẩn như hiện câu nệ, Tôn Bất Nhị mặt tràn đầy nhìn thấy chính mình hải từ có thành vẻ kiêu ngạo. Nàng khuôn mặt ôn nhu, khẽ cười nói: "Trần nhi không phải đi cho Long cô nương ăn mừng sinh nhật sao, tại sao trở về như vậy chi sớm?"

Tôn Bất Nhị dứt tiếng, Hoắc Đô về mặt nhất thời biến đổi lớn.

Tay phải hắn nắm chặt quạt giấy, nó gân xanh nhảy lên, tâm nhiều hơn mấy phần bất an.

Mạc Trần nghe vậy sững sờ ở nơi đó, ý nghĩ hiện lên một vài bức mình cùng Tiểu Long Nữ chung đụng hình ảnh. Cảm giác kia thoáng như mộng, có nhiều hơn mấy phần chân thực.

Cho tới bây giờ hắn mới nghĩ đến, trước đến cùng quên mất chuyện gì.

Mạc Trần nhẹ thở ra một hơi, tâm lắng đầu bắt đầu dần dần.

Ai có thể nghĩ tới, hệ thống cho mình an bài thân phận, cùng Tiểu Long Nữ còn có này một mối liên hệ. Từ cái kia vừa mới lóe lên ký ức hình ảnh đến xem, hai người đều có thể xưng thanh mai trúc mã rồi.

Bất quá, thật tính tuổi nói, chính mình tựa hồ Tiểu Long Nữ phải lớn hơn tám, chín tuổi, có thể nói là nhìn nàng lớn lên đi!

Loli dường thành, Genji Hikaru kế hoạch!

Mạc Trần ý nghĩ lóe qua, nháy mắt lại bỏ đi những này tà ác ý nghĩ.

Hắn chếch thủ nhìn về phía Hoắc Đô hai người, lạnh lùng nói: "Hai vị mạnh mẽ xông vào ta Toàn Chân giáo, đánh chết đã thương ta giáo số vị đệ tử, nhưng là coi ta Toàn Chân không người ư."

Hoắc Đô mặt mũi cảnh giác, chấp tay nói: "Bốn công tử hôm nay nhận ngã, mười năm sau xưa nay lĩnh giáo. Kính xin Toàn Chân giáo tự quét trước cửa tuyết, không nên đối với bốn công tử chuyện tình ngang ngược ngăn cản."

"A. Các hạ muốn lừa gạt tiểu hải từ không thành. Ngươi giết ta Toàn Chân môn nhân, há có thể một câu mười năm sau xưa nay lĩnh giáo quên đi." Mạc Trần hừ lạnh một tiếng, chẳng muốn cùng Hoắc Đô phí lời, ngón tay ở trên hư không khẽ gảy.

"Leng keng!"

Một tiếng đao kiếm ra khỏi vỏ chỉ tiếng vang vọng đất trời, Trùng Dương Cung phương đột ngột hiện lên một đạo mây trắng lớn nhỏ đáng sợ kiếm ảnh.

Hoắc Đô còn không tới kịp hành động, gặp cái kia thật lớn hư huyền kiếm ảnh, phảng phất ánh sáng lấp lánh vậy từ bầu trời chém xuống!

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tuy đối phương có vạn người cũng thân nhiên bước tới!

Ánh kiếm phảng phất lướt qua, từ Hoắc Đô đỉnh đầu trực tiếp chém qua, tốc độ nhanh chóng làm cho không người nào có thể phản ứng. . .

"Không có khả năng!"

Hoắc Đô hai con mắt mở to, kinh ngạc mà nhìn tiêu tán kiếm ảnh, mặt mũi không dám tin về mặt, phát ra yếu ớt khẽ kêu.

Bực này tu vi, thế làm sao có khả năng tồn tại đáng sợ như vậy cường giả! Sợ là truyền thuyết Đạt Ma Lão Tổ còn sống, cũng chỉ đến như thế chứ?

Hoắc Đô kinh hãi hãi, cúi đầu nhìn trước ngực rỉ ra vết máu, mặt lộ ra vẻ thâm tui cười. Không ngờ tới chính mình đường đường Mông Cổ vương tử, dĩ nhiên sẽ thâm chết ở bực này vô danh nơi!

Hắn chếch thủ nhìn về phía Đạt Nhĩ Ba, chỗ mi tâm hiện lên một đạo tơ máu, hữu khí vô lực mở miệng nói: "Vi ta báo!"

Hoắc Đô một câu nói chưa nói hết, cả người cũng không còn tiếng động.

Hắn cương đứng ở đó, hai con mắt trợn lên tròn trịa, thật giống đang đợi Toàn Chân giáo tan thành mây khói một khắc ấy!

"Sur đệ!" Đạt Nhĩ Ba nhìn không có tiếng động Hoắc Đô, hai con mắt trợn lên dường như chuông đồng bình thường, mặt mũi bi thống gào thét lớn xông tới đi.

Toàn Chân giáo Thất Tử nghe được Hoắc Đô cuối cùng cái kia tiếng ni non, đều là về mặt vì đó biến đổi lớn.

Mã Ngọc sắc mặt cực kỳ khó coi, liếc mắt trước người khuôn mặt bình thần Mạc Trần, không khỏi hít một hơi thật sâu.

A, việc đã đến nước này, sợ là khó có thể dễ dàng rồi.

Mã Ngọc thở dài một tiếng, hai con mắt chậm rãi đóng lại, mặt tràn đầy tro nguội về.

Hiện đang nói cái gì đều đã muộn, tính đem những người này toàn bộ lưu ở chỗ này, phỏng chừng nhiều nhất cũng chỉ có thể che giấu một hai ngày. Dù sao đối phương chuyến này thanh thế hùng vĩ, không có khả năng không có cái khác chuẩn bị, chờ Mông Cổ phương diện phát hiện mấy người mất tích, tất nhiên sẽ ngay đầu tiên nghĩ đến Toàn Chân giáo.

Đạt Nhĩ Ba ôm Hoắc Đô bị từ bỏ ra thì thế, coi chính mình giấu bảo đem bao vây, nhượng thì thế không đến nỗi phá nát mở ra. Hắn oán hận mà liếc nhìn Toàn Chân giáo mọi người, không nói hai lời đi ra ngoài.

Thù này không báo, ta Đạt Nhĩ Ba thế không làm người!

Toàn Chân Thất Tử nhìn Đạt Nhĩ Ba đám người rời đi thân ảnh, từng cái từng cái thần sắc biến ảo khó lường, mắt lập loè dày đặc sát cơ.

Mã Ngọc mặt mũi cay đắng phát phát tay, ngăn trở các sự động tác.

Hắn chếch thủ nhìn về phía Mạc Trần, sắc mặt có chút khó coi mở miệng nói: "Ngươi tùy vi sư đi vào."

Mạc Trần thần sắc bình tĩnh, chấp tay chấp tay hướng Trùng Dương Cung đi đến.

Tôn Bất Nhị mắt thấy Mã Ngọc vẻ mặt khó coi, mặt lộ ra nụ cười ôn nhu, hướng về phía Mạc Trần khẽ vuốt cằm, ra hiệu không có việc gì.

Theo Trùng Dương Cung cửa lớn chậm rãi đóng, Toàn Chân Thất Tử những người khác không khỏi thở ra một hơi.

"A, đại họa sắp tới a." Khuru Xử Cơ hai con mắt thâm thúy, sâu kín thở dài, thả người hướng phương xa mà đi.

Những người khác sắc mặt hơi trầm xuống, cũng là ai cũng không nói gì.

Trước mắt người Mông Cổ quy mô lớn xâm nhập phía nam, binh vây Nam Tống trọng trấn Đồng Quan, mười mấy vạn đại quân khoảng cách Chung Nam sơn không tới 300 dặm. Hiện tại Mông Cổ vương tử chết ở Toàn Chân giáo tay, mọi người làm sao có thể không biết chờ đợi Toàn Chân đem là hậu quả gì.

Sợ là không muốn hai ngày công phu, Mông Cổ đại quân muốn bình gần Chung Nam sơn chứ?

Trùng Dương Cung.

Mã Ngọc đứng ở đại điện ương, đối mặt Trùng Dương chân nhân chân dung, thật lâu không nói tiếng nào.

Mạc Trần lập sau lưng hắn không xa địa phương, thần sắc bình tĩnh không nổi sóng, dường như không rõ chính mình xông ra bao nhiêu tai họa.

Mã Ngọc trầm mặc rất lâu, thở dài: "Ngươi sinh mà cùng ta Đạo Giáo hữu duyên, trời sanh là tu đạo tốt gần cốt.

Sự thực chứng minh, sự phụ nhân quang không có sai.

Người khác tiêu tốn ba năm mới có thể miễn cưỡng trúc cơ thành công, đến ngươi thân cũng không cần ba ngày. Ngươi mười tuổi lúc, đã có thể chống đối chúng ta liên thủ oai, có thể thế gian cường giả đứng đầu nhất. Mười lăm tuổi lúc, võ công đã đạt tới hóa cảnh, có thể ân sư Trùng Dương còn sống.

Trước mắt ngươi mặc dù tuổi tác chỉ là hai mươi có bảy, nhưng một thân công lực lại xưng vang dội cổ kim. Sợ là truyền thuyết Đạt Ma Lão Tổ còn

sống, cũng chỉ đến như thế chứ?"

Mã Ngọc nghĩ đến Mạc Trần vừa mới xuất thủ cảnh tượng, mặt lộ ra nụ cười vui mừng.

Nhân sinh có thể đến đồ như vậy, còn có cái gì không biết đủ a?

Hắn chậm rãi xoay người lại, nhìn Mạc Trần bình tĩnh về mặt, khẽ thở dài: "Ngươi trời sinh đạo cốt, tính tình hào hiệp không bị gò bó. Vì sư vốn định để cho ngươi lại rèn luyện hai năm, tiếp đó tiếp nhận Toàn Chân giáo vị trí chương giáo. Hiện tại."

Mã Ngọc lắc đầu, tâm cực độ bất đắc dĩ.

Trước mắt ra Mông Cổ vương tử việc này, Toàn Chân giáo muốn toàn thân mà lui bước là đã không thể nào. Sợ là không bao lâu nữa, người Mông Cổ đại quân muốn đánh tới.

A, hay là thiên ý đi.

Chỉ là, chính mình tuy rằng chết không hết tội, Toàn Chân giáo truyền thừa lại là tuyệt đối không thể ở tay mình đoạn tuyệt!

Mã Ngọc mặt lộ ra vẻ kiên định, xoay người hướng về phía Trùng Dương chân nhân chân dung lạy ba bái, đi lên từ chân dung sau lấy ra một quyển sách nhỏ thật mỏng.

Hắn đi tới Mạc Trần trước người, đưa tay ổ vàng sách nhỏ đưa cho hắn, thở dài nói: "Đây là ân sư lưu lại Tiên Thiên Công bí điển, ta Toàn Chân giáo chí cao không bí pháp. Đáng tiếc từ khi ân sư đi về cõi tiên sau đó, chúng ta sư huynh đệ cũng là không một người có tư cách tu tập."

Mạc Trần hai con mắt híp lại, nhìn tay ổ vàng sách nhỏ, tâm không khỏi sinh ra mấy phần tốt.

Trùng Dương chân nhân tung hoành thiên hạ bí tịch, ngược lại thật sự là rất hấp dẫn người. Chính mình tuy rằng thu được Độc Cô Cầu Bại gia cường bản truyền thừa, nhưng người nào cũng sẽ không ngại bí tịch võ công nhiều, không phải sao?

Đối với chính mình tới nói, thế giới này bí tịch võ công, đều có nó chỗ thích hợp. Tương lai nếu là có cơ hội, đúng là không ngại thu thập thiên hạ bí tịch võ công.

Những thứ đồ này bắt được tình không thể giới, cũng là di tức trân quý bảo vật.

Ở Mạc Trần trầm tư thời điểm, Mã Ngọc thật sâu liếc mắt nhìn hắn, thở dài nói: "Vi sư sớm biết, ngươi cùng Cổ Mộ Long cô nương rất có tình duyên. Trước đây bởi vì Trùng Dương Tổ Sư quyết định quy củ, vi sư tuy rằng không tốt ngăn cản các ngươi, nhưng cũng không cách nào tán đồng."

Nhưng là bây giờ Mông Cổ đại quân xâm lấn sắp tới, vi sư cũng không kịp nhớ những này quy định.

Nếu có thể, ngươi mang theo Long cô nương mau chóng rời khỏi Chung Nam sơn. Ghi nhớ kỹ, không nên khiến ta Toàn Chân giáo đứt đoạn mất hương hỏa truyền thừa!"

Mạc Trần nắm chặt Tiên Thiên Công bí tịch, trịnh trọng nói: "Sư phụ này là ý gì, Chí Trần tuy rằng phá giới không ít, nhưng cũng không phải là hạng người ham sống sợ chết. Bây giờ Toàn Chân đối đầu kẻ địch mạnh, Chí Trần như thế nào có thể làm ra tham sống sợ chết việc."

Mã Ngọc nghe vậy, mặt lóe qua một vết vui mừng.

Đến đồ như vậy, quả nhiên là Trùng Dương Tổ Sư che chở a!

Hắn tâm cảm khái, sắc mặt âm trầm phảng phất đầy nỗi, phần nộ quát: "Ngươi đứa nhỏ này, làm sao như vậy không nghe lời. Sư phụ đám người có thể chết, Toàn Chân giáo truyền thừa tuyệt đối không thể diệt."

Nhìn chung Toàn Chân bên dưới, duy ngươi tu vi cao nhất, lại tinh thông Toàn Chân giáo kinh nghĩa.

Chỉ cần ngươi tách ra trận này tai họa, ta Toàn Chân bất cứ lúc nào đều có thể bắt đầu từ số không. Lấy ngươi chi tu vi võ công, tương lai thành tất nhiên vượt xa Trùng Dương Tổ Sư!"

Mạc Trần khẽ lắc đầu, khom người bái nói: "Sư phụ chớ nếu nói nữa, tai họa vì Chí Trần dựng lên. Chí Trần như lúc này bỏ giáo phái mà đi, cùng sức sinh ý gì."

Mạc Trần như thế nào không biết Mã Ngọc hảo ý.

Chỉ là hắn càng rõ ràng, một khi chính mình rời đi, chờ đợi Toàn Chân giáo đem là hậu quả gì. Lấy người Mông Cổ hung tàn, Toàn Chân bên dưới tất nhiên chó gà không tha.

Mã Ngọc nghe vậy, nhất thời khuôn mặt cấp sắc.

Hắn chỉ vào Mạc Trần, tức giận nói: "Ngươi đây là muốn tức chết vì sư a."

Mạc Trần khẽ cười nói: "Mông Cổ đại quân tuy mạnh, thế nhưng còn không bị ta xem ở mắt. Bọn họ nếu là dám đến tập kích, ta liền để cho bọn họ lưu lại nơi này non xanh nước biếc ở giữa."

Hắn người mang Độc Cô Cầu Bại gia cường bản truyền thừa, có thể giới này đứng đầu nhất cá nhân võ lực, lòng có mười phần tự tin.

Không cần nói chỉ là mấy vạn đại quân, ngay cả là một triệu đại quân đích thân tới, Mạc Trần cũng chắc chắn vạn quân chỉ lấy tướng địch thủ cấp.

Mã Ngọc nghe được Mạc Trần lời nói, nhất thời tức giận mà cười: "Vi sư biết ngươi tu vi thông huyền, thế nhưng ngươi có thể giết ngàn người, vạn người, còn có thể giết mười vạn, một triệu đại quân không thành!"

Mạc Trần tay phải đặt trước người, tay trái phụ ở sau lưng, hai con mắt thâm thúy nhìn chăm chú vào Mã Ngọc hai con mắt, trầm giọng nói: "Vì sao không giết được!"

Mã Ngọc biểu hiện cứng đờ, nhất thời sững sờ ở nơi đó.

Vì sao không giết được?

Mạc Trần nhẹ thở ra một hơi, trịnh trọng nói: "Tuy đối phương có vạn người cũng thần nhiên bước tới!"

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Phụng quan khấn quàng vai

"Ngươi!" Mã Ngọc phục hồi tinh thần lại, mặt mũi sắc mặt giận dữ mà nhìn Mạc Trần, lần đầu tiên vì mình giáo dục cảm thấy hối hận. Nếu không phải mình lúc trước quá mức phóng túng, hẳn lại sao lại như vậy không nghe giáo huấn.

Đạo gia tu hành, chú ý thiên địa tự nhiên, thuận ư tại một lòng.

Chính mình dĩ vãng vì hắn có thể có cái tốt hơn tương lai, tính biết rõ hắn phá giáo quy củ, cũng lười quá mức tính toán. Nhưng bây giờ là liên quan đến Toàn Chân giáo truyền thừa việc lớn, há có thể tùy theo tính tình của hắn đến.

Mạc Trần nhìn Mã Ngọc nổi giận đùng đùng đáng vẽ, ánh mắt yên tĩnh hỏi: "Su phụ cho rằng, trước mắt thiên hạ tình thế như thế nào?"

Mã Ngọc nghe vậy, mặt sắc mặt giận dữ hơi thu lại, hai con mắt nhìn chăm chăm Mạc Trần, không biết hắn vì sao đột nhiên hỏi cái vấn đề này.

Mã Ngọc trầm mặc hai tức, thở dài nói: "Trước mắt Kim Quốc hủy diệt không lâu, người Mông Cổ đại thế đã thành. Đại Tổng năm ngoài vừa mới thu phục nguyên, nhưng là trong nháy mắt thành công đã tràn. Hiện tại càng bị người Mông Cổ binh vây Đồng Quan, có thể nói là không thể cứu vãn. Tính Đại Tổng tạm thời có thể bảo vệ Đồng Quan, cũng bắt quá là kéo dài hơi tàn thôi. Tương lai."

Hắn nói tới chỗ này, rơi vào trầm mặc.

Một khi Đại Tổng triệt để thất bại, chờ đợi thiên hạ bách tính sẽ là dạng gì sinh hoạt, Mã Ngọc tâm đã sớm có suy đoán. Đến lúc đó, chỉ sợ mới là sinh linh đồ tể bắt đầu, Đại Tổng con dân sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục đáng sợ vực sâu.

Mã Ngọc tâm dù cho bị thống vạn phần, lại cũng vô lực thay đổi bức này thiên hạ đại thế.

"Đúng đấy, người Mông Cổ nếu là xuôi nam, Đại Tổng có thể ngăn cản độ khả thi, quả nhiên là quá mức nhỏ bé. Đến lúc đó, thiên hạ chắc chắn sinh linh đồ tể, chờ đợi ta Đại Tổng con dân tương lai, thật sự là khiến người ta khó có thể tưởng tượng." Mạc Trần hai con mắt híp lại, nghĩ đến hậu thế Nguyên triều những kia chính sách, mắt nhập vào xuất ra đáng sợ hàn mang.

Thật sự đến rồi loại thời điểm kia, người Hán nhưng là phải bị trở thành chó lợn vậy tồn tại a!

Mã Ngọc nghe vậy, rơi vào trầm mặc, không biết nên làm gì trả lời.

Mạc Trần trầm mặc chốc lát, ngẩng đầu nhìn về phía Mã Ngọc trầm mặc khuôn mặt, mặt lộ ra một vệt nụ cười, khẽ cười nói: "Không biết, sư phụ có thể có hứng thú giúp đỡ Tổng thất, lấy chính thiên đạo!"

Đĩ nhiên muốn tan vỡ thế giới, chỉ bằng vào tự thân sức mạnh thực sự quá mức chậm chạp, chẳng bằng lựa chọn một phe thế lực dựa thế làm, làm có thể đơn giản nhất dùng ít sức hoàn thành mục đích. Bất quá xem như là lựa chọn một phe thế lực, lại cũng cần một phần có thể đem ra được lễ vật.

Mà Đồng Quan hạ Mông Cổ đại quân, cũng là cũng không còn này thích hợp hơn lễ vật!

Về phần mình làm hoàng đế, Mạc Trần suy nghĩ một chút từ bỏ. Trước mắt Đại Tổng mặc dù đã rơi vào xu hướng suy tàn, nhưng lấy mình bây giờ thế lực, muốn làm hoàng đế vẫn là quá mức phiền toái một ít.

Mã Ngọc đầu tiên là sửng sốt, sau đó tức giận trừng Mạc Trần một cái, hừ nói: "Người tiểu tử thói này, có thể biết mình đang nói cái gì. Giúp đỡ Tổng thất há là nói một chút đơn giản như vậy, người."

Hắn nói xong, đột nhiên ngừng lại ngôn ngữ.

Mình bây giờ muốn thảo luận vấn đề, có vẻ như không nên là giúp đỡ Tổng thất chứ?

Mã Ngọc dờ khóc dờ cười, hai con mắt nhìn chăm chăm Mạc Trần, hừ nói: "Tiểu tử người không muốn nói sang chuyện khác, chúng ta bây giờ muốn nói sự tình không phải là cái này."

Mạc Trần khẽ cười một tiếng, hơi lắc đầu hướng đại đi ra ngoài điện.

Hắn một bước bước ra, dưới chân không khí dập dờn lên từng trận gọn sóng, thật giống chậm rãi nở rộ hoa sen.

Đồng thời, hắn khí thế quanh người chấn động, đỉnh đầu xuất hiện một mảnh hòa hợp vẻ, phảng phất tam hoa lay động!

Mã Ngọc nhìn Mạc Trần rời đi cảnh tượng, nhất thời khuôn mặt vẻ kinh hãi, hai con mắt tròn lên dường như chuông đồng.

Bộ bộ sinh liên, tam hoa lay động!

Trời ạ, tên tiểu tử thói này quả nhiên là Trích Tiên giáng thế không thành, một thân tu vi dĩ nhiên đạt tới đáng sợ như vậy cảnh giới! Như thế thần dị cảnh tượng, nhìn chung Đạo Giáo hơn một ngàn năm lịch sử, cũng chỉ có vền vền mấy người có thể làm được chứ?

Hơn nữa những kia làm được cảnh giới như vậy đạo gia cao nhân, có thể không có người nào trẻ tuổi như vậy!

Thẳng đến Mạc Trần ly khai Trùng Dương Cung, Mã Ngọc đều thật lâu không có phục hồi tinh thần lại.

"Sur huynh quả nhiên là thu rồi cái đệ tử giới." Ở Mã Ngọc thất thần thời điểm, một tiếng tràn đầy vui mừng cười khẽ, từ Trùng Dương Cung nóc nhà truyền đến.

Mã Ngọc theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy Khuru Xử Cơ từ Trùng Dương Cung các ngoài cửa sổ thả người nhảy một cái, nhảy vào cung điện bên trong.

Hắn lắc đầu bất đắc dĩ, vung một cái ống tay áo, tức giận hừ nói: "Bực này nghịch đồ, quả thực khí sát ta vậy."

Khuru Xử Cơ nhìn mặt tươi cười Mã Ngọc, không khỏi thấy buồn cười.

Chính mình người sư huynh này, rõ ràng tâm không biết cao hứng biết bao nhiêu, lại vẫn một bộ ghét bỏ đáng.

Hắn tâm tính thiện lương cười, cười trên nói: "Sư huynh dĩ nhiên không thích, không bằng nhường cho sư đệ như thế nào? Chí Trần tính tình này, bản đạo có thể là yêu thích chặt a."

"Phi." Mã Ngọc nghe vậy, nhất thời thối râu mép trừng mắt, hướng về phía Khuru Xử Cơ tàn nhẫn mà nát tan một cái, không chút nào đắc đạo cao nhân phong phạm.

Khuru Xử Cơ thấy thế, mặt tươi cười càng ngày càng thoải mái.

Hắn cười thôi, hít một hơi thật sâu, mặt mũi thật lòng trầm giọng nói: "Chí Trần tu vi kinh thiên động địa, đã đạt tới đạo gia không cảnh giới. Ngay cả là mười vạn đại quân đột kích, cũng tất nhiên không ngăn được hắn đánh giết. Chỉ là dù vậy, chúng ta cũng không thể không làm ra dự tính xấu nhất."

Mã Ngọc nghe đến đó, mặt biểu hiện nghiêm nghị, tán đồng gật gật đầu.

Hai khắc sau, Toàn Chân giáo phía sau núi cấm địa.

Mạc Trần đạp lên nhẹ nhàng bước tiến, chậm rãi đi tới Cổ Mộ phải mộ thất trước.

Hắn nhìn trước sơn động đạo kia lạnh tanh bóng người, mắt lóe qua một vết sừng sốt, mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Nói đến, Tiểu Long Nữ cùng mình cái kia tiện nghi đồ đệ, thật là có năm, sáu phân tương tự.

Bất quá hai người tính tình, có thể chênh lệch quá nhiều. Mạc Trần nghĩ đến cái kia thổ hào đồ đệ, mắt lóe qua một vết ý cười.

Lần này trở lại, mình có thể thật sự dạy nàng một ít vật thú vị rồi. Bất quá lại nói ngược lại, chính mình nên cho nàng mở cái giá cả bao nhiêu mới tốt?

Tiểu Long Nữ kiều tiểu đứng ở mộ thất trước, nhìn Mạc Trần chậm rãi đến thân ảnh, hai con mắt lấp lóe một vệt sắc mặt vui mừng. Nàng nhẹ rên một tiếng, gót sen uyển chuyển xoay người hướng mộ thất đi đến, chỉ chờ cho Mạc Trần một đạo thướt tha bóng lưng.

Mạc Trần đứng ở mộ thất trước, nhìn Tiểu Long Nữ gót sen uyển chuyển biến mất thân ảnh, mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

Cái tiểu nha đầu này, xem ra giận thật a?

"Khụ khụ." Ở Mạc Trần do dự có muốn đuổi theo hay không đi thời điểm, lại nghe phía sau truyền đến một hồi ho nhẹ tiếng.

Hắn quay trở lại nhìn tới, chỉ thấy một vị khuôn mặt già nua, nó hiện đầy nhăn nheo lão phụ nhân, chống ba tong từ rậm rạp sơn lâm đi ra. Người này, chính là chiếu cố Tiểu Long Nữ lớn lên Tôn Bà Bà.

Mạc Trần mặt lộ ra nụ cười nhả nhặn, đi dạo đi đón: "Tôn Bà Bà."

Tôn Bà Bà mặt lộ ra an lành tươi cười, đối với Mạc Trần phát tay nói: "Lão bà tử tuy rằng già rồi, nhưng vẫn không có chu đáo muốn cho người đỡ mức độ. Người tiểu tử này, tiểu thư đều đã đi rồi, còn không mau nhanh đuổi theo."

"Tôn Bà Bà biết rồi." Mạc Trần mặt lộ ra đứng vẻ, có chút bất đắc dĩ mở miệng nói.

Lấy Tôn Bà Bà cá tính, nếu như không phải biết rõ chuyện đã xảy ra, đâu còn có hiện tại tốt như vậy tâm tình, cùng mình những câu nói này. Sợ là chính mình đi tới Cô Mộ trước một khắc ấy, đã bị vũ nhiệt tình chiếu đãi.

"Mau đi đi." Tôn Bà Bà mặt lộ ra nụ cười nhả nhặn, khẽ cười nói.

Tên tiểu tử thú này, trước đây ý vào chính mình tu vi cường đại, luôn là một bộ không sợ trời không sợ đất đáng vẻ, hiện tại rõ ràng cũng biết sợ.

Mạc Trần liếc nhìn cái kia sâu thẳm Cô Mộ, đối với Tôn Bà Bà hơi khom người, thả người đi vào.

Đến đầu tới, còn có gì đáng sợ chứ.

Nói đến, Cô Mộ mặt thất chi, còn có Cửu Âm Chân Kinh bản thiếu có thể tham khảo một chút.

Tôn Bà Bà nhìn Mạc Trần biến mất thân ảnh, tâm khê thờ dài một cái.

A, chỉ mong tiểu thư sẽ không tái diễn lão chủ nhân bị kịch chứ? Tên tiểu tử thú này tuy rằng bại hoại một chút, thế nhưng nếu có thể cùng tiểu thư tiến tới với nhau, cũng coi như là chấm dứt Cô Mộ cùng Toàn Chân giáo nhân quả. Chính mình cuối cùng là già rồi a, một khi chính mình qua đời, tiểu thư.

Tôn Bà Bà nghĩ đến Tiểu Long Nữ lẻ loi lưu lại Cô Mộ, mặt tràn đầy không đành lòng cùng thương tiếc.

Mạc Trần đi ở đèn đuốc sáng choang mộ thất chi, đánh giá chung quanh cảnh tượng, mặt lộ ra một vệt tốt.

Mặc dù là ở hắc lấy được ký ức, đây cũng là lần đầu tiên đi vào Cô Mộ.

Về phần mình dĩ vãng vì sao không có tiến vào Cô Mộ, hắn nhớ tới dường như là bởi vì Tiểu Long Nữ sự phụ, nhưng cụ thể là cái gì nguyên nhân, Mạc Trần chính mình cũng không có ký ức.

Làm Mạc Trần vòng qua cái kia nhằng nhịt khắp nơi Cô Mộ đường nói, đi vào mộ thất nơi sâu xa nhất mộ thất lúc.

Hắn nhìn đứng ở mộ thất bóng hình xinh đẹp, nhất thời khuôn mặt vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy, Tiểu Long Nữ chẳng biết lúc nào đổi đồ tươi phượng quan khăn quàng vai, một bộ dường như chờ gả thiếu nữ vậy xinh đẹp đáng đáp. Nàng trong suốt như ngọc khuôn mặt mang theo vài phần say lòng người đỏ bừng, lẳng lặng mà ngồi ở thạch thất bên cạnh giường đá.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng

Này!

Mạc Trần nhìn Tiểu Long Nữ chờ gã thiếu nữ vậy xinh đẹp đáng đáp, khuôn mặt vẻ kinh ngạc, thật lâu không có phục hồi tinh thần lại.

Hắn đứng ở thạch thất trước cửa, trong lúc nhất thời cũng không biết chính mình có nên vào hay không.

Này đều cái gì cái tình huống a?

Mạc Trần rất lâu mới phục hồi tinh thần lại, nhìn Tiểu Long Nữ xinh đẹp mê người đáng đáp, mặt mang theo vài phần mộng bức, có chút không biết nên nói cái gì.

Hắn là thật sự không làm rõ được, Tiểu Long Nữ tại sao lại làm ra như vậy hoá trang.

Tiểu Long Nữ ngồi ở giường đá, nhìn Mạc Trần mộng bức vẻ mặt, lạnh lùng hai con mắt mang theo vài phần căng thẳng.

Nàng tay ngọc đặt bằng phẳng nơi bụng, chặt chẽ quần quýt lấy nhau, âm thanh nhiều chút run rẩy, mở miệng nói: "Mạc đại ca chẳng lẽ không dự định đi vào sao?"

Mạc Trần nhẹ thở ra một hơi, chậm rãi đi vào không lớn nhà đá.

Hắn đứng ở Tiểu Long Nữ trước người, đánh giá thân mang đối phương thân mang đồ xuất giá xinh đẹp đáng đáp, lộ ra mấy phần buồn cười vẻ, khẽ cười nói: "Người làm sao sẽ bộ này hoá trang, này đồ xuất giá xem ra có thể cũng không vừa vặn."

Này đồ xuất giá nghĩ đến cho là Lâm Triều Anh lưu, chỉ là mặc ở Tiểu Long Nữ thân, rõ ràng hơi lớn.

Tiểu Long Nữ khuôn mặt mang theo say lòng người đỏ bừng ửng đỏ, cúi thấp xuống tinh xảo vàng trán không dám nhìn hắn, tiếng như muỗi ruồi nói: "Mạc đại ca có thể nguyên cười ta?"

Mạc Trần nghe vậy, mặt tươi cười nhất thời cứng đờ, trong lúc nhất thời càng là không biết nên trả lời như thế nào.

Tuy rằng hắn có hệ thống truyền vào ký ức, biết hai người có thể nói là thanh mai trúc mã, nhưng Tiểu Long Nữ như vậy trực bạch vấn đề, vẫn đề cho hắn có chút mộng bức.

Này đều cái gì cái quý a?

Tiểu Long Nữ chậm chạp không thấy Mạc Trần đáp lại, ngẩng đầu nhìn thần sắc hắn cứng ngắc đáng vẻ, mặt e thẹn chậm rãi tản đi, nhiều hơn mấy phần bất an cùng sắc mặt gợn dờ.

Chính mình cũng đã nói đến trình độ như thế này, cái này người chết lẽ nào vẫn chưa rõ sao!

Sự phụ qua đời trước từng bàn giao, đợi được chính mình mười tám tuổi thời điểm, nếu như còn nguyện ý tuân thủ năm đó ước định, người mặc phượng quan khăn quàng vai thăm dò hắn. Đối phương nếu như nguyện ý cưới chính mình, nhượng Cổ Mộ cùng Toàn Chân ân ân oán oán theo gió mà đi. Đối phương nếu như không muốn, để cho mình đã quên những kia chuyện cũ, thật tốt canh giữ ở Cổ Mộ.

Lẽ nào, sự phụ nói là sự thật, nam nhân không có một cái tốt?

Tiểu Long Nữ chậm chạp không thấy Mạc Trần đáp lại, hai con mắt bất an càng ngày càng dày đặc, khuôn mặt nhiều chút ảm đạm.

Mạc Trần sững sốt nửa ngày, nhìn Tiểu Long Nữ ảm đạm hai con mắt, khoe miệng hơi co giật, bất đắc dĩ nói: "Người cũng biết, chính mình đang nói cái gì?"

Vì sao có loại lừa dối tiểu hài tử phụ tội cảm, Tiểu Long Nữ thuở nhỏ ở Cổ Mộ chi, chưa bao giờ tiếp xúc qua ngoại giới phồn hoa cùng ô uế. Mạc Trần thậm chí đều có chút hoài nghi, đối phương đến cùng có hiểu hay không kết hôn là có ý gì?

Tiểu Long Nữ khuôn mặt đỏ bừng, khẽ vuốt cằm biểu thị tự mình biết.

Tiểu Long Nữ tuy rằng không vận thế sự, nhưng cũng không phải là cái gì cũng không hiểu giấy trắng. Nàng đương nhiên minh bạch, chính mình đang làm gì, cũng minh bạch động tác này hàm nghĩa.

Mạc Trần khẽ nhú mày, ngồi ở Tiểu Long Nữ bên người.

Hắn nắm ở Tiểu Long Nữ dịu dàng nắm chặt thon thả, đưa tay bóc lên đối phương tinh xảo cằm, nhìn thẳng cái kia kiều diễm như hoa khuôn mặt, trầm giọng nói: "Người thật sự minh bạch chính mình đang làm gì?"

"Ừm." Tiểu Long Nữ không dám nhìn Mạc Trần vẻ mặt, hai con mắt hơi đóng lại, tiếng như muỗi ruồi đáp một tiếng.

Mạc Trần nghe tiếng, đánh giá Tiểu Long Nữ.

Tiểu Long Nữ ở lâu Cổ Mộ, vì vậy da thịt trắng nõn càng hơn mỡ đông, phẳng phất tuyết trắng đều khắc thành họa người.

Nàng tuy rằng đã đầy mười tám tuổi, thế nhưng trương tình xảo hoàn mỹ mặt trái xoan, xem ra lại dường như mười sáu tuổi cỡ lớn Loli, còn mang theo vài phần rõ ràng non nớt.

Lúc này, cái kia dĩ vãng quanh què như tiên khuôn mặt, mang theo khó gặp e thẹn.

Tiểu Long Nữ bộ kia nhâm quân hái xinh đẹp đáng đáp, thẳng nhìn ra Mạc Trần có chút thất thần. Hắn không phải không thừa nhận, ở chính mình nhận thức nữ nhân làm, cũng cái kia thô hào đồ đệ có thể cùng sánh vai. Chỉ là thô hào đồ đệ càng nhiều lãnh diễm, cùng với tướng cũng là ít đi mấy phần tiên khí.

Bây giờ, bực này mạo dường như thiên tiên giai nhân, ở trước mặt mình bày ra nhâm quân hái đáng đáp.

Mạc Trần tuy rằng không rõ ràng, Tiểu Long Nữ vì sao làm ra như vậy quyết định. Nhưng hắn lại hiểu rõ một chút, chính mình nếu như cự tuyệt Tiểu Long Nữ, sau đó sợ là cũng không có cơ hội nữa. Đến mức hệ thống đưa tặng độ thiện cảm, chỉ sợ trong khoảnh khắc muốn dọn sạch, hai người còn muốn biến thành tử địch.

Vì vậy, ở cảm thú cùng không bằng cảm thú gian, Mạc Trần làm ra đơn giản nhất lựa chọn.

Hắn đem Tiểu Long Nữ uyển chuyển thân thể mềm mại ôm đồm vào ngực, cúi đầu hướng cái kia óng ánh trắng mịn môi anh đào hôn tới, đưa tay chụp vào cái kia màu đỏ eo phong.

Vô lượng cái kia Thiên Tôn, ta không vào địa ngục ai vào địa ngục, bần nói sao nhần tâm từ chối a!

Tiểu Long Nữ hai con mắt khép hờ, cảm ứng cái kia ở chính mình môi anh đào khuấy lên lưỡi dài, cùng với ở eo người thăm dò ảm áp bàn tay lớn, tiểu mặt tràn đầy vẻ thẹn thùng. Nàng dùng thon dài cánh tay ngọc vòng Mạc Trần eo người, thật giống phải đem hai người vĩnh viễn ràng buộc cùng nhau.

Sau một lát, giai nhân rút đi váy đỏ.

Cái kia da thịt trong suốt như ngọc, nhượng có chút mờ tối nhà đá loé lên chói mắt trắng loáng.

Không chỉ trong chốc lát, ở một tiếng có chút thống khổ yêu kiều sau, Cổ Mộ dập dòn lên mê người thờ gập.

Cổ Mộ một chỗ khác nhà đá, Tôn Bà Bà quý gối Cổ Mộ phái tổ sư Lâm Triều Anh chân dung trước, nghe cái kia từ mộ thất nơi sâu xa mơ hồ truyền tới thờ gập than nhẹ, mặt mũi già nua lộ ra nụ cười hiền lành.

Tổ sư ở trời có linh, nghĩ đến cũng sẽ an ủi chứ?

Khụ khụ.

Tôn Bà Bà nghĩ, sắc mặt đột nhiên ố vàng, không nhận được phát ra khàn giọng ho nhẹ. Nàng thật sâu nhìn phía mộ thất nơi sâu xa, vẫn đục hai con mắt mang theo vài phần vui mừng.

Cuộc sống của chính mình đã không nhiều, có thể nhìn thấy Long cô nương tìm tới giao phó, cũng coi như là hoàn thành một việc tâm nguyện.

A, chi là đáng tiếc Đại tiểu thư.

Tôn Bà Bà nghĩ đến năm đó bị trục xuất sư môn Lý Mạc Sầu, mặt mang theo vài phần than tiếc cùng thương cảm.

Khi sắc trời bắt đầu tối tăm, trăng sáng treo cao bầu trời.

Cổ Mộ chi, xuân sắc dạt dào. Thế nhưng đã từng Nam Tổng trọng trấn Đồng Quan, lại lâm vào đáng sợ bão táp.

Đồng Quan bên ngoài, một chỗ diện tích vượt quá năm mươi mẫu xa hoa biệt thự.

Cái kia biệt thự vốn là địa phương thương gia giàu có chỗ ở, chỉ là năm ngày trước Mông Cổ mười mấy chơi đại quân tập kích Đồng Quan, thành công đánh hạ Đồng Quan bên ngoài thôn xóm pháo đài. Cái kia pháo đài chưa kịp rút lui phủ giáp thương gia giàu có, thành làm thịt cừu con.

Mà nơi này nguyên bản chủ nhân, đã sớm bởi vì 'Ngoan cố phản kháng' bị Mông Cổ đại quân xử quyết.

Phòng khách, đèn đuốc sáng choang.

Đứng ở rộng rãi sáng ngời đại điện bên ngoài, có thể rõ ràng nghe được nó truyền tới sáo trúc quần dây đàn tiếng. Đồng thời ở cái kia tuyệt vời tiếng nhạc, còn kèm theo nữ tính thống khổ uyển chuyển yêu kiều.

Chỉ thấy, ở đại điện.

Bây, tám vị vóc người to con Mông Cổ tướng quân ôm áo không đủ che thân mỹ nhân, thỉnh thoảng ở mỹ nhân thân bộ vị nhạy cảm nhào nặn một cái. Bọn họ nhìn mỹ nhân nhóm e thẹn bị phẫn, cũng không dám biểu hiện biểu hiện, không khỏi phát ra càn rỡ cười to.

Một vị khuôn mặt thô cuồng, mặt mang râu quai nón năm tướng quân, trực tiếp đem bên cạnh ta thấy mà yêu đẩy đà mỹ phụ kéo đến hoài, tiện tay lột đi đối phương thân không thể che kín thân thể lỏa mông, ở trước mặt mọi người đùa bỡn lên.

Hắn cặp kia quạt hương bồ vậy bàn tay lớn, ở người mỹ phụ trong suốt như ngọc thân thể mềm mại tùy ý nhào nặn, lưu lại từng đạo từng đạo dư tồn màu xanh ứ vết, đắc ý mà cười to nói: "Những này thấp hèn Hán cầu, thực sự là đường như cừu vậy ôn thuận."

Người mỹ phụ kia bị người trước mặt mọi người nhục nhã đùa bỡn, lại chỉ có thể hai con mắt rung rung, mặt mang theo cứng ngắc nụ cười. Nàng thậm chí không dám phát ra gào lên đau đớn, sinh sợ làm cho sự chú ý của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tới Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Quách Tĩnh

"Ha ha, những này thấp hèn Nam Man, thực sự là tể bì nộn nhục. Đáng tiếc là quá mềm mại điểm, đem qua cái kia hai cái như nước trong veo tiểu nha đầu, Bốn tướng quân vẫn không có chơi đủ chết rồi." Một vị hai con mắt phẳng phát chim điều hầu vậy niên nhân, liếc mắt người mỹ phụ kia trong suốt như ngọc thân thể mềm mại, phát ra đắc ý cười to.

"Ai cho ngươi yêu thích những kia chưa trưởng thành tiểu đầu đinh, từng cái từng cái vẫn chưa tới mười tuổi, vóc người đẹp giống mầm hạt đậu vậy, có thể có cái gì đó chơi đâu." Râu quai nón bữu môi, khinh thường hừ nói.

Muốn chơi, đương nhiên cũng là chơi bức này đẹp thực phụ. Từng cái từng cái rầm lớn đầu đinh, có thể có cái rầm chơi đâu.

Ở hai người nói chuyện công phu, một vị thân mang giáp da Mông Cổ tướng sĩ, mặt mũi gấp gấp về từ đại điện bên ngoài chạy vào.

"Chuyện gì hốt hoảng như vậy!" Ngồi ở chủ vị Mông Cổ đại tướng nhìn vội vội vàng vàng mà đến thị vệ, mặt lộ ra rõ ràng vẻ không vui, lạnh giọng quát lên.

Đường đường Mông Cổ dũng sĩ, mặc dù là đối mặt sinh tử cũng phải giữ vững nên có tinh táo. Người thị vệ này như vậy hoang mang hoảng loạn, thực sự là có nhục Mông Cổ dũng sĩ phong phạm.

Thị vệ kia nghe được tướng quân lạnh giọng quát lớn, mặt mũi mồ hôi lạnh ngã quỵ ở mặt đất, cao giọng nói: "Tiểu vương gia, tiểu vương gia xảy ra vấn đề rồi!"

Thị vệ âm thanh gấp gấp, mang theo rõ ràng run rẩy, hiển nhiên tâm phi thường không bình tĩnh.

Hắn dứt tiếng, ngồi ở chủ vị Mông Cổ đại tướng đột ngột đứng dậy, hai con mắt trừng thành chuông đồng, căm tức nhìn thị vệ kia, nổi giận nói: "Hắn không phải đi tới Toàn Chân giáo sao, đã xảy ra chuyện gì!"

Thị vệ quỳ rạp dưới đất, nghĩ đến Hoắc Đô vương tử từ vong thê thảm đáng đáp, cả người run rẩy không dám mở miệng.

Một phút sau, làm Hoắc Đô thi thể đặt tại đại điện ương.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, triệt để lâm vào tĩnh mịch.

Mông Cổ đại tướng nhìn thê thảm bỏ mình Hoắc Đô, hai con mắt đầy rẫy đáng sợ lửa giận, thật giống phải đem này Đồng Quan đốt thành tro bụi.

Hai tay hắn nắm chặt thành quyền, phát ra thọt lét thanh thúy thanh vang, nó gân xanh nhảy lên kịch liệt, thật giống Cầu Long quay quanh vậy dư tồn khủng bố. Cái kia màu đồng cổ da thịt, ở đèn chiếu rọi bên dưới thật giống đồng thau rèn đúc, lấp lòe kim loại ánh sáng lộng lẫy.

"Được, được, tốt!" Mông Cổ tướng quân thật chặt cắn răng, sắc mặt băng hàn nhìn chằm chằm bộ kia tàn thi, lạnh lùng nhìn lướt qua quỳ gối đại điện bên ngoài Đạt Nhĩ Ba đám người, phát ra lạnh như băng hí lên.

Hoắc Đô nhưng là Trát Mộc Hợp duy nhất cháu trai!

Trát Mộc Hợp tuy rằng bởi vì cùng Thiết Mộc Chân đối kháng bị xử tử, thế nhưng nó bản thân ở Mông Cổ có thật lớn danh vọng, bị người coi như là Mông Cổ anh hùng. Liền Thiết Mộc Chân đối với xử tử Trát Mộc Hợp chuyện tình, cũng là cảm thấy than tiếc không ngớt.

Bởi vậy Trát Mộc Hợp chết rồi, con cháu đời sau ở Mông Cổ để quốc thái nhân an, lại cũng không có bị ảnh hưởng quá lớn. Thậm chí bởi vì Thiết Mộc Chân hồ thẹn, bị nhất định ưu đãi.

Hiện tại Trát Mộc Hợp huyết mạch duy nhất chết ở Nam Tống, chính mình tính đánh hạ Đồng Quan, trở lại vương đình nghĩ mà sợ cũng phải bị trừng phạt.

Mông Cổ tướng quân nghĩ tới đây, hai con mắt lập loè đáng sợ hàn mang.

Bực này tai bay vạ gió, khiến hắn như thế nào có thể bình tĩnh lại.

Đại điện bên ngoài, Đạt Nhĩ Ba đám người cúi thấp xuống đầu quỳ gối. Bọn họ lom khom thân hình đang đứng đưa ngọn đèn dầu bên dưới, xem ra thật giống từng vị quý đệ dữ tợn điều khiển.

Lúc này, bọn họ cũng không còn ở Toàn Chân giáo lúc hưng hân, từng cái từng cái khuôn mặt trắng xám vô huyết quỳ gối, cũng không dám thở mạnh một thoáng.

Đang lúc mọi người chu vi, có mấy trăm Mông Cổ tướng sĩ cầm trong tay binh qua mà đứng.

Bọn họ từng cái từng cái thân hình cao lớn, thân mang tính chất đặc biệt kiên cố giáp da, hai con mắt lúc khép mở lộ ra đáng sợ hàn ý, thật giống tới từ địa ngục Tử thần. Mọi người tuy rằng không thiếu cao thủ võ lâm, thế nhưng ở Mông Cổ dùng sĩ nhìn chăm chú bên dưới, cũng là liền đối nhìn cũng không dám.

Mông Cổ tướng quân khuôn mặt băng lãnh, liếc bọn họ một cái, phát phát tay, lạnh lùng nói: "Toàn bộ kéo xuống chém, liền chủ tử đều bảo vệ không được, còn muốn bọn họ những nô tài này có tác dụng gì."

Hắn ra lệnh một tiếng, vây quanh ở đại điện bên ngoài Mông Cổ chiến sĩ cầm trong tay binh qua, đập lên leng keng mạnh mẽ bước tiến hướng mọi người đi ra.

Mọi người nhất thời sợ xanh mặt lại, vội vàng dập đầu nói: "Tướng quân tha mạng, tướng quân tha mạng. Làm thật sự không phải chúng ta không xuất lực, mà là Toàn Chân giáo người kia quá mức cường hân."

"Đứng đây, vị kia căn bản không phải người, là tiên!"

"Đứng đứng, vị kia căn bản là Lục Địa Thần Tiên!"

Mọi người mắt thấy Mông Cổ chiến sĩ vây quanh đến, sợ xanh mặt lại dập đầu giải thích.

"Tiên, ngay cả là tiên, Bốn tướng quân cũng muốn đưa hắn băm cho chó ăn." Mông Cổ tướng quân hai con mắt khê nâng, quét mắt kinh hoàng cầu khẩn mọi người, mặt tràn đầy khinh thường cười nhạt.

Tiên, đơn giản là buồn cười.

Nam Tống nếu là có tiên, năm đó đối mặt Kim Quốc xâm lấn, sẽ còn có Tĩnh Khang si nhục. Trước đây không lâu giữ thăng bằng vào lạc chiến tranh, lại sao lại bị đánh thành chó chết đồng dạng.

Cao thủ võ lâm chính mình lại không phải là không có từng thấy, tung là có chút vượt xa người bình thường năng lực thì lại làm sao, còn có thể chính mình mười vạn trước mặt đại quân nhắc lên sóng gió.

Những này tung hoành thiên hạ kẻ liễu mạng, ở trước mặt người khác điều võ dương oai, nhưng là tự mình trước người, còn chưa phải là một đám đề tiện lang khuyển.

Mông Cổ tướng quân khinh thường phát phát tay, đối với lời của mọi người vạn phần xem thường.

Hắn lạnh lùng nhìn quanh bốn nhìn, phảng phất chim điêu hâu vậy hai con mắt lập loè đáng sợ hàn mang, lạnh như băng khê quát: "Điểm đủ 30 ngàn đại quân, sáng sớm ngày mai đi tới Toàn Chân!"

Hoắc Đô đã chết, chính mình nhất định phải dùng Toàn Chân giáo bên dưới đầu người, đến cảnh cáo những cái được gọi là người võ lâm!

Sắc trời vào đêm, Toàn Chân giáo Trùng Dương Cung.

Tuy rằng trải qua ban ngày hỗn loạn, thế nhưng ở Mạc Trần chọc vào tay bên dưới, Toàn Chân giáo tổn thất nhưng cũng không đại. Cho nên ngăn ngăn hơn nửa ngày công phu, Toàn Chân giáo đã lần nữa khôi phục yên tĩnh, chỉ ít mặt ngoài khôi phục yên tĩnh.

Trùng Dương Cung, một vị xem ra phảng phất nông gia hán tử niên nhân, quý gối Mã Ngọc đám người trước người, mặt mũi kích động dập đầu nói: "Đệ tử Quách Tĩnh, gặp qua chư vị chân nhân."

"Đã lâu không gặp, Tĩnh nhi tu vi quả nhiên là càng ngày càng tinh xảo." Mã Ngọc trước đem Quách Tĩnh đỡ lên đến, quan sát hán một phen, cười nói.

Quách Tĩnh mặt lộ ra nụ cười thật thà, thuận thế từ đứng lên.

Hắn đưa tay kéo qua phía sau thiếu niên, cúi đầu ôn nhu nói: "Quá nhi, nhanh bái kiến chư vị đạo trưởng. Nói đến, Khuru chân nhân vẫn là của người sư tổ a."

Toàn Chân Thất Tử nghe vậy, đều là kinh ngạc nhìn về phía Quách Tĩnh phía sau thiếu niên.

Chỉ thấy hán vóc người có chút gầy gò, thể nhưng khuôn mặt cực độ thanh tú, đặc biệt là cặp kia hắc bạch phân minh con mắt, tích lưu lưu lộ ra một cổ cơ linh kinh.

Khuru Xử Cơ đánh giá Dương Quá khuôn mặt, mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên nghi ngờ.

Này bộ mặt, lẽ nào!

Quách Tĩnh quét mắt mọi người về mặt, nhìn thấy Khuru Xử Cơ vẻ ngạc nhiên nghi ngờ, thờ dài đem Dương Quá lai lịch giới thiệu một phen. Hắn nói xong, hướng về phía Toàn Chân Thất Tử khom người bái bên dưới, trầm giọng nói: "Quách Tĩnh lần này đến đây, là hi vọng đưa nhỏ này có thể bái vào Toàn Chân."

Toàn Chân Thất Tử liếc mắt nhìn nhau, mặt lộ ra vẻ khó khăn.

Mã Ngọc lắc lắc đầu, thờ dài nói: "Tĩnh nhi nếu là sớm đến một ngày, chuyện này chúng ta cũng sẽ không từ chối. Chỉ là hiện tại, a."

Mã Ngọc nói xong, nghĩ đến Mạc Trần cái kia không phục quân giáo bộ dáng, tâm đã có chút vui mừng, lại có chút tức giận đến nghiêng răng.

Quách Tĩnh nghe vậy, ồ ồ chau mày, mặt lộ ra vẻ không hiểu.

Vào lúc này, một đạo hốt hoảng âm thanh từ đại điện truyền ra ngoài đến: "Sư phụ, không xong. Đệ tử ở Chung Nam sơn bên ngoài phát hiện Mông Cổ kỵ binh tung tích."

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tới Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Đại quân áp cảnh

Thanh âm kia còn chưa hạ xuống, gặp Triệu Chí Kính trán trán đầy mồ hôi từ bên ngoài chạy vào. Sắc mặt hán có chút tái nhợt, hít thở lộ ra mấy phần gấp gáp, hiển nhiên tới phi thường sốt ruột.

"Đến thật nhanh!" Mã Ngọc chau mày, mặt biểu hiện nghiêm nghị vạn phần.

Vốn tưởng rằng người Mông Cổ đại quân, nhanh nhất cũng muộn rõ ngày mới có thể tới đến. Nhưng là bây giờ xem ra, chính mình vẫn là xem thường quyết tâm của bọn họ.

A, sự tình phiền toái.

Mã Ngọc cùng Khuru Xử Cơ liếc mắt nhìn nhau, mặt tràn đầy sầu khổ vẻ.

Hai người vốn cho là mình còn có thể có một đêm thời gian chuẩn bị, đem một ít giáo đệ từ đặc ý đưa đi, hiện tại ngoài sơn môn xuất hiện Mông Cổ kỵ binh, cũng là phá vỡ hai người tất cả dự định.

Quách Tĩnh nghe đến đó, mắt lóe qua mấy phần nghiêm nghị, trầm giọng nói: "Chư vị đạo trưởng nhưng là gặp phải phiền toái?"

Mã Ngọc lắc đầu bất đắc dĩ, đem ban ngày chuyện đã xảy ra, cùng Quách Tĩnh nói một lần.

Quách Tĩnh nghe Mã Ngọc lời nói, mặt tràn đầy vẻ khó khăn.

Mông Cổ vương tử Hoắc Đô!

Trước không nói cái này vương tử là vị nào con cháu, chỉ bằng vào Mông Cổ vương tử thân phận, người Mông Cổ tuyệt đối sẽ không giảng hoà. Hiện tại Mông Cổ kỵ binh đã đến, chỉ sợ đại bộ đội cũng đã không xa.

Đặc biệt là trước mắt Mông Cổ mười mấy vạn đại quân vây nhốt Đồng Quan, mà Chung Nam sơn khoảng cách Đồng Quan khoảng cách lại thực sự gần quá. Đừng nói một cái nho nhỏ Toàn Chân giáo, xem như là Nam Tông đại quân cùng người Mông Cổ đối trận, cũng không dám nói có thể chiến thắng a!

Đối mặt loại này gần như tình huống tuyệt vọng, Quách Tĩnh tâm khổ sở vạn phần.

Theo lý mà nói, mình cùng Toàn Chân giáo có thâm hậu ngọn nguồn, lúc này bất luận như thế nào cũng không nên thối lui. Chỉ là như vậy không có một chút nào hy vọng chiến đấu, mặc dù là Quách Tĩnh cũng không thể không thận trọng cân nhắc.

Mã Ngọc nhìn Quách Tĩnh thần sắc khó khăn, thở dài nói: "Trước mắt Mông Cổ đại quân chưa đến, Tĩnh nhi vẫn là mau nhanh mang theo vị tiểu thí chủ này rời đi thôi."

Quách Tĩnh nghe đến đó, mặt vẻ khó khăn thu lại, trầm giọng nói: "Đạo trưởng sao lại nói như vậy, Quách Tĩnh tuy rằng bất tài, nhưng cũng không thể vào lúc này bỏ Toàn Chân mà đi."

Mã Ngọc mặt lộ ra mấy phần cảm động, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Tĩnh nhi có thể có phần này tâm, chúng ta đã phi thường thỏa mãn. Chỉ là Mông Cổ đại quân sắp đến, tính Tĩnh nhi lưu lại, có thể thế nào?"

Quách Tĩnh ồ ồ chau mày, há miệng, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Ngay cả là cao thủ võ lâm, đối mặt phảng phất dòng lũ vậy thiên quân vạn mã, có thể như thế nào? Hắn tuy rằng tự hỏi một thân công lực không yếu, thế nhưng đối mặt sắp đến Mông Cổ đại quân, cũng là không có một chút nào biện pháp.

Mã Ngọc trầm mặc hai tức, trầm giọng nói: "Tĩnh nhi nếu là thật nghĩ cần giúp đỡ, chúng ta có một điều thỉnh cầu, không biết có nên nói hay không."

"Đạo trưởng nói gì vậy." Quách Tĩnh ồ ồ khẽ nhíu mày, trầm giọng nói.

Mã Ngọc phát phát tay, ngừng lại Quách Tĩnh ngôn ngữ, cùng Khuru Xử Cơ liếc mắt nhìn nhau, trầm giọng nói: "Lần này Mông Cổ đại quân đột kích, Toàn Chân giáo không thể tránh khỏi. Chúng ta chỉ hy vọng, Tĩnh nhi có thể mang mấy vị Toàn Chân đệ tử đi tới Nam Tông, đến lúc đó vạn nhất xuất hiện biến cố, Toàn Chân vậy."

Mã Ngọc nói tới chỗ này, vẻ mặt có chút âm u, cũng lại nói không được.

Quách Tĩnh xem tới đây, không nhịn được mở miệng nói: "Đạo trưởng gì không cùng nhau rời đi?"

Mã Ngọc cười khổ nói: "Ít đi mấy cái Toàn Chân đệ tử, đối với người Mông Cổ tới nói hay là không đáng kể. Nhưng chúng ta nếu là cùng nhau rời đi, chỉ sợ đến lúc đó một cái đều đi không hết. Tĩnh nhi không nên chần chừ nữa, thừa dịp hiện tại Mông Cổ đại quân chưa đến, vẫn là mau mau rời đi tốt."

Quách Tĩnh sắc mặt âm u, nhìn Toàn Chân Thất Tử bộ kia đưa sinh tử tại ngoài suy xét không biết sợ về, hai con mắt lập loè trong suốt nước mắt. Hắn oanh một tiếng ngã quỵ ở mặt đất, hướng về phía Toàn Chân Thất Tử tăng tăng dập đầu ba lần.

Ngay đêm đó, Quách Tĩnh mang theo Toàn Chân giáo đệ tử đời ba Doãn Chí Bình, Triệu Chí Kính đám người, cẩn thận mà vòng qua người Mông Cổ trình tra, hướng về Nam Tông phương hướng mà đi.

Mã Ngọc đám người đứng ở ngoài sơn môn, thẳng đến mọi người thân ảnh đã sớm không nhìn thấy mây may, vẫn không có phục hồi tinh thần lại.

"A."

Mấy người yên lặng đối diện, phát ra không rõ thở dài.

Cái kia thở dài tràn đầy phức tạp tâm tình, không biết là là tương lai của chính mình lo lắng, vẫn là đang vì Doãn Chí Bình đám người tương lai lo lắng.

Ngày hôm sau, phảng phất máu tươi vậy chiều tà treo cao phương tây.

Đỏ tươi dường như hỏa cầu lớn vậy chiều tà, đem thiên địa chiếu rọi đặc biệt thê lương. Từng sợi ửng đỏ dương quang tự bầu trời hạ xuống, là liên miên trùng điệp Chung Nam sơn phủ lên nhàn nhạt huyết quang. Đứng vững ở giữa sườn núi chỗ Toàn Chân giáo đạo quan, lúc này dường như rơi vào ác mộng.

Chung Nam sơn bên dưới truyền đến có hàng vạn con ngựa chạy chồm nổ vang, ở rộng lớn giữa núi rừng vang vọng, chấn động tới vô số chim bay tâu thú.

Từ trời cao nhìn xuống dưới, chỉ thấy mấy vạn nhân mã phảng phất một cái vệt múa Cầu Long, ở trong núi tiểu đạo bay vút qua. Đại quân tiến lên mang theo đầy trời khói bụi, phảng phất một cái bay lên trời cự long.

Đại quân đoạn, một vị xem ra dũng mãnh bất phàm trắng hán nhìn quanh bốn nhìn, chỉ vào đại quân phía trước như ẩn như hiện núi cao, đối với bên cạnh vị kia khuôn mặt che lấp, hai con mắt phảng phất chìm điều hâu vậy Mông Cổ tướng quân nói: "Thác Mộc tướng quân, phía trước là Toàn Chân giáo chỗ."

Thác Mộc ngẩng đầu nhìn tới, chỉ thấy trước mắt núi cao con đường chật hẹp hiểm trở.

Hắn khẽ nhủ mày, che lấp khuôn mặt càng lộ vẻ khủng bố, trầm giọng nói: "Núi cao hiểm trở, bất lợi cho đại quân tiến lên, ngược là có chút phiền toái nhỏ."

Toàn Chân giáo phần nhiều là người võ lâm, nếu là cư hiểm mà thủ, cũng là muốn tăng thêm thương vong.

Thác Mộc hai con mắt lập loè, phảng phất sẵn mồi chim điều hâu, lộ ra đáng sợ hàn mang, khiến người ta hoàn toàn không dám nhìn thẳng. Hắn trầm mặc hai tức thời gian, liếc nhìn chiều gió, mặt lộ ra nụ cười dữ tợn, cười lạnh nói: "Đã như vậy, cái kia hỏa thiêu Chung Nam sơn. Bỏn tướng quân ngược muốn biết, cái gọi là thần tiên người có sợ hay không hỏa!"

"Đại nhân anh minh." Uy mãnh trắng hán chấp tay khen.

Hỏa thiêu Toàn Chân giáo Chung Nam sơn, chỉ cần phải chút ít cung nỗ thủ canh giữ ở sơn đạo bên dưới, có thể ung dung giải quyết Toàn Chân giáo những cao thủ võ lâm kia. Làm như vậy, lại là có thể lớn nhất giảm thiểu hi sinh.

Hai khắc sau, 30 ngàn đại quân đứng ở Chung Nam sơn bên dưới.

Chung Nam sơn, Toàn Chân giáo.

Toàn Chân Thất Tử đứng ở giữa sườn núi một chỗ đài cao, ngắm nhìn phía dưới thanh lý sơn lâm Mông Cổ đại quân, sắc mặt đen nhánh phảng phất đáy nổi.

"Đáng chết, đối phương này là muốn đốt sơn!" Khuru Xừ Cơ hai con mắt lập loè hàn mang, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, mặt tràn đầy buồn bực về.

Mã Ngọc hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: "Chỉ Trần ở nơi nào?"

Tôn Bất Nhị mặt lộ ra vẻ khó khăn, trầm giọng nói: "Hôm qua đi Cổ Mộ, đến nay chưa trở về."

Mọi người ngờ ngác nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Hôm qua, lẽ nào hắn một đêm không về?

Mã Ngọc sắc mặt khó coi, bất động thanh sắc liếc mắt mọi người, trầm giọng nói: "A, Chỉ Trần đứa nhỏ này, thực sự là càng ngày càng nghịch ngợm. Hiện ở loại này thời điểm nguy hiểm, làm sao có thể tùy tiện chạy loạn."

Mọi người nghe vậy, khuôn mặt hơi co giật. Người này rõ ràng là tách ra trọng điểm có được hay không?

Hắn trắng đêm không về ngủ lại Cổ Mộ, Cổ Mộ ngoại trừ cái lão bà tử kia, chỉ có Long cô nương một người, hai người cô nam quả nữ còn có thể làm ra chuyện gì.

Trước không nói phía sau núi vốn là cấm địa, chúng ta Toàn Chân giáo quy có thể là cấm kết hôn a. Hiện tại hắn phạm vào như vậy ngấp trời sai lầm lớn, đến người mệnh thành nghịch ngợm!

Chẳng trách tiểu tử kia như vậy không phục quản giáo, còn chưa phải là chính người chiều đi ra!

Mọi người yên lặng liếc mắt nhìn nhau, cũng là không biết nên nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Một tiếng thở dài, thiên địa thất sắc

Cổ Mộ.

Có chút mờ tối nhà đá, Mạc Trần ôm Tiểu Long Nữ nhu nhược uyển chuyển thân thể mềm mại, nằm ở cứng rắn giường đá, hai con mắt hơi có chút thất thần.

Hắn cúi đầu nhìn hoài Tiểu Long Nữ khuôn mặt đỏ bừng, khóe mắt mang theo giọt nước mắt xinh đẹp đáng đáp, cảm nhận được cái kia ấm áp như ngọc thân thể mềm mại, mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Thực sự là không nghĩ tới, chính mình xuyên qua phó bản cái thứ nhất thành, lại là tìm cái lão bà.

Nói đến, đây chính là đã từng giấc mơ a!

Hắn đại tay sờ xoạng Tiểu Long Nữ nhẵn nhụi như ngọc da thịt, tâm nhiều hơn mấy phần nhu tình.

Tuy rằng chuyện này làm có chút không hiểu ra sao, tới cũng quá mức đột nhiên, thế nhưng Mạc Trần tâm vẫn không có tí ti chú ý, thậm chí mang theo vài phần nhàn nhạt vui vẻ, cùng với một vệt trách nhiệm nặng nề cảm.

Ở hán roi vào trầm tư thời điểm, Tiểu Long Nữ chậm rãi mở ra trong suốt đôi mắt sáng, mặt mang ôn nhu nụ cười mà nhìn hắn.

"Tĩnh rồi." Mạc Trần vuốt ve Tiểu Long Nữ trơn bóng khuôn mặt, mặt lộ ra nụ cười ôn nhu, ôn nhu nói.

Hắn nhìn chăm chú vào Tiểu Long Nữ ôn nhu khuôn mặt tươi cười, mắt nhiều chút trách nhiệm cùng chờ mong.

Bắt đầu từ hôm nay, nàng là thê tử của chính mình. Chỉ ít ở thế giới này, nàng là thê tử của chính mình, đem làm bạn chính mình vượt qua thời gian khá dài!

"Ừm." Tiểu Long Nữ phục ở hán hoài, khẽ đáp lời, phảng phất lười biếng mề.

Mạc Trần nhìn Tiểu Long Nữ lười biếng bộ dáng, mặt lộ ra buồn cười vẻ. Hắn đưa tay ở nàng vành cao đầy đà vỗ một cái tát, phát ra thanh thúy tiếng vang, cười nói: "Tiểu sâu lười, sắc trời đều phải sáng, còn không đuổi mau đứng lên."

"Không muốn." Tiểu Long Nữ kiều mỵ lườm hắn một cái, lười biếng phục ở hán hoài, dịu dàng nói.

Mạc Trần nhìn nàng khó gặp ngây thơ, vươn mình đưa nàng lần nữa đặt ở dưới thân, cười nói: "Tiểu sâu lười, lười biếng nhưng là phải chịu đến trừng phạt."

Trong phiên khác, nhà đá lần nữa vang vọng lên mê người yêu kiều.

Mộ thất một bên khác, đang chuẩn bị điểm tâm Tôn Bà Bà nghe được cái kia uyển chuyển yêu kiều, lắc đầu bất đắc dĩ. Người trẻ tuổi tình thân là được, hôm qua phiên vận phúc vũ một ngày, dậy sớm đến trà không cái yên tĩnh.

Sau nửa canh giờ, Mạc Trần ôm Tiểu Long Nữ mềm mại vô lực uyển chuyển thân thể, mặt mũi xuân phong đắc ý về mặt, từ mộ thất nơi sâu xa chậm rãi đi ra.

Tiểu Long Nữ mặt mũi ứng hồng, hai con mắt tràn đầy mê người xuân thủy, một bộ vẫn không có tỉnh hồn lại đáng vẻ.

Tôn Bà Bà nhìn hai người đáng vẻ, lắc đầu bất đắc dĩ, trừng Mạc Trần một cái, hừ nói: "Người tên tiểu tử thú này, thực sự là không biết thương hương tiếc ngọc. Cô nương thân thể yếu kém, sao có thể chịu được người như vậy dẫn vật."

Mạc Trần nghe vậy, biểu hiện có chút xấu hổ.

Tiểu Long Nữ khuôn mặt ứng đỏ, thế nhưng biểu hiện lại tự nhiên rất nhiều. Ở nàng tâm, hai người nếu như đã kết làm vợ chồng, những chuyện này tự nhiên là của mình bản phận.

Đương nhiên, bởi vì đã qua một ít chuyện, nàng kỳ thực còn có một chút tư tâm, là hy vọng có thể ở sự tỷ trở về trước, đạt được càng nhiều sủng ái.

Ba người yên lặng món ăn kết thúc, Tiểu Long Nữ lấy ra một tờ màu trắng khăn lụa, mặt mũi ôn nhu là Mạc Trần dọn dẹp khóe miệng tàn vết. Mạc Trần ôn nhu nhìn Tiểu Long Nữ, đưa tay ở nàng tinh tế khuôn mặt sờ xoạng một cái.

Tôn Bà Bà nhìn hai người ân ái bộ dáng, mắt lập loè vui mừng vẻ.

Nàng trầm mặc chốc lát, mặt mang theo vài phần trầm trọng, nhìn Mạc Trần trầm giọng nói: "Không biết xảy ra chuyện gì, người Mông Cổ đại quân ở Chung Nam sơn bên ngoài tập kết. Lão thân lo lắng, người Mông Cổ có thể là vì Toàn Chân giáo mà tới."

"Người Mông Cổ, đến thật nhanh." Mạc Trần thần sắc bình tĩnh, hai con mắt lập loè một vệt hàn mang, khẽ cười nói.

Vốn cho là bọn họ chỉ ít cũng nên đợi được buổi chiều mới có thể đến, không nghĩ tới sắc trời vừa mới sáng không lâu, người Mông Cổ đại quân đã đến nơi này.

"A, người Mông Cổ thế lớn, Toàn Chân giáo căn bản vô lực ngăn cản, cũng không biết việc này có thể hay không lan đến gần Cổ Mộ." Tôn Bà Bà nghĩ đến chính mình nhìn đến cảnh tượng, tràn đầy chung quanh khuôn mặt lộ ra nhàn nhạt lo lắng, mắt lộ ra mấy phần bất an.

Người Mông Cổ hung tàn, nàng tất nhiên là biết rất rõ.

Một khi người Mông Cổ quy mô lớn tiến công, chỉ sợ Cổ Mộ cũng muốn bị liên lụy. Chính mình cao tuổi rồi, chết rồi cũng đã chết. Chỉ là tiểu thư còn rất trẻ, hôm qua càng là mới vừa kết hôn, vạn nhất xuất hiện biến cố, cái kia có thể như thế nào cho phải a.

Mạc Trần mặt mang nụ cười ôn nhu, an ủi nắm chặt tiểu long nhu nhược không có xương ngọc thủ, ôn nhu nói: "Bà bà không lo, chỉ là một ít Mông Cổ đại quân, ta thì sẽ đưa bọn họ đuổi."

Tiểu Long Nữ nghe đến đó, tay ngọc bồng nhiên nắm chặt, hai con mắt thật chặt nhìn chăm chú vào Mạc Trần, thật giống đang khuyên hấn không muốn xảy ra đi.

"Yên tâm đi, phu quân cũng không có yếu như vậy. Đừng nói mấy vạn Mông Cổ đại quân, tuy là một triệu đại quân đột kích, phu quân cũng có thể ra vào tự do." Mạc Trần cười đem Tiểu Long Nữ nhu nhược thân thể mềm mại ôm đồm vào ngực, ở nàng trong suốt bên tai hôn nhẹ, ôn nhu cười nói.

Độc Cô Cầu Bại gia cường bản truyền thừa, vượt quá ba giáp đáng sợ công lực, Mạc Trần đối với những trận chiến đấu tiếp theo, có mười phần lòng tin.

Tướng là quân đứng đầu, quân chi hồn.

Lấy công lực của mình bây giờ, vạn quân chỉ lấy tướng địch thủ cấp, bất quá là chuyện dễ dàng. Một khi lĩnh quân đại tướng bị trảm, quân đội trong khoảnh khắc muốn tán làm một đoàn.

Tiểu Long Nữ nằm ở Mạc Trần hoài, cảm nhận được cái kia ấm áp khí tức, hai con mắt chậm rãi đóng lại. Nàng trầm ngâm hai tức, lạnh tanh khuôn mặt lộ ra một vẻ ôn nhu, kiên định nói: "Ta chờ ngươi, vĩnh viễn."

Mạc Trần mắt lóe qua một vết nhu tình, ôm chặt Tiểu Long Nữ thân thể mềm mại, không nói gì.

Toàn Chân giáo trụ sở.

Mã Ngọc đám người nhìn phía dưới mấy vạn đại quân hành động, mặt cấp sắc càng phát rõ ràng. Lúc này mới không tới gần nửa canh giờ công phu, Chung Nam sơn hạ ngàn trở hỏa mang đã hơi có mô hình.

Bọn họ có tâm ngăn cản, thế nhưng nhìn trái rộng Chung Nam sơn nói trước mấy trăm cung nỏ thủ, cùng với bốn phía phân phân tán tán cường cung, lại cảm thấy có chút hữu tâm vô lực. Xem như là tu vi cao nhất Khuru Xử Cơ, tự hỏi đối mặt người Mông Cổ mấy trăm cường cung, cũng là khó có thể chống đối.

"Đáng chết, không thể tiếp tục chờ rồi." Khuru Xử Cơ sắc mặt âm trầm, tay cầm chặt trường kiếm, hừ lạnh một tiếng.

Hiện tại tiếp tục giết, còn thú vị hi vọng. Nhưng là một khi bị người Mông Cổ chuẩn bị sung túc, thật sự lại cũng không có hy vọng chút nào. Đại hòa vô tình, đến lúc đó ai cũng chạy không được.

Khuru Xử Cơ sắc mặt âm trầm, đề khí thả người hướng về chân núi nhảy tới.

"Sư đệ!" Mã Ngọc đưa tay muốn ngăn cản, thế nhưng Khuru Xử Cơ tốc độ quá nhanh. Hấn lời còn chưa dứt, Khuru Xử Cơ cũng đã chạy đi ra ngoài.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, khuôn mặt lo lắng.

Khuru Xử Cơ mũi chân ở ngọn cây điểm nhẹ, cả người dường như đại bàng giương cánh, thả người là ba trọng ở ngoài, dường như lướt qua vậy hướng phía dưới phương phóng đi.

"Địch tấn công!"

Khuru Xử Cơ khoảng cách phía dưới Mông Cổ đại quân vẫn là trăm trọng xa thời điểm, một tiếng trầm trọng kèn lệnh đột ngột vang lên.

Sau đó, ngàn chồng mũi tên xẹt qua hư không, dường như mưa rơi hướng về Khuru Xử Cơ đánh giết mà đi.

Tên dài gào thét mà qua, đem không khí hoàn toàn xé rách, phát ra khủng bố gào thét, lại như cùng rắn độc hí lên thu hút tâm thần người ta. Tên dài như có sinh mệnh vậy, hướng về Khuru Xử Cơ vẫn còn giữa không trung thân thể bay nhanh, thật giống phải đem hấn bắn thành nhím.

Khuru Xử Cơ nhìn cái kia dày đặc tên dài, sắc mặt nhất thời khó coi dường như gan heo.

Đáng chết, dĩ nhiên nhiều như vậy thần cung thủ!

Tên dài chạy nhanh đến, căn bản không có thời gian nhượng Khuru Xử Cơ suy nghĩ sâu sắc.

Hắn chân trái điểm ở chân phải mu bàn chân, thân hình đột ngột xoay một cái, lưng không trước sau thối lui.

Chỉ là, người ở giữa không trung khó có thể mượn lực, phản ứng của hắn tuy rằng mau lẹ, đối phương tên dài lại càng nhanh hơn. Mưa tên bao trùm diện tích quá lớn, hắn tuy rằng tránh được hạt nhân vị trí, nhưng y nguyên phải đối mặt mấy chục chồng tên dài đánh giết.

Khuru Xử Cơ về mặt nghiêm túc, tay trường kiếm vung vẩy, phảng phất vũ động tinh linh đem tên dài đẩy ra.

Có thể ở Khuru Xử Cơ lực mới chưa đón, lực cũ đã hết thời điểm. Người Mông Cổ lần sóng thứ hai tập kích, trong nháy mắt cắt phá trời cao, hướng hắn đánh giết mà đi.

Tên dài gào thét, dường như vạn ngàn răn độc phá không.

Khuru Xử Cơ mặt lộ ra bất đắc dĩ cay đắng, chậm rãi đóng hai con mắt. Không nghĩ tới chính mình ngang dọc một đời, càng rơi vào kết quả như thế.

"A, sư thúc thực sự là lỗ mãng a."

Vào lúc này, một tiếng thở dài thăm thẳm vang lên.

Thanh âm kia rõ ràng cũng không lớn, thế nhưng là dường như một đạo hạn lối, đột ngột ở trong thiên địa nổ vang, ở tất cả người bên tai rõ ràng vang vọng.

Khuru Xử Cơ nghe vậy, mặt lộ ra một vệt sắc mặt vui mừng, chậm rãi mở ra hai con mắt.

Chỉ thấy, chính mình quanh thân thời gian thật giống dừng lại bình thường, cái kia đầy trời mưa tên bị hình ảnh ngắt quãng ở trước người ba thước bên ngoài, lại cũng khó có thể di động mây may!

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lấy một địch vạn

Đây là!

Khuru Xử Cơ nhìn trước người nhộn nhạo gọn sóng, cùng với đều bị hình ảnh ngắt quãng ở hư không mũi tên nhọn, hai con mắt trong nháy mắt thắt chặt thành một đạo khe nhỏ.

Cương khí hộ thể!

Truyền thuyết tu vi đạt tới cảnh giới cực cao, mới phải xuất hiện cương khí hộ thể!

Trùng Dương Tổ Sư khi còn tại thế, cương khí hộ thể cũng bất quá nhiều nhất kéo dài tới bên ngoài thân khoảng tấc vị trí, trước mắt cương khí hộ thể làm sao sẽ khủng bố như vậy!

Khuru Xử Cơ hai con mắt ngậy ngốc nhìn về phía bên cạnh Mạc Trần, tâm kinh hãi tới đỉnh.

Hắn tuy rằng đã sớm biết Mạc Trần tu vi cao thâm khó dò, nhưng nhìn đến bức này cảnh tượng, vẫn là không khỏi cảm thấy ngơ ngác không. Vượt quá ba thước cương khí hộ thể, đây rốt cuộc là nhiều công lực thâm hậu?

So sánh Khuru Xử Cơ kinh hải cùng kinh hi, dưới chân núi Mông Cổ đại quân cũng là một mảnh rối loạn.

Ở tại bọn hắn mắt, mắt thấy Khuru Xử Cơ cũng bị vạn tiễn xuyên tâm, bị bắn thành cái con nhím lớn.

Đã thấy, một đạo thân mang phổ thông đạo bào bóng người, giống như quỷ mị xuất hiện ở Khuru Xử Cơ bên cạnh. Cũng không thấy hắn có động tác gì, chỉ là lặng lẽ vung vung ống tay áo, cái kia đầy trời mưa tên bị như ngừng lại không!

"Trường Sinh Thiên ở, đây rốt cuộc là người là quý?"

"Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng. Người làm sao có khả năng làm được chuyện như vậy!"

"Ác ma, hẳn nhất định là ác ma."

Phía dưới Mông Cổ cung nỗ thủ nhìn bị hình ảnh ngắt quãng ở giữa không trung dày đặc mưa tên, từng cái từng cái ngơ ngác nhìn nhau liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt trở nên trắng bệch vô huyết, hai con mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Bọn họ chưa từng gặp đáng sợ như vậy thủ đoạn, thậm chí không dám tưởng tượng, thế gian có người sẽ đáng sợ như thế.

Phía sau Mông Cổ tướng quân nhìn phương cảnh tượng, sắc mặt khó coi dường như gan heo, bàn tay lớn chặt chẽ nắm lấy dây cương, nó gân xanh nhảy lên kịch liệt, phảng phất lão thụ bản căn.

"Ừng ục, thế làm sao có khả năng có cao thủ như thế!"

Thác Mộc khó khăn nuốt ngụm nước bọt, hai con mắt chặt híp thành một đạo khe nhỏ, tâm tràn đầy vô tận kinh hãi. Hắn tuy rằng những binh sĩ kia càng rõ ràng phương chuyện đã xảy ra, nhưng tâm chấn động lại không có giảm bớt chút nào.

Hắn làm sao đều không nghĩ ra, thế tại sao lại có đáng sợ như vậy cao thủ.

Thác Mộc sững sờ hai giây, khuôn mặt dữ tợn khủng bố cao tiếng quát to: "Bắn cung, bắn cung!"

Ngay cả là thiên hạ cao thủ đỉnh cao nhất thì lại làm sao, nội lực của hắn chẳng lẽ còn có thể vô cùng vô tận, Bổng tướng quân ngược lại muốn xem xem người này có thể ngăn trở mấy lần sóng mưa tên.

Thanh âm hắn như sấm, đem sững sờ Mông Cổ tướng sĩ thức tỉnh.

Bởi vì đại đa số cung nỗ thủ đều là người Mông Cổ tạo thành, vì vậy bọn họ tâm tuy rằng sợ sệt không ngớt, thế nhưng ở quân lệnh trước mặt, vẫn là phò bày siêu cao quân sự tổ chất.

Thác Mộc vừa dứt lời, đầy trời mưa tên lần nữa đánh giết mà tới.

Mạc Trần đứng ở Khuru Xử Cơ bên cạnh, quanh thân công lực chấn động, ở không đăng tràn lên rõ ràng gọn sóng.

Hắn nhìn lần nữa kéo tới mưa tên, tiện tay vung lên đem Khuru Xử Cơ đưa ra chiến trường này, trầm giọng nói: "Một chút giun dế, nơi nào Khuru sư thúc ra tay."

Khuru Xử Cơ còn chưa phục hồi tinh thần lại, chỉ cảm thấy Mạc Trần cái kia tiện tay vung lên, thật giống một bàn tay lớn ở phía sau lời chính mình, trong chớp mắt xuất hiện ở mười ngoài mấy trượng.

Mạc Trần đưa đi Khuru Xử Cơ sau đó, mặt lộ ra một vệt nụ cười lạnh như băng, hai con mắt mạnh khí thôn phệ, phảng phất hai đạo bóng dưng nổ vang điện quang, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Đi." Hắn phất ống tay áo một cái, trước người bị hình ảnh ngắt quãng mũi tên dường như có sự sống, tới nay lúc tốc độ nhanh hơn hướng về chân núi cung nỗ thủ đánh giết mà đi.

"Xèo xèo xèo."

Tên dài lập loè nhàn nhạt màu trắng loáng khí tức, tiễn mang nhập vào xuất ra đem không khí xé rách, phát ra thu hút tâm thần người ta gào thét.

Sau đó mà đến mưa tên, ở bám vào chân khí tên dài đánh giết bên dưới bị ung dung đánh vỡ. Sau đó dày đặc mưa tên tốc độ liên tục, hướng về phía dưới gào thét mà đi.

"A!"

"Chạy mau."

Mưa tên từ không mà rơi, phía dưới cung nỗ thủ trong nháy mắt từ thương tăng lớn. Trước xem ra rậm rạp chằng chịt gần nghìn cung nỗ thủ, hiện tại cũng đã hơn nửa nằm ở.

"Hi!"

Chu vi đang ở chặt cây rừng cây quân sĩ, dồn dập ngừng tay động tác. Bọn họ tròn mắt há hốc mồm mà nhìn dưới chân núi từ thương một mảnh cung nỗ đại quân, chỉ cảm thấy thật giống rơi vào Cửu U hàn đàm, từ trong xương cảm thấy thấu xương lạnh giá.

Nhẹ phất ống tay áo, trong nháy mắt chém giết mấy trăm người.

Hơn nữa, to lớn nhiều đều vẫn là dũng mãnh không người Mông Cổ, loại này nhân vật đáng sợ, đúng là loài người sao?

Thác Mộc nhìn dưới chân núi mây trắng không tiếng thở nữa Mông Cổ chiến sĩ, khỏe mắt kịch liệt co quắp, trái tim giống như đang chảy máu đồng dạng.

Đừng xem Mông Cổ đại quân hơi một tí mười mấy vạn, thế nhưng nó chân chính người Mông Cổ liền 10 ngàn đều không đến, càng nhiều vẫn là hàng phục Kim Tông hàng binh.

Nếu là Kim Tông hàng binh, tuy là tử vong mười mấy vạn, hán cũng sẽ không có cái gì đáng tiếc. Thế nhưng đối mặt mấy trăm người Mông Cổ hi sinh, lại làm cho hán làm sao đều tỉnh táo không tới.

Thác Mộc hít một hơi thật sâu, hai con mắt nhìn thẳng đập lên hư không mà đến Mạc Trần, mặt tràn đầy vô tận phức tạp, nó có không nói ra được kinh sợ, có trước đó chưa từng có thống hận.

"Giết, giết hán quan tăng ba cấp, phần thưởng bạch ngân vạn lạng!" Thác Mộc hai con mắt chặt chộp mắt, khuôn mặt dữ tợn khủng bố, quơ tay trường đao, phát ra kinh lôi vậy rống giận.

Ở hán rít gào thời điểm, Mạc Trần đã chậm rãi rơi vào Chung Nam sơn bên dưới.

Hán đứng đang đi tới Toàn Chân giáo cái kia tảng đá tiểu đạo, nhìn trước người người ta tập nập Mông Cổ đại quân, mặt ánh mắt yên tĩnh không gợn sóng, thật giống trước mắt không phải 30 ngàn năng chinh chiến đại quân, mà là ba vạn con cò cũng được mà không có cũng được giun dế.

Toàn Chân giáo, giữa sườn núi dài cao.

Mã Ngọc đám người nhìn Mạc Trần trực tiếp hướng về Mông Cổ đại quân mà đi, từng cái từng cái mặt tràn đầy sốt ruột.

"A, Chỉ Trần đứa nhỏ này, làm sao lỗ mãng như thế a." Mã Ngọc nhìn phía dưới ngưng trọng tình thế, mặt tràn đầy cấp sắc. Hán bắt an đi hai bước, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, tâm tràn đầy do dự.

Hán muốn bên dưới đi hỗ trợ, nhưng là vừa sợ thực lực của chính mình không đủ, đến rồi phía dưới chỉ sẽ trở thành trói buộc.

"Chưong giáo sư huynh, Mông Cổ đại quân nhân số thực sự quá nhiều. Chỉ Trần tuy rằng tu vi cao thâm, thế nhưng đối mặt không lồ như vậy đại quân, như thế có thể là đối thủ. Chúng ta." Tôn Bất Nhị liếc mắt phía dưới cảnh tượng, mặt mũi vẻ lo âu, hai con mắt lộ ra lệ quang, lo lắng nước nờ nói.

"Ta." Mã Ngọc thần sắc biến ảo, tâm tràn đầy do dự.

Từ nội tâm giằng, hán dĩ nhiên muốn giúp đỡ đệ của mình. Chỉ là hán càng rõ ràng, nhóm người mình thực lực, nếu là đối mặt ngàn người đại quân còn có sức liều mạng, thế nhưng đối mặt 30 ngàn Mông Cổ đại quân, chỉ sẽ trở thành đối phương trói buộc.

Ở Toàn Chân Thất Tử nhóm từng cái từng cái sắc mặt sốt ruột, không biết nên làm thế nào cho phải thời điểm. Mạc Trần một tay phụ ở sau lưng, vẻ mặt lạnh như băng hướng về Mông Cổ đại quân chậm rãi đi tới.

Thác Mộc mắt thấy Mạc Trần như vậy ngông cuồng, dĩ nhiên dường như đi bộ nhàn nhã vậy hướng mình đi tới, mặt nhất thời treo đầy dữ tợn.

Hán vùng vẫy trường đao, xé rách không khí, phát ra đáng sợ hí lên, giận dữ hét: "Mông Cổ các dũng sĩ, giết! Thương hán một đao thưởng cho bạc ròng trăm lạng, giết hán quan tăng ba cấp, phần thưởng bạch ngân vạn lạng!"

Những kia phân tán ở Chung Nam sơn hạ 30 ngàn đại quân nghe vậy, nhất thời hai con mắt lập lòe trước đó chưa từng có thần quang.

Thương một đao có bạc ròng trăm lạng!

Chung Nam sơn bên dưới, đầu tiên là lâm vào đáng sợ tĩnh mịch, sau đó đột ngột bạo phát núi lở đất nứt hô to: "Giết a, một đao trăm lạng, lão tử muốn phát ra!"

Kèm theo đáng sợ hô to, 30 ngàn đại quân phảng phất phá hủy hết thảy đáng sợ dòng lũ, lấy không thể ngăn cản uy thế hướng về Mạc Trần chỗ nghiền ép mà đến!

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Vô địch thiên hạ

Toàn Chân giáo giữa sườn núi, Toàn Chân Thất Tử đám người nhìn phía dưới dường như dòng lũ vậy, hướng về Mạc Trần đánh giết mà đi Mông Cổ đại quân, từng cái từng cái sắc mặt trắng bệch vô huyết.

30 ngàn đại quân phân tán ở chân núi, liếc nhìn lại phô thiên cái địa, căn bản vọng không tới phần cuối!

Bọn họ thậm chí không dám tưởng tượng, mình nếu là đối mặt đáng sợ như vậy dòng lũ có thể chống đỡ bao lâu.

Một hơi thở, vẫn là hai hơi thở?

Bọn họ không biết, bởi vì bọn họ xưa nay không dám tưởng tượng, thế sẽ có điên cuồng như thế đáng sợ việc.

"A!" Tôn Bất Nhị mắt thấy Mông Cổ đại quân dường như diệt thế dòng lũ, thời gian trong chớp mắt đã đến Mạc Trần trước người năm trượng chỗ, không khỏi hai con mắt đóng chặt, hét lên kinh ngạc.

Nàng thực sự không dám tiếp tục xem tiếp, chỉ lo kể tiếp cảnh tượng, sẽ là chính mình không muốn thấy nhất cảnh tượng.

Chung Nam son chân.

Mạc Trần đứng chấp tay, chậm rãi về phía trước tiến lên, giống như là căn bản không có nhìn thấy cái kia dòng lũ vậy Mông Cổ đại quân.

Một hồi gió mát phát qua, mang theo hán trường bào trời nổi bông bành, phảng phất giáng thế Trích Tiên vậy di thế độc lập. Chu vi tiếng kêu "giết" rầm trời, đại quân tiến lên tiếng như sấm, thế nhưng là không chút nào có thể lay động tâm thần của hắn.

Thời gian trong chớp mắt, Mông Cổ đại quân đã đạt tới trước người hắn khoảng hai trượng, mắt thấy phải đem hắn nhấn chìm.

Mạc Trần nhìn quanh bốn nhìn, chậm rãi giơ lên trước người tay phải.

"Leng keng!"

Một hồi đao kiếm ra khỏi vô tiếng ở thiên địa vang vọng, thanh âm kia thật giống đến từ bầu trời, đem cái kia sấm rền vậy tiếng bước chân, cùng với núi lở đất nứt hô to trấn áp.

Mạc Trần về mặt băng lãnh, bàn tay lớn đột ngột nắm chặt.

"A!"

Kèm theo động tác của hắn, nó quanh thân xung quanh mười trượng Mông Cổ tướng sĩ, chỉ cảm thấy tay binh khí thật giống có sự sống, đột ngột tránh thoát bàn tay to của mình

Sau đó, bọn họ nhìn thấy vô số binh khí bay hướng bầu trời, phảng phất một cái đáng sợ sắt thép Du Long, ở đại quân không du đăng.

Trong lúc nhất thời, Chung Nam son bên dưới hoàn toàn tĩnh mịch.

Đã đến Mạc Trần quanh thân khoảng một trượng Mông Cổ tướng sĩ, sững sờ đang nhìn mình trống rỗng tay phải, vẫn không có từ mất đi binh khí sự tĩnh phục hồi tinh thần lại.

Mà những kia khoảng cách Mạc Trần vẫn còn xa chiến sĩ, nhìn nó phương do vô số đao kiếm tạo thành sắt thép Du Long, từng cái từng cái sắc mặt tái nhợt vô huyết, tâm tràn đầy kinh hoảng.

Chỉ là, Mông Cổ đại quân chần chờ, lại không chút nào ngăn cản Mạc Trần hành động.

Hắn ngón trò khẽ gảy, cái kia do vô số đao kiếm tạo thành sắt thép Du Long, phảng phất đáng sợ Thái Cổ hung vật, hướng về phía dưới Mông Cổ đại quân đánh giết mà đi!

Đao kiếm phá không, hàn mang chiếu Cửu Châu!

Ở một hồi nặng nề gào thét, Mạc Trần chu vi xung quanh hơn mười trượng phạm vi, cũng không còn một người sống!

Từ phương nhìn lại, chung quanh hắn trong nháy mắt hết rồi vừa lớn khối, thật giống mệnh mông dâng trào dòng lũ, đập vào đến nguy nga bất hủ núi cao, bị mạnh mẽ phân cách mở ra.

Máu tươi chậm rãi hội tụ, hóa thành một cái dâng trào dòng suối nhỏ, tỏa ra nồng đậm mùi máu tanh.

Gió mát thổi, mùi máu tanh bông bành mở ra, nhượng phương xa Mông Cổ đại quân một hồi sợ hãi.

Mạc Trần vèn vèn ngừng một bước, sau đó khuôn mặt bình tĩnh mà đập lên đầy đất thi hài, hướng về Thác Mộc đám người mà đi.

Hắn một đường tiến lên, cái kia dòng lũ vậy Mông Cổ đại quân, thật giống bị nóng cắt mở mỡ bò, lưu lại một đạo rộng rãi con đường. Mọi người thân hình run rẩy, xa xa mà lui về phía sau, không dám tới gần Mạc Trần trước người ba trượng, dường như sợ mình sẽ cùng vừa mới con ma đen đuôi đồng dạng.

Bọn họ nhìn Mạc Trần chậm rãi tiến lên thân ảnh, từng cái từng cái nắm chặt binh khí của chính mình, mặt trái rộng tí mĩ mồ hôi lạnh, thậm chí không nhịn được nín thở, cũng không dám thở mạnh một thoáng.

Đáng sợ, thật là đáng sợ!

Vung trong tay áo chém giết mấy trăm cung nỏ thủ, trong nháy mắt gian binh khí hóa thành phi long, lại là chém giết gần ngàn chiến sĩ. Bực này có thể cách không ngự kiếm nhân vật đáng sợ, thật sự vẫn là người sao?

Trong lúc nhất thời, chiến trường lâm vào đáng sợ tĩnh mịch.

Tuy rằng Mạc Trần hai chiêu chỉ chém giết ngàn người tả hữu, thế nhưng đối với đại quân uy hiếp, cũng là trước đó chưa từng có chấn động.

Chiến sĩ thông thường đối mặt loại này cung nỏ không thể gây tổn thương cho, lại không thể tới gần người nhân vật đáng sợ, tâm làm sao có khả năng còn có chiến đấu chí tâm. Nếu không người Mông Cổ binh pháp nghiêm khắc, mọi người đã sớm chạy tứ tán.

Thẳng đến Mạc Trần đã thâm nhập đại quân, Thác Mộc đám người mới từ chấn động phục hồi tinh thần lại.

Sắc mặt hắn khó coi mà nhìn không dám trước đại quân, hai con mắt sợ hãi liếc mắt Mạc Trần thân ảnh, lớn chừng hạt đậu mồ hôi lạnh theo thái dương chậm rãi lướt xuống.

Hắn nắm chặt tay binh khí, lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi hột.

Loại này tồn tại, đúng là nhân lực có thể chiến thắng sao?

Thác Mộc tâm tuy rằng hoảng hốt, thế nhưng mắt thấy Mạc Trần đã đi tới trước người mình không tới hai mươi trượng, không khỏi cắn răng. Hắn khuôn mặt dữ tợn khủng bố, quơ tay trường đao, gầm dữ dội nói: "Mông Cổ dũng sĩ, theo ta xung phong!"

Thác Mộc nói xong, cúi người phóng ngựa hướng về Mạc Trần phóng đi.

Phía sau hắn 500 Mông Cổ kỵ binh tuy rằng sắc mặt tái nhợt, thế nhưng đối mặt chủ tướng xung phong, cũng chỉ có thể giục ngựa theo sát.

Chỉ một thoáng, chiến trường trở nên quái dị không.

Mông Cổ đại quân chân có mấy vạn, trải rộng mảnh này dãy núi. Thế nhưng mấy vạn đại quân ở chỗ này, cũng chỉ có chủ tướng mang theo 500 Mông Cổ kỵ binh, hướng về phía Mạc Trần khởi xướng xung phong. Mặt khác hơn hai vạn đại quân phẳng phất xem cuộc vui vậy, đứng yên ở sơn đạo hai bên không có động tĩnh.

Mạc Trần nhìn quanh bốn nhìn, nhìn xung quanh mặt mũi hoảng hốt không dám đối diện đại quân, mặt lộ ra một nụ cười gằn.

Nếu không vì kính sợ đại quân, hắn trong khoảnh khắc có thể đem tướng địch trăm thủ, nơi nào như vậy giả thần giả quỷ.

Mạc Trần liếc chéo dâng trào mà đến Mông Cổ kỵ binh, hai con mắt lập loè đáng sợ hàn mang.

Chân hắn đập hư không, phảng phất đập ở vô hình cầu thang, đi tới cách mặt đất hơn mười trượng trên không, mắt nhìn xuống phía dưới mòng bức Mông Cổ kỵ binh, chậm rãi đóng hai con mắt.

Là thời điểm kết thúc!

Thác Mộc giục ngựa mà đến, mang theo một đường khói bụi. Hắn bản đã báo quyết tâm quyết tử, lại không nghĩ rằng Mạc Trần trong nháy mắt đập lên hư không gió lốc thẳng.

Mông Cổ thiết kỵ đánh tới chớp nhoáng, nhìn không hơn mười trượng Mạc Trần, từng cái từng cái khuôn mặt mòng bức về.

Hắn đây mẹ, đôi phương đều chạy đến giữa không trung, còn làm sao đánh?

Đang lúc mọi người tâm vô lực thời điểm, đã thấy Mạc Trần cũng chỉ thành kiếm, hướng về phía phía dưới nhẹ nhàng vũ động.

"Tranh."

Kèm theo một tiếng chói tai tranh kêu, đêm không hết kiếm khí vô hình từ bầu trời hạ xuống, phảng phất dày đặc mưa roi, hướng về mọi người đánh giết mà đi.

Kiểm khí xé rách không khí, phát ra chói tai hí lên.

Mấy trăm Mông Cổ kỵ binh còn chưa làm ra phản ứng, bị vô số lợi kiếm xuyên thủng, trong nháy mắt không còn sinh lợi.

Ngăn ngắn hai hơi thờ thời gian, phía dưới chỉ còn dư lại Thác Mộc một người ngã xuống đất, ngây ngốc nhìn phía sau khắp nơi tàn thi, thật lâu không có xoay người lại.

Chết rồi, này đều chết hết?

Hắn quỳ gối chết thảm tọa kỵ bên, nhìn phía sau không có một bộ hoàn chỉnh tàn thi, hai con mắt triệt để mất đi thần quang.

Trong lúc nhất thời, Chung Nam son bên dưới hoàn toàn tỉnh mạch, chỉ còn dư lại gió mát từ từ âm thanh.

Mạc Trần tiện tay chém giết mấy trăm kỵ binh, khuôn mặt lạnh như băng nhìn quanh bốn nhìn, tâm bình tĩnh không lay động.

Hắn chính mình cũng không biết, có phải là bởi vì tiếp thu Độc Cô Cầu Bại tất cả ký ức cùng tri thức. Vì vậy hắn mặc dù là lần đầu tiên giết người, thế nhưng là hoàn toàn không có cảm giác, thật giống chỉ là đang làm một chuyện rất bình thường.

Mạc Trần lạnh lùng nói: "Người quỳ sinh, người đứng chết!"

Thanh âm hắn thông thả nhẹ nhàng, thế nhưng là mang theo lực lượng vô danh, rõ ràng truyền vào tất cả mọi người tai.

Mọi người nghe vậy, liếc mắt nghi chân hư không Mạc Trần, cùng với phía dưới chết không toàn thây mấy trăm Mông Cổ kỵ binh, chỉ cảm thấy hơi lạnh thấu xương từ linh hồn dâng lên.

Loại quái vật này, căn bản không phải loài người!

Hắn là ác ma, không người nào có thể ngăn cản đáng sợ ác ma!

Mọi người sắc mặt tái nhợt yên lặng đối diện, mắt ngoại trừ vô tận hoảng hốt, cũng không còn những thứ đồ khác. Cũng không biết là ai trước ném ra vũ khí, sau đó son đạo một mảnh vũ khí rơi xuống đất thanh thúy tiếng vang.

Mười tức sau đó, Chung Nam son hạ hơn hai vạn Mông Cổ đại quân, không có người nào đứng thẳng!

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tới Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thông hiểu đạo lý, Đạo Cảnh!

Mạc Trần rơi trên mặt đất, hai tay phụ đứng ở sau lưng, nhìn quanh bốn nhìn chu vi quỳ sát mọi người, mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Hiện tại, vẫn chỉ là bắt đầu!

Hắn đạp lên nhẹ nhàng chậm chạp bước tiến, chậm rãi đi tới mấy vị thân mang tướng quân giáp Mông Cổ tướng quân trước mặt.

Mấy vị kia Mông Cổ tướng lĩnh quỳ gối, nghe bên tai truyền đến tiếng bước chân, chỉ cảm thấy thật giống bị người dẫm nát trái tim. Kèm theo đối phương mỗi lần đạp bước, trái tim của chính mình không nhịn được nhảy lên kịch liệt một thoáng, kéo theo huyết dịch kịch liệt sôi trào, thật giống muốn bốc cháy hầu như không còn.

Bọn họ khuôn mặt đỏ lên khùng bố, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu phảng phát gãy vỡ châu liêm, ào ào ào nhỏ xuống ở trần đầy bụi bặm mặt đất, lưu lại một cái cái rõ ràng vũng nước nhỏ.

Mạc Trần đi tới mấy người trước người, quan sát bọn họ một cái, trầm giọng nói: "Cái kia Mông Cổ tướng quân, giao cho các ngươi. Nên xử lý như thế nào, xem các ngươi lựa chọn rồi."

Mọi người nghe vậy, đỏ lên khuôn mặt trong phút chốc trở nên trắng xám. Bọn họ liếc nhìn nhau, ánh mắt quang lấp loé không yên.

Xử lý?

Đối phương căn bản là ép mình trình đầu danh trạng, muốn để cho mình không đường thoái lui a.

Chỉ là, mình còn có lựa chọn sao?

Bọn họ mắt tràn đầy bất đắc dĩ vẻ, mặt nhiều hơn mấy phần kiên định. Giết Mông Cổ tướng quân, chỉ ít còn có cơ hội sống sót. Đến mức chuyện sau này, bọn họ cũng quan không quá hơn nhiều. Bởi vì bọn họ tâm mình bạch, một khi chính mình không đáp ứng, sợ là nháy mắt muốn đầu một nơi thân một nẻo.

Mấy người run run rẩy rẩy đứng dậy, đầu tiên là hướng về phía Mạc Trần thi lễ một cái, sau đó khuôn mặt dữ tợn về phía Thác Mộc đi đến.

Sau một lát, một tiếng thê lương kêu rên cất ra bầu trời, vì thế lần Mông Cổ đại quân thảo phạt lỗi mào che.

Mạc Trần liếc mắt bỏ mình Thác Mộc, bình thần nói: "Tạm thời tại chỗ nghỉ ngơi, chờ ta mệnh lệnh đi tới Đồng Quan."

Mấy người nghe vậy, hai con mắt trong nháy mắt thắt chặt, tâm tràn đầy kinh hãi.

Đồng Quan!

Lẽ nào hán còn muốn tướng Đồng Quan hạ Mông Cổ đại quân một đánh tan không thành, nơi đó có thể là có vượt quá mười vạn đại quân a!

Một người, dám khiêu chiến mười vạn đại quân, đúng là điên rồi!

Mọi người đầu tiên là kinh hãi muốn chết, sau đó phục hồi tinh thần lại. Mấy người liếc mắt nhìn nhau, khuôn mặt cười khổ. Đối với phổ thông mà nói, một chống mười vạn tự nhiên là chết không thể chết lại, thế nhưng trước mắt này một vị thật sự còn có thể xưng là người sao?

Đối với hán mà nói, tuy là đối mặt một triệu đại quân, sợ cũng không có gì khác nhau chứ?

"Tì tướng Cao Hoan, xin nghe đạo trưởng lệnh." Cái kia uy mãnh tráng hán quỳ một chân trên đất, cung kính nói.

Đánh, đánh không lại. Chạy, chạy không thoát. Đối mặt loại quái vật đáng sợ này, nhóm người mình ngoại trừ phục tùng, còn có thể có biện pháp gì.

Hơn nữa, nói không chừng này còn là chính mình cơ hội. Trước mắt cái này biến, vị đạo trưởng này cường hãn như vậy, vạn quân chỉ lấy tướng thủ cấp, bất quá là chuyện dễ dàng. Nếu quả thật có thể đánh đuổi người Mông Cổ đại quân, lấy mình bây giờ thực lực, mặc dù là đầu hàng Tống Triều, cũng có thể đạt được cực lớn lợi ích.

Cao Hoan cúi thấp xuống đầu, hai con mắt lập loè trước đó chưa từng có tinh mang.

Mạc Trần khẽ vuốt cằm, cũng không quan tâm mấy người ý nghĩ, thả người hướng Toàn Chân giáo mà đi.

Đang xử lý Đồng Quan chuyện tình trước, Toàn Chân giáo vẫn là cần phải cố gắng động viên một chút. Dù sao, đây chính là sau này mình đánh cò thiên hạ trọng yếu quân cờ!

Trùng Dương Cung.

Toàn Chân Thất Tử xếp bằng trên mặt đất, nhìn chăm chăm Mạc Trần, hai con mắt trợn lên từng cái từng cái đại.

Mạc Trần lắc đầu bất đắc dĩ, ho nhẹ một tiếng, nói: "Sư phụ sư thúc, các người đều đã nhìn một phút, còn không có xem đủ a."

"Khụ khụ, vì sư chỉ là, chỉ là." Mã Ngọc phục hồi tinh thần lại, khuôn mặt ứng đỏ ho nhẹ một tiếng, cố làm bình tĩnh mà mở miệng nói.

Hắn nói rồi nửa câu, thật sự là không biết nên nói cái gì, mặt vẻ mặt nhiều hơn mấy phần xấu hổ.

Thầy trò hai người nói chuyện, tướng Toàn Chân Thất Tử những người khác thức tỉnh.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, mặt còn mang theo tán không đi kinh hãi, cùng với hóa không ra kinh hãi. Ai có thể nghĩ tới, vốn có đã làm tốt tuần giáo chuẩn bị một trận đại chiến, ở chính hán một sư diệt trước mặt, càng là dễ dàng như thế bị hóa giải.

Mọi người nghĩ đến Mạc Trần trước bày ra tu vi võ đạo, chỉ cảm thấy dường như thần thoại vậy!

Tôn Bất Nhị mặt mũi kích động đỏ ửng, mắt mang theo vài phần đắc ý, an lành mà nhìn Mạc Trần, vội vàng hỏi: "Trần nhi nhanh nói cho sư thúc, tu vi của người đã đến cảnh giới gì?"

Mọi người nghe được Tôn Bất Nhị lời nói, liền mặt ngoài công phu đều chẳng muốn che lấp, hai con mắt nhìn chăm chăm Mạc Trần, thật giống chỉ lo bỏ qua cái gì dường như.

Đối với Mạc Trần thực lực, bọn họ vốn cho là mình nhìn rất rõ ràng, nhưng đã đến hôm nay mới phát hiện, kỳ thực chính mình chưa từng có nhìn rõ ràng người sư diệt này thực lực.

Mạc Trần mặt mang vẻ nghi hoặc, bất đắc dĩ khẽ lắc đầu một cái, thờ dãi nói: "Kỳ thực, ta chính mình cũng không biết, mình bây giờ đạt tới cảnh giới gì."

Toàn Chân Thất Tử nghe vậy, không khỏi ngơ ngác nhìn nhau.

Chính mình cũng không biết?

Bọn họ mặt mũi mông bốc, trong lúc nhất thời càng là không biết nên nói cái gì.

Mạc Trần hai con mắt thất thần, rơi vào trầm tư.

Hắn vốn tưởng rằng, chính mình là thông thường hai sao Tiên thiên cảnh giới đỉnh cao, thế nhưng hôm nay trận chiến này lại làm cho hắn minh bạch, sự tình kỳ thực cũng không có đơn giản như vậy.

Mạc Trần than nhẹ một tiếng, quét mắt thuộc tính của mình.

Player: Mạc Trần

Chức nghiệp: Võ giả

Thuộc tính: Thân thể: 20

Linh hồn: 199

Tu vi: 199

Hai sao cực hạn tu vi, cùng với cực hạn lực lượng linh hồn, thật chỉ là thông thường hai sao đỉnh phong sao?

Võ giả bình thường công lực một khi tiến triển đến trình độ nào đó, bị giới hạn tự thân tư chất, tu vi tướng cũng không còn cách nào tăng trưởng, mà đây là cái gọi là bình cảnh.

Đồng lý, bình thường võ giả đột phá, cũng không có khả năng tu hành đến trước mặt cảnh giới cực hạn. Bọn họ chỉ cần một hai giáp tu vi, tiếp đó có thể ở tình ngộ lên cấp đến vượt qua hai sao Tiên thiên cảnh giới.

Mạc Trần trầm tư chốc lát, chậm rãi đóng hai con mắt, đắm chìm ở tâm thần thể giới.

Hắn chỉ cảm thấy, chính mình thật giống rơi vào đáng sợ hắc ám, tất cả xung quanh đều trở nên mông lung mà lại mơ hồ. Thật giống bị người che giấu ngũ giác, lại thật giống lâm vào huyền diệu khó hiểu cảnh giới.

Theo thời gian trôi qua, Mạc Trần cảm giác mình tinh thần bắt đầu trở nên trở nên sống động, đồng thời đối với ngoại giới cảm ứng cũng càng phát rõ ràng, thật giống xóa đi tro bụi pha ly, lại thật giống đánh nát tâm linh cùng thể giới giữa bức tường kia tường.

Thời khắc này, Độc Cô Cầu Bại tất cả kinh nghiệm cùng ký ức, tốc độ trước đó chưa từng có hòa vào hắn tự thân chi!

Mà vượt qua người thường gần như hai trăm lần sức mạnh tinh thần, lại há là đơn thuần một con số.

Theo Mạc Trần nhanh chóng hấp thu Độc Cô Cầu Bại kinh nghiệm cùng cảnh giới, ở thể giới này gần như không có khả năng xuất hiện lực lượng linh hồn, bắt đầu bùng nổ ra kinh thiên động địa sức mạnh to lớn!

Toàn Chân Thất Tử sùng sốt chốc lát, mới phục hồi tinh thần lại.

Bọn họ nhìn thấy Mạc Trần phảng phất chớp mắt vậy bộ dáng, liếc nhìn nhau, nó nhiều hơn mấy phần bất đắc dĩ.

Tên tiểu tử thú vị này, tính muốn nghỉ ngơi, cũng không cần ở đây a.

Ồ tại bọn hắn tâm bất đắc dĩ, lại có chút thương tiếc thời điểm, đã thấy Mạc Trần thân đột ngột dâng lên mông lung hòa hợp thần quang năm màu.

Cái kia hoa mỹ năm màu thần mang, thật giống một mảnh hoa mỹ cầu vồng. Lại thật giống Mạc Trần phía sau dâng lên một vòng huy hoàng đại nhật, khiến người ta không dám nhìn thẳng!

Chương 14: Thần Thông cảnh, ẩn tàng nhiệm vụ

Kèm theo thần quang năm màu hòa hợp, hóa thành một đạo bánh xe lớn nhỏ **, tĩnh đứng yên ở Mạc Trần sau đầu.

Đồng thời, ở hán đỉnh đầu một thước vuông cho phép địa phương, hiện ra ba đóa khép kín nụ hoa. Cái kia nụ hoa thần quang lượn lờ, tản ra nhàn nhạt hương thơm, thoát nhìn là như vậy rõ ràng cùng chân thực.

Ở dị tượng làm nổi bật bên dưới, Mạc Trần phảng phát tự cửu thiên giáng thế Trích Tiên người, tản ra khiến người ta không nhìn được quý báu thần thánh khí tức.

Đây là!

Toàn Chân Thất Tử nhìn Mạc Trần thân dị biến, từng cái từng cái đột ngột đứng dậy, hai con mắt tròn lên dường như chuông đồng đồng dạng, tâm tràn đầy không dám tin tưởng.

Tam Hoa Tự Đình, Ngũ Khí Triều Nguyên!

Trời ạ, loại này truyền thuyết cảnh tượng, làm sao có khả năng thật xuất hiện?

Tuy rằng Đạo Giáo có Tam Hoa Tự Đình Ngũ Khí Triều Nguyên truyền thuyết, thế nhưng nhìn chung đạo gia hơn một ngàn năm lịch sử, còn từ không có người đi đến một bước này. Chỉ ít ở Toàn Chân Thất Tử hiểu biết, Tam Hoa Tự Đình còn có mấy vị Đạo Giáo đại hiền từng đặt chân, thế nhưng Ngũ Khí Triều Nguyên lại giống như là truyền thuyết thần thoại vậy chỉ có thể nhìn mà thêm!

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, như vậy dường như thần thoại cảnh tượng, dĩ nhiên sẽ ở chính mình hậu bối thân nhìn thấy.

Lúc này, Mạc Trần chỉ cảm giác mình thật giống phá vỡ gông xiềng, tiến nhập thế giới hoàn toàn mới.

Sâu xa thăm thẳm chỉ, hán cảm ứng được tinh thần của chính mình thoát thân thể ràng buộc, đi tới càng rộng lớn hơn mệnh mông thiên địa. Đây là siêu thoát rồi vật chất thế giới, hoa mỹ Ngũ Hành Chi Lực đan dệt, phảng phát mệnh mông vô biên đại dương, phát ra phàm nhân không thể lắng nghe tuyệt vời đạo âm, ở rộng lớn thế giới diễn hóa ra vạn ngàn cảnh tượng.

Mạc Trần đắm chìm ở Ngũ hành ảo diệu, chỉ cảm thấy tâm thần dường như bị tịnh hóa.

Ở hán đắm chìm ở thiên địa huyền ảo lúc, hệ thống tiếng âm vang lên: "Chích, chúc mừng player Mạc Trần đánh vỡ cực hạn, lĩnh ngộ Thần Thông cảnh huyền ảo. Bởi vì player đánh vỡ thế giới cực hạn, phát động thế giới cấp ẩn tàng nhiệm vụ, xin hỏi player có tiếp nhận hay không."

Mạc Trần nghe được hệ thống âm thanh, từ thế giới huyền ảo thức tỉnh.

Hán tâm hỏi: "Thế giới cấp ẩn tàng nhiệm vụ, đó là vật gì?"

Đánh vỡ thế giới cực hạn, chẳng lẽ mình vô ý vượt qua thế giới cực hạn, thành công bước vào ba sao cảnh giới không thành. Không phải nói ở cấp thấp thế giới, không có khả năng đánh vỡ thế giới cực hạn sao?

Hơn nữa xoay cái phó bản mà thôi, lại còn có thế giới cấp ẩn tàng nhiệm vụ, còn thật là lạ.

Hệ thống nói: "Bất luận cái nào phó bản, cũng có thể tồn ở ẩn tàng nhiệm vụ. Chỉ là muốn phát động ẩn tàng nhiệm vụ, cần đủ loại thiết lập trước điều kiện. Player bởi vì đánh vỡ thế giới cực hạn, thành ba sao Thần Thông cảnh tu vi, vì vậy mới có thể phát động cực kỳ đặc thù ẩn tàng nhiệm vụ.

Mà ẩn tàng nhiệm vụ căn cứ nó đặc thù trình độ, chia làm sử thi, truyền thuyết, thần thoại, thế giới bốn đẳng cấp. Trước mắt player phát động nhiệm vụ, là ba sao thế giới cấp ẩn tàng nhiệm vụ."

Mạc Trần gật gật đầu, tâm nhiều hơn mấy phần chờ mong.

Ẩn tàng nhiệm vụ, này có thể là đồ tốt a. Nghĩ đến ẩn tàng nhiệm vụ khen thưởng, chỉ qua cửa phó bản cơ sở khen thưởng, nhất định là muốn khá hơn một chút chứ?

Mạc Trần tâm chờ mong, hỏi tới: "Nói nhanh lên, thế giới cấp ẩn tàng nhiệm vụ, rốt cuộc là nhiệm vụ gì."

Hán dứt tiếng, trước mắt hiện lên một màn ánh sáng.

Thế giới cấp ẩn tàng nhiệm vụ: Trợ giúp Thần Điều Hiệp Lữ thế giới thành công lên cấp ba sao thế giới, ngăn cản thế giới kế tục suy sụp.

Quest thưởng: Cấp độ thần thoại thiên phú: Thiên mệnh!

Thiên mệnh: Vãng mệnh trời, được trời che chở.

Bị động hiệu quả một: Số mệnh gia thân. Năm giữ này thiên phú sinh linh, có thể gặp dữ hóa lành, gặp nạn thành tường.

Bị động hiệu quả hai: Vương giả chi phong. Năm giữ này thiên phú sinh linh, chịu đến thiên địa ý thức che chở, dễ dàng hơn đạt được thế giới khác thổ dân hào cảm.

Bị động hiệu quả ba: Thiên địa lọt mắt xanh. Năm giữ này thiên phú sinh linh, đạt được tu hành tốc độ hỗ trợ, dễ dàng hơn lĩnh ngộ thiên địa đại đạo pháp tắc.

Chủ động hiệu quả: Vãng mệnh trời, ký thọ vĩnh xương.

Trời muốn giáng trách nhiệm lớn lao cho người nào, nhất định tứ trời chi chúc phúc. Player sử dụng kỹ năng sau đó, trong thời gian ngắn số mệnh mức độ lớn tăng cường.

Trước mặt làm một cấp thiên mệnh, active skill làm lạnh thời gian một tháng.

"Hi!"

Mạc Trần nhìn quest thưởng, nhất thời hít vào ngum khí lạnh, hai con mắt lập loè trước đó chưa từng có thần quang, thật giống treo cao bầu trời kiêu dương vậy chói mắt.

Thần kỹ, đây mới thật sự là thần kỹ a!

Cái gì thiên mệnh, đây căn bản là gia cường bản vai chính vàng sáng a!

Đón, nhiệm vụ này nhất định phải đón!

Mạc Trần hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng bình tĩnh khuấy động tâm tình, không kịp chờ đợi đón lấy cái này ân tâng nhiệm vụ.

Hệ thống nói: "Player tiếp thu ân tâng nhiệm vụ, nhiệm vụ chưa hoàn thành trước không thể rời đi trước mặt phó bản. Thế giới lên cấp nhiệm vụ yêu cầu đã tuyên bố, xin mời player đứng lúc tìm tra cứu."

Mạc Trần nghe vậy hơi sùng sốt, khoe miệng hơi co giật, lúc này mới nghĩ đến chính mình vừa mới chỉ có thấy được khen thưởng, tựa hồ quên mất chuyện quan trọng nhất. Thế giới cấp ân tâng nhiệm vụ, dùng móng nghĩ cũng biết khẳng định không đơn giản.

Chính hần một quyết định, tựa hồ có hơi quá qua loa chứ?

Hần tâm cầu khẩn, yên lặng mà mở ra nhiệm vụ yêu cầu.

Thế giới lên cấp chi nhiệm vụ yêu cầu: 1. Cửu Châu nhất thống, thiên hạ thái bình. 2. Truyền đạo thiên hạ, võ đạo hưng thịnh. 3. Là thế giới này bồi dưỡng được ít nhất một vị ba sao Thần Thông cảnh võ giả, cùng với hai mươi vị Tiên Thiên cảnh giới võ giả!

Mạc Trần nhìn nhiệm vụ yêu cầu, không nói gì nhìn bầu trời.

Ta đi a, nhiệm vụ này yêu cầu!

Trước hai nhiệm vụ cũng còn tốt, cùng mình trước dự định không mưu mà hợp, thế nhưng nhiệm vụ thứ ba quá kéo dài. Chính mình cũng không biết làm sao lên cấp Thần Thông cảnh, dựa vào cái gì giáo dục ra một vị Thần Thông cảnh võ giả?

Mạc Trần trầm mặc chốc lát, lắc đầu bắt đầu dĩ.

Quên đi, chuyện này sau này hãy nói, xe tới trước núi tất có đường, hay là sau đó còn có cơ hội.

Hệ thống nói: "Chúc mừng player dựa vào tự thân ngộ tính lên cấp ba sao, xin mời từ trở xuống ba hạng khen thưởng, lựa chọn hai hạng làm lần này đột phá khen thưởng."

Hệ thống dứt tiếng, Mạc Trần trước người màn ánh sáng hơi chao đảo một cái, nó nhiều ba đạo lựa chọn hạng.

Khen thưởng một: Thần thông: Tiểu Ngũ Hành chi thuật.

Khen thưởng hai: Thánh Linh kiếm pháp (xuất từ Phong Vân thế giới Kiếm Thánh).

Khen thưởng ba: Đem thế giới này tu vi võ đạo, hoàn chỉnh mang ra phó bản thế giới!

Mạc Trần nhìn hệ thống đưa tặng khen thưởng, hai con mắt trong nháy mắt thít chặt thành một đạo khe nhỏ, tâm tràn đầy kinh hi. Đem thế giới này tu vi võ đạo, hoàn chỉnh mang ra phó bản thế giới!

Trời ạ, nếu quả thật có thể mang đi ra ngoài, này phải tiết kiệm đi chính mình bao nhiêu năm khổ công!

Mạc Trần hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: "Hệ thống, ngoại trừ nhiệm vụ này khen thưởng, là còn có hay không những biện pháp khác, có thể đem phó bản thể giới tu vi mang đi ra ngoài?"

Hệ thống nói: "Player qua cửa phó bản sau đó, sẽ căn cứ thể giới tan vỡ trình độ, đạt được số lượng nhất định tiềm năng điểm. Thể giới tan vỡ trình độ càng cao, có thể lấy được tiềm năng điểm cũng càng nhiều."

Mạc Trần gật gật đầu, này ngược lại nói còn nghe được.

Bất quá xem ra tính phổ thông phó bản có thể mang ra tu vi nhất định, nhưng cũng không nhất định có thể đủ tất cả bộ mạng đi ra ngoài. Nếu như vậy, chính mình ngược cũng không có cái gì tốt do dự rồi.

Dù sao, đây chính là phải tiết kiệm đi chính mình mấy trăm năm khổ tu a!

Mạc Trần trầm mặc hai hơi thở, hai con mắt sáng lên nhìn chăm chăm ba cái khen thưởng tuyền hạ, trầm giọng nói: "Hệ thống, ta lựa chọn."

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tiểu Ngũ Hành chi thuật

Mạc Trần trầm ngâm hai hơi thở, kiên định nói: "Ta lựa chọn khen thưởng một cùng khen thưởng ba. . ."

Thánh Linh kiểm pháp tuy rằng rất mạnh, thế nhưng khen thưởng một nhưng là thần thông a!

Truyền thuyết thần thông!

Mạc Trần hai con mắt nóng bỏng nhìn hư không, nghĩ đến thần thông Tiểu Ngũ Hành chi thuật, tâm tràn đầy chờ mong cùng hưng phấn.

Cái nào nam nhi chưa từng giấc mơ, một ngày nào đó có thể ngự kiếm phi hành, sáng chói ráng màu, tối cảm mây chiều. Thần thông vật này, không phải là truyền thuyết pháp thuật. Coi như nó chỉ là sơ cấp nhập môn pháp thuật, vậy cũng hoàn toàn đáng giá a!

Hệ thống nói: "Khen thưởng một sắp phân phát, xin mời player chú ý kiểm tra và nhận. Khen thưởng ba tạm thời bảo tồn, chờ player rồi đi phó bản thể giới lại phân phát."

Mạc Trần nghe vậy, còn chưa kịp phản ứng, cảm giác một cổ đau kịch liệt đau từ chỗ mi tâm truyền đến.

Loại cảm giác đó, thật giống bị người dùng một cái búa, ở chỗ mi tâm lần lượt chém vào, thật giống muốn bổ ra toàn bộ đại não. Cái kia thống khổ tới quá quá mạnh liệt, nhưng lại khiến hắn không chỗ phát tiết, mặc dù là muốn rên thống khổ đều không làm được.

Hắn chỉ cảm thấy, thời khắc này chính mình thật giống thành người đứng xem, trơ mắt mà nhìn thống khổ giáng lâm, lại cái gì đều không thể làm được.

Không biết qua bao lâu, Mạc Trần chỉ cảm thấy một tiếng đáng sợ nổ vang bỗng nhiên nổ vang, sau đó từng trận ôn nhuận khí lưu từ chỗ mi tâm khuếch tán, khiến người ta phảng phất chung nhà tắm hơi vậy say mê nó.

Trong lúc nhất thời, vừa mới cái kia đáng sợ thống khổ, hình như là trường không chân thực mộng cảnh.

Ở Mạc Trần còn chưa tỉnh hồn lại thời điểm, hệ thống âm thanh lần nữa truyền đến: "Player từ phủ thành công mở ra, Tiểu Ngũ Hành chi thuật thần thông đã phân phát."

Mạc Trần nghe vậy, về mặt hơi sững sốt, giờ mới hiểu được vừa mới thống khổ là chuyện gì xảy ra.

Hắn nhẹ thở ra một hơi, lau cũng không tồn tại đồ mồ hôi, đối với hệ thống vô lực lờ mờ một cái. Đại gia a, ngài lần sau có thể cho cái nhắc nhở không, chuyện như vậy nhưng là sẽ hù chết người a.

Ở hắn nhỏ nước bọt thời điểm, đã thấy trước mắt trắng xóa cảnh tượng một bên, thành hoàn toàn mờ lung tình không.

Tinh không mệnh mông vô biên, chỉ là phần lớn ngôi sao có vẻ phi thường mông lung, thậm chí có chút giả tạo cảm giác. Chỉ có năm viên màu sắc không giống nhau hình thành tụ lại cùng nhau, tản ra mông lung ngũ thái hà quang, là mảnh này mờ tối thế giới mang đến không giống sinh cơ.

Đó là?

Mạc Trần nhìn chăm chú vào cái kia năm viên lấp lóe ngôi sao, tâm nhất thời dâng lên một hồi cảm giác huyền diệu.

Ngũ Hành Chi Đạo, tương sinh tương khắc.

Mộc, hỏa, thổ, kim, thủy, Ngũ hành nguyên tố tạo thành thế giới cơ sở, ở huyền ảo đại đạo diễn biến bên dưới, Ngũ hành Nguyên tố hóa làm âm âm sóng dậy đại thiên thế giới.

Tiểu Ngũ Hành chi thuật, vừa là năm loại thuộc tính khác nhau tiểu thần thông, có thể xây dựng thành đủ loại tổ hợp hình thần thông.

Mạc Trần thô sơ giản lược tiếp thu Tiểu Ngũ Hành chi thuật tin tức, hai con mắt càng phát sáng lên.

Thế này sao lại là cái gì tiểu thần thông, căn bản là một bộ Ngũ hành thần thông điển tịch. Nó Ngũ hành nguyên tố diễn biến vạn ngàn, trời mới biết có thể diễn hóa ra bao nhiêu thần thông.

Đáng tiếc, lấy mình bây giờ tu vi, cũng có thể sử dụng đơn giản một chút ngũ hành nguyên tố thần thông, muốn sử dụng hợp lại hình thần thông thuật pháp, chỉ sợ ít nhất cũng phải đợi được bốn sao cảnh giới.

Mạc Trần tâm tuy rằng có chút thờ dãi, thế nhưng là không có một chút nào thất vọng.

Đối với hắn mà nói, có thể đạt được Tiểu Ngũ Hành thần thông, đã là phi thường ngoài ý muốn kinh hi, thậm chí có thể nói có chút mừng rỡ.

Mạc Trần đắm chìm ở thần thông huyền ảo, thẳng đến khoảng cách ước định thời gian bất quá một phút, mới chậm rãi kết thúc tu hành.

Khi hắn mở ra hai con mắt, nhìn cảnh tượng trước mắt, nhất thời khuôn mặt không nói gì về.

Chỉ thấy, Toàn Chân Thất Tử đứng ở chung quanh hắn hai mét bên ngoài, thật giống đánh giá vật hi hắn gì vậy, ở hắn thân qua lại đánh giá. Cái kia tràn đầy ánh mắt nóng bỏng, thẳng nhìn ra Mạc Trần không nhìn được rung mình một cái.

Nếu như không phải biết bây giờ không phải là đùa giỡn thời điểm, hắn thật sự nghĩ nghĩ chánh ngôn từ nói cho Toàn Chân Thất Tử, chính mình là bình thường đại lão gia, đối với nam nhân không có đặc thù ham muốn.

"Khụ khụ, sư phụ các người nhìn đủ chưa." Mạc Trần trầm mặc chốc lát, nhìn thấy mọi người lửa nóng tầm mắt, không chút nào bởi vì mình tinh táo mà thu lại, không khỏi có chút bất đắc dĩ ho nhẹ một tiếng.

Toàn Chân Thất Tử nghe được Mạc Trần ho nhẹ, rốt cục phục hồi tinh thần lại.

Mã Ngọc nghe vậy, sắc mặt ửng đỏ. Mặc dù mình là sư phụ hắn, nhưng như vậy đánh giá đồ đệ của mình, cuối cùng vẫn là không quá thích hợp.

Hắn bàn tay lớn phát qua râu dài, hai con mắt hí thành một đạo khe nhỏ, mặt mũi hòa ái mà nhìn Mạc Trần, ôn nhu nói: "Trần nhi, vi sư đám người thấy ngươi tu vi thời gian dị tượng phi phạm, không biết có thể là có thu hoạch gì?"

Mọi người hồi tưởng lại Mạc Trần tu hành lúc, cái kia Tam Hoa Tự Đình lay động yêu kiều, Ngũ Khí Triều Nguyên phảng phất Trích Tiên vậy dị tượng, hai con mắt lập lòe trước đó chưa từng có thần quang, nó tràn đầy vô tận khát cầu.

Thế gian người tu hành, ai không nghĩ một ngày nào đó có thể thành đạo. Chỉ là, nhìn chung cổ kim hơn một ngàn năm, lại có bao nhiêu người có thể đủ đắc đạo?

Trước mắt, bọn họ tuy rằng không biết lịch sử có mấy người đắc đạo, thế nhưng tâm lại hiểu được một chuyện, đó là Mạc Trần tu vi, sợ là đã đạt đến trước nay chưa từng có cảnh giới.

Mạc Trần đứng dậy, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Đồ nhi còn tưởng rằng chuyện gì, nguyên lai sư phụ sư thúc là vì chút chuyện nhỏ này a."

Mọi người nghe vậy, khỏe miệng hơi co giật.

Cái này chết tiểu tử, cái gì gọi là chút chuyện nhỏ này a. Đối với toàn bộ Đạo Giáo tới nói, đây đều là đại sự kinh thiên động địa có được hay không!

Mạc Trần nhìn mọi người ánh mắt mong đợi, mặt mũi bình thản ho nhẹ một tiếng, tùy ý nói: "Chỉ là không cẩn thận tu vi tiến thêm một bước, lĩnh ngộ một chút không đáng kể Ngũ hành thần thông thôi."

Hắn nói xong, bước chân trên mặt đất nhẹ nhàng một bước, thân hình trong phút chốc từ đại điện biến mất, xuất hiện lần nữa cũng là đã đi tới đại điện ở ngoài.

Toàn Chân Thất Tử hai con mắt ngầy ngốc nhìn Mạc Trần biến mất thân ảnh, nửa ngày đều không có phục hồi tinh thần lại.

Mã Ngọc biểu hiện đại ra, bàn tay lớn không tự kìm hãm được nhéo đứt mấy cây quý báu râu dài, có chút không dám tin chần chờ nói: "Cái tiểu tử thú kia, mới vừa mới vừa nói cái gì tới?"

"Ha ha, hình như là không cần thận tu vì tiến thêm một bước, linh ngộ một chút không đáng kể Ngũ hành thần thông, Thần thông, đời này ở đâu ra thần thông, nhất định là ta còn chưa có tỉnh ngủ." Khuru Xử Cơ mặt tràn đầy cười khúc khích, hai con mắt vô thần rừ rừ nói.

"Nhưng là, vì sao chúng ta sẽ cùng nhau mơ tới chuyện này?" Tôn Bất Nhị nháy mắt một cái, ôn nhuận hai con mắt lập loè mờ mịt, thấp giọng nói.

Nàng dứt tiếng, đại diện lâm vào đáng sợ tĩnh mịch.

Nửa ngày, Mã Ngọc đau lòng nhìn tay đoạn cấn, liếc mắt trước người đã sớm biến mất không còn tăm hơi Mạc Trần, mặt lộ ra vẻ cười khổ.

Tên tiểu tử thú này, cũng thật là!

Mã Ngọc lắc đầu bất đắc dĩ, không biết nên mở miệng như thế nào.

Theo Mã Ngọc tinh táo, những người khác lần lượt tỉnh ngộ lại. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau liếc mắt nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng ngừng đầu nhìn về phía Mã Ngọc, mặt lộ ra vẻ chần chờ.

"Sư huynh, người nói tiểu tử kia thật sự linh ngộ thần thông sao?" Tôn Bất Nhị hai con mắt mang theo vài phần chờ mong, mấy phần không dám tin tưởng, thấp giọng rừ rừ nói.

Mã Ngọc thở dài một tiếng, lắc đầu nói: "Tiểu tử thú kia tính cách, các người cũng không phải không biết. Người nhưng khi nhìn hắn lớn lên, lẽ nào còn không biết hắn thái độ làm người. Chuyện như vậy, hắn kiên quyết là không có nói láo lý do."

Mọi người nghe vậy, liếc nhìn nhau, nó lập loè mãnh liệt thần mang.

Thần thông a!

Đây chính là truyền thuyết thần thoại mới có đồ vật a!

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Cá lọt lưới

Mấy người trầm mặc chốc lát, Khuru Xử Cơ thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Đáng tiếc cái tiểu tử thú kia chạy quá nhanh, bằng không chúng ta có thể chứng kiến thần thông huyền ảo."

Mọi người nghe vậy, dồn dập gật đầu, khuôn mặt vẻ đồng ý.

Thần thông a, truyền thuyết thần tiên đại năng mới có thể thần thông, cái nào một người tu đạo không muốn gặp kiến thức một phen?

Mã Ngọc thần sắc bình tĩnh, tiện tay vung một thoáng phát trần, cười lạnh nói: "Hừ, đáng tiếc cái gì. Tiểu tử thú kia thoát được nhất thời, chẳng lẽ còn có thể thoát được một đời. Hắn sớm muộn có lúc trở lại, đến lúc đó nhất định phải nhượng cái tiểu tử thú kia đem chuyện ngày hôm nay nói rõ ràng không thể."

Mọi người mỉm cười gật đầu, khẽ cười nói: "Đại thiện."

Tên tiểu tử thú này, liền sư phụ sư thúc khẩu vị cũng dám treo, thật sự là lớn nghịch không ngờ a.

Mã Ngọc trầm mặc chốc lát, ngừng đầu nhìn ra xa Trùng Dương Cung bên ngoài đã mờ tối sắc trời, mặt lộ ra vẻ nghiêm túc, trầm giọng nói: "Mông Cổ việc có Trần nhi ra tay, chúng ta ngược là có thể an tâm. Chỉ là thân là trưởng bối, chúng ta lại cũng không thể khoanh tay đứng nhìn."

Mọi người nghe vậy, phần lớn lộ ra vẻ mờ mịt, không biết Mã Ngọc đây là ý gì.

Chỉ có Khuru Xứ Cơ lúc trước nghe trộm qua Mã Ngọc cùng Mạc Trần nói chuyện, tâm nhiều hơn mấy phần ý nghĩ. Hắn trầm ngâm hai hơi thở, mặt mũi thật lòng mở miệng nói: "Sur huynh ý tứ?"

Mã Ngọc khẽ vuốt cằm, trầm giọng nói: "Ta Đạo Giáo tán loạn đã lâu, nay Trần nhi muốn đi giúp đỡ thiên đạo chi việc lớn, cũng là một cái chỉnh hợp thiên hạ Đạo Giáo thời cơ."

Mọi người nghe đến đó, mới coi như minh bạch Mã Ngọc trước nói ý tứ.

Bọn họ ngơ ngác nhìn nhau, mặt lộ ra vẻ khó khăn, tâm nhiều hơn mấy phần chần chờ.

Muốn chỉnh hợp Đạo Giáo khó khăn cỡ nào, trước mắt Đạo Giáo thế lực quá phận quá đáng tán. Có lấy Long Hồ Sơn, Mao Sơn, Các Tào sơn ba phái dẫn đầu, lấy "Ba sơn phủ lục" làm tâm truyền thống phủ lục phái, lại có lấy nội đan làm chủ kim đan phái Nam Tông.

Toàn Chân giáo mặc dù là võ lâm đệ nhất đại giáo, thế nhưng luận cùng ở đạo gia tông giáo địa vị, chỉ Nam Tông những này cổ lão giáo phái nhưng là chênh lệch quá nhiều. Đặc biệt là Toàn Chân giáo tên tuổi phần lớn tập ở phương bắc khu vực, ở Nam Tông ảnh hưởng lực càng là yếu chỉ lại yếu.

"Sur huynh, chỉnh hợp Đạo Giáo việc, vẫn cần thận trọng cân nhắc. Bằng không một khi xuất hiện biến cố, chúng ta Toàn Chân giáo nhưng là phải trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích a." Khuru Xứ Cơ vẻ mặt nghiêm túc, khuyên giải nói.

Mã Ngọc khoát tay áo một cái, cười nói: "Sur huynh minh bạch đạo lý trong đó, những chuyện này chúng ta bất quá là sớm tính toán. Cụ thể thực thi, hay là muốn chờ Trần nhi làm Toàn Chân chương giáo làm tiếp hành động."

Khuru Xứ Cơ nghe vậy, mặt biểu hiện lỏng ra một chút, lộ ra nụ cười nhả nhặn.

Mọi người khác liếc nhìn nhau, mặt lộ ra lý giải vẻ. Bằng cái tiểu tử thói kia hiện tại tu vi vô đạo, tương lai chỉnh hợp Đạo Giáo cũng là chưa chắc không thể.

Chỉ là, tên tiểu tử thói này đến cùng lĩnh ngộ thần thông nào?

Ngũ hành, thành đạo giáo lý luận cơ sở một trong. Nhưng là phải để cho bọn họ tưởng tượng nó cụ thể thần thông, nhưng bây giờ quá mức làm khó hấn nhóm.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, quả nhiên là lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Đang lúc mọi người trầm mặc thời điểm, Tôn Bất Nhị mặt lộ ra vẻ khó khăn, trầm giọng nói: "Sur huynh nghĩ tới cô nhiên là tốt, chỉ là Trần nhi hiện tại cùng Long cô nương không minh bạch, có thể nguyện trở thành Toàn Chân giáo chương giáo cũng là một vấn đề."

Mọi người nghe vậy, mặt vẻ mặt vì cương, mắt lóe qua mấy phần chần chờ.

Mã Ngọc vẻ mặt bất biến, nhẹ rên một tiếng: "Chuyện như vậy, há có thể cho phép cái kia nghiệt đồ làm chủ. Đến mức Long cô nương chuyện tình, Trần nhi mặc dù là ta Toàn Chân giáo thủ tịch đệ tử, thế nhưng là vẫn chưa xuất gia."

Mọi người đầu tiên là sững sờ, sau đó buồn cười nhìn Mã Ngọc, tâm quả thực vô lực nhỏ nước bọt.

Người này tẩy bồi thực, tẩy cũng quá sạch sẽ chứ?

Toàn Chân giáo cấm chỉ kết hôn, nhưng chỉ là hạn chế tại xuất gia đệ tử. Đối với chưa từng xuất gia đệ tử tục gia, nhưng cũng không làm hạn chế. Nhưng là, Trần nhi thân là Toàn Chân giáo thủ tịch đại đệ tử, dĩ vãng tuy rằng chưa từng chính là xuất gia, nhưng cũng bất quá là thiếu cái đi ngang qua sân khấu thôi.

Trước mắt đến rồi sur huynh nơi này, lại thành Trần nhi phá giới lý do, vẫn đúng là là dạng gì sự phụ, mang ra dạng gì đồ đệ a.

Mọi người tâm tính thiện lương cười, nhưng cũng tính thờ phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng cách nói này có chút lừa mình dối người hiềm nghị, nhưng cuối cùng cũng coi như là bảo vệ Toàn Chân giáo giáo quy cùng bộ mặt, hơn nữa cũng giải quyết rồi Trần nhi tương lai làm chương giáo nan đề.

Tôn Bất Nhị khẽ cười một tiếng, bất đắc dĩ thờ dài nói: "Sur huynh vì Trần nhi chuyện tình, thực sự là cực khổ rồi."

Mã Ngọc nhẹ rên một tiếng, mặt tràn đầy bình tĩnh vẻ, quả thực là đắc đạo cao nhân phái đoàn. Hắn cũng không hề nói gì, chỉ là hai con mắt tràn đầy kiêu ngạo cùng đắc ý, lại biểu lộ nội tâm hắn không bình tĩnh.

Tôn Bất Nhị liếc mắt Mã Ngọc ngạo kiêu vẻ mặt, che miệng cười khẽ: "Đáng tiếc sur huynh lần này biểu hiện, cái tiểu tử thói kia cũng là không nhìn thấy. Lấy bản đạo phong chừng, hẳn nên lại chạy đi tìm hấn Long cô nương rồi."

Mã Ngọc sắc mặt hơi trầm xuống, tức giận hừ một tiếng: "Nghiệt đồ."

Hắn nói xong, bước chân trầm trọng về phía trước viện đi đến.

Mông Cổ chuyện tình mặc dù đã xem như là giải quyết, nhưng Toàn Chân giáo lòng người nhưng chưa yên ổn. Mã Ngọc thân là chưởng giáo, tất nhiên là còn có rất nhiều chuyện muốn làm.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, buồn cười lắc lắc đầu.

※※※

Mạc Trần rời đi Trùng Dương Cung sau, nhìn ngó đã hoàn toàn mờ tối sắc trời, liếc mắt phía dưới đèn đuốc sáng choang hành quân đại doanh, mặt vẻ mặt bình thản không gợn sóng.

Hắn trầm giọng nói: "Mở ra bảng skills."

Player: Mạc Trần

Chức nghiệp: Tu sĩ

Thuộc tính: Thân thể: 30

Linh hồn: 360

Tu vi: 230

Mạc Trần liếc nhìn bảng skills, mặt lộ ra mỉm cười nhàn nhạt.

Thân thể thuộc tính tăng mười giờ, có ba gấp mười lần so với người bình thường tố chất thân thể. Tuy rằng đối lập mình bây giờ thực lực, chỉ là mười giờ thân thể thuộc tính, bất quá là có cũng được mà không có cũng được chuyện tình, nhưng chung quy là một chuyện tốt.

Đương nhiên, nhất là làm cho người ngạc nhiên sự tình, còn là linh hồn thuộc tính gần như gấp bội, nghĩ đến nên cùng Tiểu Ngũ Hành thần thông có quan hệ chứ? Quên đi, những thứ đó này sau đó lại nhìn, hay là trước đi xem xem Long nhi đi.

Mạc Trần liếc mắt phía dưới đại doanh, gấp nó cũng không có chuyện gì, xoay người hướng Chung Nam sơn phía sau núi mà đi.

Làm Mạc Trần đi tới Cổ Mộ lối vào thời điểm, đã thấy Tiểu Long Nữ tay ngọc nâng tình xảo cảm, chân mày to khẽ nhíu ngồi ở Cổ Mộ trước, trong suốt hai con mắt lộ ra lo âu nồng đậm.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Tiểu Long Nữ mặt lo lắng vẻ mặt tản đi, tuyệt mỹ khuôn mặt lộ ra nụ cười ôn nhu.

Mạc Trần chậm rãi bước tới, mắt nhiều hơn mấy phần nhu tình. Nhân sinh có vợ như thế, còn có cái gì không thỏa mãn a. Hắn dặt Tiểu Long Nữ ngọc thủ, đưa tay vì nàng phát qua có chút tán loạn tóc mai, ôn nhu nói: "Đề cho người lo lắng."

Tiểu Long Nữ mặt mũi nụ cười ôn nhu, trong suốt hai con mắt lẳng lẳng mà nhìn Mạc Trần, trắng mịn môi anh đào khẽ mở, ôn nhu nói: "Người không có chuyện gì tốt."

Mạc Trần khẽ cười một tiếng, đưa nàng ôm đồm vào ngực.

Hai người lẳng lẳng mà rúc vào với nhau, thật lâu không có tiếng người ngừng.

Cùng lúc đó, Chung Nam sơn đi thông Đồng Quan quan nói, sáu vị thân mạng người Mông Cổ kỵ binh trang phục trắng hán, mặt mũi lo lắng nhìn về phía Đồng Quan phương hướng.

"Đáng chết, những kia đầu hàng Nam Man cầu kết Toàn Chân giáo, đánh lên sát hại Thác Mộc vạn phu trưởng. Chúng ta nhất định phải mau chóng đem tin tức đưa cho nguyên soái, bằng không chậm thì sinh biến." Người cầm đầu thỉnh thoảng cảnh giác nhìn về phía phía sau, thật giống chỉ lo có người sẽ đuổi theo đồng dạng, mặt mũi tức giận gào thét nói.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Mưa gió sắp tới

Ngày hôm sau kiêu dương vừa mọc, Mông Cổ nguyên soái lều lớn.

Lều lớn chỉ cũng không có nhiều người, nhiều vô số không tới mười người. Mông Cổ nguyên soái về mặt nghiêm túc ngồi ngay ngắn ở chủ vị, cái khác Mông Cổ đại quân tướng lĩnh, tất căn cứ chủng tộc ngồi ở phía dưới hai bên trái phải. Bên trái là người Mông Cổ cùng người Sắc Mục, bên phải thì là đầu hàng Mông Cổ người Hán.

Ở lều lớn ương đất trống, một đạo phong trần mặt mũi bóng người quỳ gối, nói Chung Nam sơn quân tình.

"Cái gì, những Nam Man kia làm phản, còn đánh giết Thác Mộc?" Mông Cổ đại quân thống soái hai con mắt mở to, cảm tức nhìn phía dưới thám mã, sắc mặt đỏ lên khùng bố, găm hết lên.

Thám mã quỳ một chân trên đất, oán giận thở dốc nói: "Thuộc hạ đám người tận mắt nhìn thấy, hàng tướng Cao Hoan đám người chém giết Thác Mộc tướng quân, còn cùng cái kia Toàn Chân giáo Đạo sĩ nói rồi chút gì. Chỉ là chúng ta khoảng cách khá xa, cũng không nghe được lời nói của bọn họ."

"Hừ, đáng chết. Ta đã sớm nói, những kia thấp hèn người Hán đều nên giết. Giờ có khỏe không, bình mắt không một viên Đại tướng." Một vị râu quai nón bạch một cước đạp ra trước người bàn thấp, đứng dậy phẫn nộ quát.

"Câm miệng!" Mông Cổ nguyên soái giận dữ vỗ một cái tát bàn thấp, phát ra oanh một tiếng vang thật lớn, lớn tiếng quát.

Đồng thời, một vị khuôn mặt thô cuồng, vóc người trắng hán khôi ngô đứng dậy, cảm tức nhìn râu quai nón, quát lên: "Trát Hòa Vân, nguyên soái trước mặt há có địa phương ngươi càn rỡ."

Trát Hòa Vân tự biết đuối lý, hừ một tiếng cũng không nói lời nào.

Mông Cổ nguyên soái lộ vẻ hăm dọa, sau đó lạnh lùng liếc mắt phía dưới thám mã, lạnh lùng nói: "Đem chuyện xảy ra ngày hôm qua, không được có một tia bỏ sót bẩm báo bản soái."

Thám mã cung kính tay phải giơ cao đến trước ngực, đem chuyện mình thấy nói ra.

Mông Cổ nguyên soái nghe thám mã lời nói, lông mày thật chặt nhíu lại, trầm giọng nói: "Cũng là nói, các ngươi cũng không rõ ràng cụ thể xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy Thác Mộc bị những kia hàng tướng giết chết."

"Chính là, sự tình phát sinh quá nhanh. Chúng ta chỉ nhìn thấy mấy cái kia hàng tướng sát hại Thác Mộc tướng quân, sau đó cùng Toàn Chân giáo Đạo sĩ nói rồi chút gì." Thám mã cúi thấp xuống đầu, cung kính nói rằng.

Mông Cổ nguyên soái sắc mặt âm trầm, liếc mắt lều trại hạ chúng tướng quân.

Nó người Mông Cổ mặt mũi oán giận, người Hán cúi thấp xuống đầu, trán mồ hôi hiện lên một vệt mồ hôi, không dám cùng Mông Cổ nguyên soái đối diện.

Đang lúc mọi người rơi vào trầm mặc thời điểm, một vị thân mang sĩ phục niên nhân đứng dậy, ngưng tiếng nói: "Nguyên soái, việc này cụ thể như thế nào, tạm thời vẫn chưa thể vội vã kết luận. Trước mắt chuyện khẩn yếu nhất, cho là lập tức sai người đi tìm tòi hư thực, đồng thời cẩn thận đề phòng Đồng Quan Nam Tổng đại quân đánh lên. Cao Hoan đám người vì ta Mông Cổ hiệu lực mấy năm, nếu quả thật sớm có phản loạn chi tâm, cũng sẽ không chờ tới bây giờ."

Mông Cổ nguyên soái gật gật đầu, liếc mắt phía dưới thám mã một cái, trầm giọng nói: "Người đi xuống trước nghỉ ngơi đi. Khác phái một ngàn Kinh Kỳ Binh, tức khắc đi tới Chung Nam sơn cẩn thận tìm hiểu, nhất định phải điều tra rõ chân tướng của chuyện."

Hai khắc sau, một ngàn Mông Cổ Kinh Kỳ Binh đạp lên một đường khói bụi, hướng về Chung Nam sơn phương hướng mà đi.

Đồng Quan, tường thành.

Mấy đạo thân mang quan chức trang phục Nam Tổng tướng lĩnh đứng ở Đồng Quan tường thành, ngắm nhìn phương xa nhắc lên khói bụi.

"Tướng quân, lại có đại quân ra doanh. Căn cứ khói bụi, cùng với tiếng vang, quân đội đại khái ở ngàn người tả hữu quy mô." Một vị khuôn mặt tuấn tú tuổi trẻ sĩ quan cấp tá chau mày, quan sát phương xa nhắc lên khói bụi, trầm giọng nói.

Đồng Quan thủ tướng khuôn mặt hơi trầm xuống, trầm giọng nói: "Hôm qua 30 ngàn đại quân ra doanh, hôm nay lại có ngàn người ra doanh, người Mông Cổ đến cùng đang làm cái gì đồ vật? Có từng tra xét đến, hôm qua biến mất 30 ngàn đại quân, hiện tại đến rồi nơi nào."

Tuổi trẻ sĩ quan cấp tá khẽ cau mày, nghi ngờ nói: "Căn cứ thám mã tin tức truyền đến, bọn họ đi Chung Nam sơn Toàn Chân giáo. Chỉ là bởi vì sợ kinh động người Mông Cổ, chúng ta thám mã không dám tùy tiện gần quá, bởi vậy cũng không biết cụ thể xảy ra chuyện gì."

"Toàn Chân giáo?" Thủ tướng mặt lộ ra vẻ trầm tư, sau đó khẽ lắc đầu một cái.

Thật là lạ, người Mông Cổ đến cùng muốn làm gì, dĩ nhiên phải 30 ngàn đại quân đi tới Toàn Chân giáo, thật là khiến người ta có chút xem không hiểu. Chỉ là một cái môn phái vô lâm, cũng đáng giá lớn như vậy trận chiến sao?

"Quên đi, không cần lo nhiều như vậy, tạm thời cẩn thận cảnh giới người Mông Cổ hướng đi liền có thể. Việc này đã bẩm báo thánh, tin tưởng rất nhanh sẽ có thánh chỉ xuống tới." Thủ tướng lắc lắc đầu, trầm giọng nói.

Người Mông Cổ hướng đi không rõ, nói không chừng những động tác này có thể là dụ dỗ Tổng Quân làm cạm bẫy. Trước mắt người Mông Cổ thế lớn, không thể kim được thủ tướng không cẩn thận. Đồng Quan hiện tại thủ quân bất quá 30 ngàn, muốn thủ thành đô cực kỳ miễn cưỡng, chớ nói chi là ra khỏi thành đã chiến.

Cùng lúc đó, Chung Nam sơn bên dưới một khối bằng phẳng vùng núi.

30 ngàn đại quân tập kết xong xuôi, ở Chung Nam sơn son đạo kéo ra đội ngũ thật dài, xem ra phảng phát một cái uốn lượn quanh co Cầu Long.

Chân núi Chung Nam, Cao Hoan ba người đứng ở ngựa bên dưới, hướng về phía Mạc Trần cung kính mà khom mình hành lễ. Ở tại bọn hắn bên cạnh mặt đất, nằm mười mấy vị bị trói gô chiến sĩ. Những người kia đại thể thân mang người Mông Cổ trang phục, số ít mấy người thân mang mặt khác trang phục.

Mạc Trần hai tay phụ lập thân sau, nhìn xoay mười mấy bóng người, vẻ mặt bình tĩnh.

"Đại nhân, bọn họ đêm qua chạy trốn, bị mặt tướng bắt được trở về." Cao Hoan chấp tay nói.

Mạc Trần thần sắc bình tĩnh, trầm giọng nói: "Chạy trốn, dựa theo quân quy củ, phải làm xử trí như thế nào."

Cao Hoan hai con mắt lóe qua một đạo hàn mang, mặt nhiều hơn mấy phần vẻ lạnh lùng, băng hàn nói: "Án tội đáng trăm."

"Tướng quân tha mạng, chúng ta chỉ là nhất thời hồ đồ."

"Tướng quân tha mạng a."

"Đạo trưởng tha mạng, đạo trưởng tha mạng."

Bị trói trói lại các chiến sĩ sắc mặt tái nhợt, hoảng sợ giãy dụa thân thể, tràn ngập bất an cao giọng nói.

Mạc Trần liếc mắt mọi người, nhìn thấy bọn họ càng ngày càng kính cẩn về mặt, tâm nhất thời hiểu được, động tác này là đang hướng về mình lấy lòng biểu thị thần phục tâm ý. Hắn mặt lộ ra một vết mỉm cười, bình thân nói: "Dĩ nhiên theo luật đáng chém, các ngươi hà tất như vậy đại phí chu chương. Một chút việc nhỏ thôi, ngày sau các ngươi có thể tự mình xử lý."

Cao Hoan nghe vậy, tâm hơi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn mặt biểu hiện càng ngày càng kính cẩn, trầm giọng nói: "Mặt tướng linh mệnh, ngày sau định không sẽ vì một chút việc nhỏ, cố ý quấy nhiễu đạo trưởng đại giá. Mặt tướng mạng này người, đem những này không xứng đạo binh kéo ra ngoài chém."

Toàn Chân Thất Tử đứng sau lưng Mạc Trần, nghe đối thoại của hai người, thấy bọn họ trong lúc nói cười quyết định mười mấy cái nhân mạng. Có người mặt lộ ra vẻ do dự, làm như lòng không đành; có người tắc về mặt bình tĩnh, không có chút tích gọn sóng.

Mạc Trần không để ý đến lòng của mọi người nghĩ, về mặt bình thân tùy ý nói rằng: "Hà tất như vậy phiền phức."

Hắn nói xong, tay lập loè hào quang màu vàng đất, xem ra thật giống một ngọn đèn sáng, mặc dù là ở kiêu dương mới sinh ban ngày, y nguyên có vẻ phi thường chói mắt.

Cao Hoan đám người nhìn thấy Mạc Trần động tác, hồi tưởng lại hôm qua phảng phát mưa tên vậy kiếm khí vô hình, từng cái từng cái hai con mắt thất chặt thành một đạo khe nhỏ.

Người này tu vi vô đạo, đến cùng đạt tới đáng sợ đến mức nào cảnh giới. Chính mình trước đây cũng không phải là không có gặp qua cao thủ vô lâm, chỉ là dĩ vãng nhìn thấy những người vô lâm kia, ở trước mặt người này quả thực liền rách giấy cũng không xứng a!

Cao Hoan đám người nhìn thấy Mạc Trần động tác, trong nháy mắt nghĩ tới hôm qua ác mộng vậy cảnh tượng.

Chỉ là bọn hắn không biết là, Mạc Trần hôm nay muốn thi triển đồ vật, không phải là Độc Cô Cầu Bại kiếm đạo, mà là thế giới này từ chưa có người từng thấy thần thông thuật pháp!

Chương 18: Đồng Quan

Mạc Trần tay nổi lên nhàn nhạt màu vàng đất thần mang, mơ hồ ở trên hư không hóa thành một đạo dị phù.

Cái kia phù to bằng bàn tay, xem ra có chút phiêu miểu mờ mờ lung lung, mơ hồ lại lộ ra mấy phần khí tức huyền ảo, thật giống rộng lớn vô ngần rộng lớn đại địa, làm cho người ta một loại nặng nề không thể rung chuyển cảm giác.

Cao Hoan đám người thấy vậy, mặt lộ ra một vết mờ mịt. Đây là vật gì, thật giống không phải hôm qua cái kia đáng sợ kiếm khí vô hình a?

Toàn Chân Thất Tử đám người về mặt hơi run, sau đó trong nháy mắt nghĩ tới Mạc Trần hôm qua lời nói.

Bùa này thật giống phù triện, chẳng lẽ là thần thông!

Bọn họ hai con mắt tỏa ánh sáng, nhìn chăm chăm Mạc Trần động tác, chỉ lo bỏ qua bất luận cái nào hình ảnh.

"Đi."

Mạc Trần không để ý đến mọi người nhìn kỹ, hướng về phía nằm trên đất mười mấy người nhẹ nhàng vung lên, cái kia màu vàng đất phù trong nháy mắt đi vào đại địa.

Không còn?

Mọi người nhìn bình tĩnh đại địa, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc, có chút mờ mịt nhìn về phía Mạc Trần.

Đây là ý gì?

Ở tại bọn hắn tâm không hiểu thời điểm, lại nghe đại địa nơi sâu xa đột ngột truyền ra kịch liệt tiếng nổ vang, dường như núi lở đất nứt bình thường. Còn không đợi bọn hắn phản ứng lại, gặp trước người đại địa đột ngột vỡ ra rộng khoảng một trượng, hơn mười trượng dài, không biết mấy phần sâu vết nứt. Cái kia nằm trên đất mười mấy vị đạo binh, chỉ kịp phát ra một tiếng thê lương kêu rên, lại cũng không nhìn thấy thân ảnh.

Theo những đạo binh kia toàn bộ rơi xuống vực sâu, cái kia rộng khoảng một trượng vết nứt lặng yên sáp nhập lên, nếu không ven đường lật cả đáy lên trời hoa cỏ, mọi người chỉ cảm thấy như ở mộng bình thường.

"Tê ~"

Thẳng đến lúc này, những kia vết nứt bên cạnh chiến mã mới phản ứng được. Chúng nó giờ cao móng trước muốn tránh thoát kỳ thủ ràng buộc, phát ra kinh hoàng bất an hí lên.

Bởi vì chiến mã đột nhiên rối loạn, đại quân trong lúc nhất thời nát bét, thậm chí có người suýt nữa bị quăng xuống chiến mã.

"Ồn ào." Mạc Trần nhìn quanh bốn nhìn, quát lạnh một tiếng.

Hắn tiếng như Lôi Đình nổ vang, lại dường như huy hoàng thiên âm, nhưng những kia rối loạn chiến mã thân thể cứng đờ, sau đó oanh một tiếng ngã quỵ ở mặt đất, thật giống như bị sợ choáng váng đồng dạng.

Trong lúc nhất thời, Chung Nam sơn bên dưới tĩnh mịch một mảnh.

"Này, quả thật thần nhân ư?"

"Nếu không tiên thần, tại sao có thể có như vậy long trời lở đất thủ đoạn?"

Cao Hoan đám người phục hồi tinh thần lại, nhìn trước người không xa Mạc Trần, mặt tràn đầy vô tận phức tạp, nó có đối mặt không biết kinh hoàng có gặp được thần tiên vậy cuồng nhiệt.

Toàn Chân Thất Tử đám người瑟瑟 mà nhìn trước người đã không nhìn ra cái gì mặt đất, nửa ngày không nói ra lời.

Quả nhiên là thần thông?

Mã Ngọc khuôn mặt hơi co giật, run rẩy dùng tay sờ xoạc râu dài, hai con mắt cực nóng như lửa nhìn về phía Mạc Trần, âm thanh mang theo vài phần tiếng rung nói rằng: "Đây là Trần nhi linh ngộ thần thông chi pháp?"

Mạc Trần hơi lắc đầu, tùy ý nói: "Một chút tiểu đạo thôi, còn không tính là chân chính thần thông."

Một chút tiểu đạo?

Mã Ngọc đám người nghe vậy, từng cái từng cái khuôn mặt kịch liệt co giật.

Này nếu như vẫn tính tiểu đạo, vậy chúng ta lại tính cái gì a?

Vừa mới cảnh tượng cỡ nào khủng bố, sợ là nhìn chung toàn bộ thiên hạ, đều không ai có thể làm được đi!

Cái kia trong nháy mắt đất rung bốn sự, thế có dạng nào tường thành có thể phòng ngự được? Chỉ bằng vào điểm này, nó chiến lược giá trị không thể đo đếm a!

Mã Ngọc tâm vô lực nhỏ nước bọt, nhưng nhìn đến Mạc Trần bình thân về mặt, chỉ có thể cười khổ lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Ngươi tiểu tử thái này, khẩu khí cũng quá mức ngông cuồng. Này nếu như vẫn tính tiểu đạo, cái kia thần thông lại sẽ là đáng đáp ra sao."

Mọi người nghe được Mã Ngọc lời nói, không tự chủ gật gật đầu.

Bọn họ đều là kiến thức rộng rãi hạng người, tự là có thể minh bạch vừa mới cảnh tượng khủng bố cỡ nào, nó chiến lược giá trị lại là bức nào kinh người.

Mạc Trần bình thân lắc lắc đầu, trầm giọng nói: "Khu sơn đuổi nhạc, dòi non lấp biển, mới có thể miễn cưỡng tính được là tiểu thần thông. Vừa mới chút này không quan trọng thủ đoạn, cùng bên dưới còn kém quá nhiều."

Khu sơn đuổi nhạc, dòi non lấp biển, tiểu thần thông?

Mọi người sửng sốt mà nhìn Mạc Trần bình thân về mặt, cả người đều có chút không xong.

Này, vẫn là tiểu thần thông!

Truyền thuyết tiên thần, cũng chỉ đến như thế chứ?

Mã Ngọc khó khăn nuốt ngụm nước bọt, nhìn Mạc Trần bình thân không lay động về mặt, chỉ cảm thấy cùng tên đồ đệ này thực sự không tìm được cộng đồng đề tài.

Hắn không nhìn được lau mồ hôi lạnh trên trán, bình phục một phen khuấy động tâm tình, cười khổ nói: "A, thực sự là già rồi. Tiểu tử ngươi hay là đi mau đi, vì sự thật lo lắng đợi lát nữa bị ngươi hù chết."

Toàn Chân Thất Tử những người khác từ chấn động phục hồi tinh thần lại, nghe được Mã Ngọc bất đắc dĩ cười khổ, từng cái từng cái cũng là bất đắc dĩ lắc đầu.

Cái này thay đổi nhỏ thái, quả thực quá đã kích người.

Cùng hắn sinh ở cùng một thời đại, thực sự là thiên hạ tuần kiệt bị ai a.

Mạc Trần gặp mấy người như vậy, liếc mắt bên cạnh người nom nớp lo sợ không dám nói ngữ Cao Hoan đám người, mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Không uống công chính mình một phen biểu hiện, nghĩ đến những người này trong thời gian ngắn cũng không dám nữa sinh ra dị tâm.

Hắn chấp tay nói: "Sự phụ mà lại an tâm, đồ nhi tuy rằng pháp lực còn chưa đủ, chỉ có thể miễn cưỡng làm cho một chút tiểu thần thông, nhưng chỉ là mười vạn Mông Cổ đại quân, bất quá là lật tay có thể diệt giun dế."

Mọi người nghe vậy, từng cái từng cái khóe miệng co giật, mặt mũi không đành lòng nhìn thẳng.

Miền cường sử dụng tiểu thần thông, mười vạn đại quân giun dế!

Đời này, người nào dám như vậy ăn nói ngông cuồng, nói mười vạn đại quân bất quá là lật tay có thể diệt giun dế. Sợ là trừ tên tiểu tử thái này, không bao giờ tìm được nữa người thứ hai chứ?

Chỉ là mọi người tuy rằng vô lực nhỏ nước bọt, nhưng lại không tìm được phản bác địa phương.

Lấy hắn tu vi bây giờ, mười vạn đại quân có vẻ như thật không có áp lực chút nào chứ?

Đang lúc mọi người rơi vào trầm mặc thời điểm, Mã Ngọc về mặt nhiều hơn mấy phần nghiêm nghị, hình như có chỉ mở miệng nói: "Trần nhi, vì sự biết ngươi tu vi bây giờ vang dội cổ kim, đã siêu phẩm nhập thánh. Thế nhưng ngươi muốn ghi nhớ kỹ, chuyện thế gian tốt quá hoá dở. Có một số việc, không phải chỉ dựa vào giết chóc có thể giải quyết. Có chút vấn đề, cũng không phải đơn giản thô bạo có thể giải mờ."

Mạc Trần hai con mắt lấp lóe, mặt lộ ra vẻ thận trọng, khom người nói: "Đồ nhi minh bạch, định sẽ không để cho sự phụ thất vọng. Chuyện thiên hạ, cuối cùng vẫn là muốn người trong thiên hạ đi xử lý."

Mã Ngọc nghe vậy, mặt trầm trọng chỉ sự tán sắc đi, hài lòng gật gật đầu, mặt tràn đầy vui mừng về. Trần nhi có thể nói ra lời nói này, cho là hiểu ý của chính mình, như vậy chính mình cũng có thể yên tâm.

Thỏ khôn chết, chó săn náu. Chim bay mất hết, cung tốt được cất đi.

Trần nhi tuy có giúp đỡ thiên hạ chí hướng, nhưng không có đăng ngôi cửu ngũ dã tâm. Tuy rằng những câu nói này có chút đại nghịch bất đạo, nhưng Mã Ngọc vẫn là không thể không nhắc nhở Mạc Trần.

Có lúc, đường khấu tự trọng gì không phải là một loại nhất định phải.

Mọi người nhìn đồ hai người, chân mày hơi nhíu lại, lại cũng không có nói thẳng muốn hỏi.

Nửa ngày sau, Đồng Quan yếu tắc.

Kiều dương treo cao bầu trời, tùy ý vùng vãi ánh sáng và nhiệt độ.

Đứng lặng ở tường thành tuổi trẻ tiểu tướng ngắm nhìn hướng tây nam khói bụi, mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, kinh nghi nói: "Ồ, người Mông Cổ kỵ binh dĩ nhiên trở lại rồi?"

"Cũng thật là, lúc này mới nửa ngày thời điểm, đối phương trở về thật là nhanh." Thủ vệ tướng sĩ gãi gãi đầu, nhìn một đường khói bụi Mông Cổ kỵ binh, nghi ngờ nói.

"Không đúng, bọn họ trận hình quá tàn đi, hơn nửa nhân số cũng ít gần như một phần ba, thật giống bị đánh bại đào binh!" Cái kia tuổi trẻ tiểu tướng đánh giá chốc lát, mặt lộ ra vẻ chán chờ, ngưng trọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Một VS mười vạn!

Bại quân?

Tiểu tướng chung quanh chiến sĩ nghe vậy, mặt dòn dập lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lấy người Mông Cổ dũng mãnh hung hãn, này Đồng Quan xung quanh hơn trăm dặm địa giới, còn có cái nào phe thế lực dám ra tay với bọn họ. Hơn nửa vừa ra tay, đánh bại ngàn Mông Cổ kỵ binh.

"Chương giáo úy, ngài sẽ không là nhìn lầm rồi chứ? Chúng ta Đồng Quan khu vực này, còn có cái nào phe thế lực có thể đối phó người Mông Cổ kỵ binh?" Có người khuôn mặt không tin, nghi ngờ nói.

Chương Mộng Phi lắc lắc đầu, hai con mắt hí thành một đạo khe nhỏ, nhìn chăm chăm cái kia hướng Mông Cổ đại doanh mà đi kỵ binh, trầm giọng nói: "Không, hẳn không có sai. Nếu như bọn họ chỉ là nhân số ít, còn có thể nói là chấp hành nhiệm vụ. Nhưng trước mắt quân địch trận hình đã hoàn toàn tàn ra, hơn nửa cấp tốc chạy gian không có một chút nào kết cấu có thể nói.

Mặt khác, các người chẳng lẽ không cảm giác tốc độ của đối phương quá nhanh. Bọn họ khoảng cách đại quân nơi đóng quân đã không xa, thế nhưng tốc độ lại không có dừng chút nào giảm. Như tình huống như vậy, chỉ sợ bọn họ không chỉ vừa mới đã trải qua một hồi đại bại, hơn nữa còn khả năng đang bị người truy kích!"

Đang bị người truy kích!

Mọi người xung quanh nghe vậy, nhất thời từng cái từng cái mặt mũi đại ra, có chút chưa hoàn hồn lại.

Những Mông Cổ kỵ binh khoảng cách đại quân lều trại bất quá khoảng dặm khoảng cách, ai mẹ nó điên rồi dám đuổi tới đây, ngại mệnh quá dài hay sao? Phải biết, đối phương đại quân nơi đóng quân chi, có thể là có mười vạn đại quân a!

Đang lúc mọi người tâm không dám tin thời điểm, một hồi thật lớn tiếng tù và bằng sừng trâu ở trong thiên địa vang vọng.

Ồ tiếng tù và bằng sừng trâu giục giã, người Mông Cổ đại quân nơi đóng quân thật giống bị kích thích, mọi người có thể mơ hồ nhìn thấy đêm không hết

binh mã điều động lên.

Đồng Quan chúng thủ tướng nghe được người Mông Cổ tiếng kèn lệnh, nhìn thấy đối phương đại quân hành động, nhất thời ngốc ở nơi đó.

Địch tấn công kèn lệnh, lẽ nào thật sự có người ở truy kích không thành!

Ta dựa vào, hấn đây mẹ điên rồi sao?

Mọi người chỉ là suy nghĩ một chút kế tiếp tình cảnh, không khỏi rung mình một cái. Người Mông Cổ mười vạn đại quân điều động, chỉ mong cái kia tập kích người Mông Cổ các dũng sĩ, không muốn chết quá thảm mới tốt.

Mọi người sắc mặt âm trầm, cũng là không có người đưa ra cứu viện.

Bởi vì bọn họ tâm minh bạch, Đồng Quan hiện tại binh lực tự vệ đều có chút gian nan, chớ nói chi là đi cứu người.

Cùng lúc đó, Mông Cổ đại doanh.

"Địch tấn công, địch tấn công!"

Từ phương xa mà đến Kinh Kỳ Bình khuôn mặt kinh hoàng cùng bất an, vây quanh đại doanh phát ra địch tấn công tiếng, làm rối loạn nó bình tĩnh.

Một vị thân mang giáp da Mông Cổ bách phu trưởng giục ngựa chạy chồm, quơ tay roi ngựa, thẳng đến đại quân lều đại doanh. Hấn thình thoảng quơ tay roi dài, trực xuất đường quân sĩ, nôn nóng quát: "Tránh ra, mau tránh ra, quân tình khẩn cấp."

Trong phiên khác, bách phu trưởng đã đi tới quân lều lớn bên ngoài.

"Thân là Mông Cổ dũng sĩ, mặc dù là đao kiếm thêm tại thân, cũng phải tỉnh táo bình tĩnh. Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đối phương đến rồi bao nhiêu đại quân đánh lên." Mông Cổ nguyên soái về mặt băng lãnh, nhìn chăm chú vào lều đại doanh hai trượng bên ngoài bách phu trưởng, tức giận hừ nói.

Chính mình mười vạn đại quân hợp tụ tập ở đây, nếu là Đồng Quan những Nam Man kia đánh lên, ngược chính hợp tâm ý của chính mình. Nói không chừng còn có thể một lần công phá Đồng Quan, hơi lớn quân xuôi nam diệt Tống bình định cản trở.

Bách phu trưởng quỳ một chân trên đất, mặt mũi vẻ kinh hoàng, run rẩy nói: "Đối phương đến rồi một người. Không, hấn căn bản không phải người, là ma quỷ, là ma quỷ."

Bách phu trưởng lời còn chưa dứt, mọi người chung quanh mặt mũi mòng bức.

Này đều món đồ quỷ quái gì vậy?

Một người!

Người mẹ nó là cùng chúng ta đùa giỡn mà, bởi vì một người tập kích, nhượng mười vạn đại quân nơi đóng quân nát bét?

Mọi người nghe bách phu trưởng mặt sau cái kia rõ ràng hoảng loạn thất thần ngôn ngữ, vẻ mặt càng phát âm trầm lên. Mông Cổ nguyên soái sắc mặt màu đen dường như đáy nồi, hai con mắt đầy rẫy vô tận lửa giận, dường như muốn đem trước mắt bách phu trưởng chặt thành thịt vụn.

Ở hấn vẫn không có đến cùng nở miệng, đã thấy quỳ trên đất bách phu trưởng vẻ mặt đột ngột một bên, hai con mắt tràn đầy kinh hoàng cùng kinh sợ, rù rì nói: "Hấn đến rồi, cái kia ác ma đến rồi."

Bách phu trưởng nói tới chỗ này, bỗng nhiên ngừng đầu nhìn về phía nguyên soái, thấp thỏm lo âu cao giọng nói: "Nguyên soái đi mau, không ngăn nổi, đó là ác ma."

Bách phu trưởng lời nói tuy rằng cũng không liên tục, nhưng nhưng cũng không gây trở ngại mọi người nghe minh bạch nó ý tứ.

Chỉ là chính là bởi vì có thể nghe hiểu, bọn họ tâm trái lại càng thêm ngạc nhiên. Thăng ngu này bị dọa điên rồi phải không, dĩ nhiên nói ra hoang đường như vậy lời nói.

Mười vạn đại quân, không ngăn được một người?

Người hấn · mẹ cho rằng đây là thần thoại a!

"Kéo xuống." Mông Cổ nguyên soái sắc mặt âm trầm, căm tức nhìn tràn đầy kinh hoàng bách phu trưởng, quát lên.

Nếu không còn chưa hỏi rõ đến cùng có chuyện gì xảy ra, hấn thật hận không thể đem thăng ngu này lập tức chém giết. Đường đường Mông Cổ bách phu trưởng, lại bị một người dọa thành người điên, quả thực có nhục Mông Cổ dũng sĩ uy danh.

"Nguyên soái, hấn đến rồi, cái kia ác ma đến rồi, đi mau, đi mau a." Bách phu trưởng bị hai tên thị vệ hướng phía sau kéo đi, y nguyên không quên mặt

mũi cấp sắc cảnh kỳ nguyên soái.

"Hừ, ngay cả là tuyệt thế võ giả thì lại làm sao, thật cho là có thể muốn làm gì thì làm?" Mông Cổ nguyên soái mặt mũi âm trầm, tức giận hừ nói.

"Nguyên soái nói rất đúng, cao thủ võ lâm tuy rằng phiền phức, nhưng ở mười vạn trước mặt đại quân, vẫn còn không tính là cái gì." Một vị niên sĩ khom người cười nói.

Vào lúc này, một tiếng cấp báo từ bên ngoài truyền đến: "Bẩm báo nguyên soái, phương nam hai dặm bên ngoài có người đang ở hướng đại doanh mà tới. Mục tiêu thân mang đạo bào màu xanh lam, xem ra ước chừng hai mươi tuổi."

Truyền tin quan dứt tiếng, quân lều lớn xung quanh nhất thời yên tĩnh lại.

Mọi người khẽ nhủ vậy, mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, dồn dập chếch thủ nhìn về phía nguyên soái.

Người trẻ tuổi, đạo bào, một thân một mình.

Lẽ nào thật sự dường như cái kia bách phu trưởng từng nói, đối phương chỉ có một người?

Nhưng đối phương lẽ nào điên rồi phải không, thật sự cho rằng một người có thể khiêu chiến mười vạn đại quân, vẫn là lấy là dựa vào võ công tuyệt thế, có thể ở vạn quân chỉ tùy tiện ra vào, lấy đem thủ cấp tại vạn quân chỉ?

Mọi người tuy rằng không tính là cao thủ võ lâm, nhưng đối với võ công cũng không phải không chút nào biết.

Chỉ ít bọn họ minh bạch, võ công mạnh yếu cùng tuổi tác có thẩm thiết quan hệ. Bình thường thanh danh hiển hách võ lâm danh túc, đại thể đều là tuổi tác không nhỏ lão nhân. Đối phương nếu như chỉ là nhược quán chi linh (Chú thích: mới hai mươi tuổi), tu vi xem như là cao đến đâu, có thể cao đi nơi nào?

Mông Cổ nguyên soái sắc mặt âm trầm, sâu xa hai con mắt lập lòe sát cơ dày đặc, trầm giọng nói: "Đại quân ra doanh, bản soái ngược muốn nhìn một chút, rốt cuộc là nhân vật phương nào, dám đối với ta Mông Cổ đại quân ra tay."

Hắn tâm tuy rằng phần nộ, nhưng vẫn không có mất lý trí.

Đối phương có thể giết lùi ngàn người kỵ binh, hiển nhiên sẽ không là kẻ võ vẩn, nó võ công nghĩ đến xưng kinh thế hãi tục. Bất quá, chính mình có mười vạn đại quân ở bên, chỉ phải cẩn thận một chút không bị đối phương tập kích, mặc dù đối phương có võ công tuyệt thế tại người, sợ cũng phải bị mười vạn đại quân một chết.

Hai khắc sau, mười vạn đại quân hội tụ tại Đồng Quan tường thành khoảng dặm bên ngoài vị trí.

Đại quân đứng yên, dường như từng vị tinh mỹ pho tượng, lại dường như phá hủy hết thấy sóng biển. Đạo thương như rừng, ở kiêu dương bên dưới lập lòe hơi lạnh thấu xương.

Chỉ là, như vậy huy hoàng uy thế mười vạn đại quân, đối mặt nhưng không phải mấy vạn Nam Tống đại quân thủ vệ Đồng Quan, mà là mấy trăm mét bên ngoài cả người đạo bào màu xanh lam, xem ra khuôn mặt tuần lẫm tuổi trẻ Đạo sĩ!

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thần thông uy năng, đại quân huỷ diệt

Đồng Quan.

Bởi vì Mông Cổ đại quân hành động, Đồng Quan bên trên bầu trời vang lên đại biểu cao nhất cảnh giới chuông vang, tất cả võ tướng dồn dập hội tụ tại trên tường thành.

"Thảo, người Mông Cổ mẹ kiếp đến cùng muốn làm gì?"

"Xem điệu bộ này, chẳng lẽ là muốn thừa cơ tấn công Đồng Quan?"

Chúng võ tướng mặt mũi vẻ lo âu, nhìn không xa mười vạn đại quân, trong lòng tràn đầy lo lắng cùng bất an.

Đồng Quan tình huống, trong lòng bọn họ quá mức rõ ràng. Trong đó có thể chiến chi binh không vượt quá 30 ngàn, một khi người Mông Cổ thật bắt đầu quy mô lớn công thành, có thể thủ ở mấy ngày thực sự khó nói.

Đương nhiên, đối với bọn họ tới nói vấn đề trọng yếu nhất, vẫn là Nam Tống vừa mới trải qua một hồi trước đó chưa từng có đại bại, tình nhuệ binh mã gần như tổn thất hầu như không còn, coi như triều đình muốn phái binh trợ giúp, trong thời gian ngắn sợ cũng không cách nào đến.

"Xem Mông Cổ đại quân tư thế, tựa hồ cũng không phải là muốn đối phương chúng ta a?" Đồng Quan thành thủ nhìn chăm chú vào Mông Cổ đại quân hướng đi, trong mắt lộ ra một vệt vẻ nghi hoặc, có chút không dám xác định rù rì nói.

Một người trung niên võ tướng vẻ mặt nghiêm túc, hai con mắt mờ hồ lộ ra mấy phần quái dị, trầm giọng nói: "Nhìn bọn họ bày ra trận thế, đối với Đồng Quan phương hướng làm ra thủ thế, trong đó cánh còn có kỵ binh cánh giới. Lớn như vậy quân trận thế, tựa hồ thật không phải là vì đối phó chúng ta?"

"Này, tổng không có thể là vì đối phó cái kia Đạo sĩ chứ?" Có người nhìn khoảng cách Đồng Quan cũng không xa xôi Mạc Trần, tuy rằng không thấy rõ hẳn cụ thể tướng mạo, nhưng mờ hồ vẫn có thể mặc trang phục, không khỏi cười nói.

Chỉ là hân dứt tiếng, trên tường thành bầu không khí cũng là yên tĩnh lại.

Đối phương bày ra tư thế, làm như đúng là vì đối phó cái kia Đạo sĩ!

Mọi người quan ngắm một cái phương đại quân trận thế, cuối cùng ngơ ngác nhìn nhau liếc mắt nhìn, trên mặt viết đầy kinh ngạc. Bọn họ tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng nhìn Mông Cổ đại quân bộ này trận thế, đúng là ở hướng về cái kia tự phương nam mà đến Đạo sĩ, làm ra công kích tư thái.

Mọi người trầm mặc chốc lát, đột nhiên có người lắc đầu bắt đầu cười lớn: "Ha ha. Đường đường Mông Cổ đại quân, dĩ nhiên vì một người bày ra như vậy tư thế, quả nhiên là buồn cười đến cực điểm a."

"A, nghĩ đến đối phương khả năng chính là truy sát Mông Cổ kỵ binh đến đây người, chỉ là đáng tiếc một vị cao thủ tuyệt thế, chỉ mong đối phương có thể trốn qua người Mông Cổ truy sát đi." Trung niên võ tướng trừng người kia một cái, nhìn không xa Mạc Trần, trên mặt lộ ra vẻ đáng tiếc, than tiếc nói.

Chung Mộng Phi nhìn phía dưới cảnh tượng, an ủi: "Tướng quân mà lại an tâm, đối phương có thể giết thối lui ngàn Mông Cổ kỵ binh, nó võ công quả thực là kinh thế hãi tục. Những võ lâm này người trong đi tới đi lui, nếu như hân một lòng muốn chạy trốn, coi như là người Mông Cổ muốn đuổi giết hân, sợ cũng không phải chuyện dễ dàng."

Chỉ là Chung Mộng Phi vừa dứt lời, mọi người chỉ thấy Mạc Trần hướng về Mông Cổ đại quân phương hướng mà đi.

Này!

Mọi người mắt thấy Mạc Trần không chỉ không có thối lui, trái lại phảng phất đi bộ nhàn nhã vậy hướng đối phương đại quân đi đến, nhất thời từng cái từng cái mặt mũi mòng bức vẻ, thật lâu vô pháp phục hồi tinh thần lại.

"Hừ, ngu xuẩn." Trước người kia khinh thường lắc lắc đầu, mắng một tiếng không nói nữa.

Mọi người nghe vậy, không còn có người mở miệng giải thích.

Một người dám độc xông mười vạn đại quân, người như thế không phải người điên, chính là ngớ ngẩn.

Nhưng có cái gì khác nhau chứ, người điên cũng tốt, ngớ ngẩn cũng được. Chờ đợi đối phương chỉ có thể là một kết quả, đó chính là chết không có chỗ chôn!

Khoảng cách Đồng Quan hơn một dặm bên ngoài địa phương, Mạc Trần vẻ mặt bình thản nhìn trước người uy thế ngập trời mười vạn đại quân, liếc mắt Đồng Quan trên tường thành rậm rạp chẳng chịt Tống Quân thủ vệ.

Giữa lúc mờ hồ, hân còn có thể nhìn thấy trên đó Nam Tống tướng lĩnh.

Mạc Trần đứng chấp tay, màu lam rộng lớn đạo bào ở gió mạnh bên trong bay phấp phật, phía sau đất vàng mặt đất dập dờn sương mù bay sương khói bụi, nhượng bóng người của hân xem ra nhiều hơn mấy phần mông lung.

Hân nhẹ thở ra một hơi, trên mặt nhiều hơn mấy phần lạnh lẽo, mờ hồ còn mang theo vài phần kích động.

Tất cả diễn viên cùng khán giả đều đã đến đông đủ, là thời điểm nhượng thế nhân minh bạch, cái gì mới thật sự là kỹ thuật!

Sau ngày hôm nay, trên đời chỉ có một vị truyền kỳ, một cái thần thoại sống!

Mạc Trần đạp lên kiên định bước tiến, trong mắt lộ ra một vệt vẻ kích động, hướng người Mông Cổ đại quân đi đến.

Hân bước tiến ung dung trầm ổn, thật giống như hiện đang đối mặt không phải mười vạn đại quân, mà là một mảnh phong cảnh tươi đẹp dãy núi đại xuyên, say sưa ở đại tự nhiên mỹ hảo bên trong.

Hơn một dặm bên ngoài, Mông Cổ tướng lĩnh nhìn hướng đại quân bóng người đi tới, từng cái từng cái về mặt có chút ngạc nhiên.

Đối phương quả nhiên là điên rồi, dám xung kích mười vạn đại quân, thực sự là điếc không sợ súng!

Hắn ý nghĩ chuyển động, trên mặt lộ ra lạnh lẽo âm trầm tươi cười, hai con mắt lập loè đáng sợ hàn mang, phát tay nói: "Bắn cung!"

Ra lệnh một tiếng, vô số mũi tên nhọn xé rách trời cao, phát ra khiến người ta ê răng lí lên. Mũi tên nhọn phảng phất nặng nề mây đen, lấy phá hủy hết thảy đáng sợ tư thái, hướng về Mạc Trần quanh thân xung quanh mấy trượng phạm vi trấn áp tới.

Mạc Trần nhìn cái kia nháy mắt mà tới vô số mũi tên nhọn, quanh thân lập loè màu vàng đất thần mang, thật giống như sáp nhập vào mệnh mông đại địa, làm cho người ta một loại nguy nga nặng nề cảm giác.

Hắn một bước bước ra, thân hình giống như quỷ mị xuất hiện ở ngoài trăm trượng, đi tới đại quân phía trước Đào Thuần Thủ trước.

Mông Cổ tướng lĩnh nhìn trong nháy mắt đại quân phía trước Mạc Trần, hai con mắt nhất thời thít chặt thành một đạo khe nhỏ, trong lòng tràn đầy vô tận kinh hãi.

Không phải khả năng! Làm sao có khả năng nhanh như vậy?

Chớp mắt trăm trượng!

Sợ là trong truyền thuyết súc địa thành xích cũng chỉ đến như thế chứ?

Có người phục hồi tinh thần lại, mang theo vài phần hốt hoảng cao quát: "Nhanh, giết hắn, giết hắn!"

Chỉ là, bọn họ phản ứng mặc dù nhanh, Mạc Trần tốc độ lại càng nhanh hơn.

Mạc Trần đi tới đại quân phía trước, quanh thân màu vàng đất thần mang đột ngột tăng vọt, thật giống như một cái loại cực lớn hình người bó đuốc, ở kiều dương bên dưới là như vậy rõ ràng chói mắt.

Thần sắc hắn nghiêm túc, toàn lực thôi thúc số lượng không nhiều pháp lực, triển khai núi lở đất nứt tiểu thần thông.

"Núi lở đất nứt!"

Mạc Trần quát to một tiếng, tầng tầng trên mặt đất đập một bước, phát ra khủng bố nổ vang.

Một đạo màu vàng đất thần mang, từ hắn đứng yên địa phương khuếch tán ra đến, hình thành một đạo có thể thấy rõ ràng màu vàng đất sóng xung kích, ở xung quanh mấy trăm trượng phạm vi lan tràn ra.

Sau đó, xung quanh hơn một dặm đại địa kịch liệt ghé tựa, phát ra từng trận đáng sợ nổ vang, khiến người ta căn bản không đứng thẳng được.

"A!"

"Địa Long xoay người, chạy mau a."

Trong lúc nhất thời, Mông Cổ đại quân nát nát, vô số chiến mã khủng hoảng chạy trốn tứ phía, nghĩ muốn trốn khỏi mảnh này thiên tai nơi. Đến mức nguyên bản đứng ở mặt đất tướng sĩ, lúc này sớm cũng đã cuộn thành một đoàn, không cần nói chiến đấu, liền đứng lên cũng không nổi.

Trong khoảnh khắc công phu, mười vạn Mông Cổ đại quân liền ngã xuống hơn nửa.

Ở vào phía sau đốc tra Mông Cổ kỵ binh, mặc dù không có chịu đến thần thông ảnh hưởng, nhưng là bởi vì chiến mã mất khống chế, cũng đã loạn tung từng pheo.

Thậm chí ngay cả hơn một dặm bên ngoài Đồng Quan, đều bị thần thông lan đến.

Tường thành xuất hiện rõ ràng chấn động, kiên cố bức tường nháy mắt bỏ đầy vết rạn nứt, thật giống bất cứ lúc nào cũng có thể đổ nát vậy.

"Bảo vệ đại nhân, đưa đại nhân bên dưới tường thành, nhanh."

"Mau mau, bảo vệ đại nhân bên dưới tường thành."

Trên tường thành Nam Tống đại quân nát nát, hốt hoảng hộ tống thành thủ đám người hướng dưới thành tường chạy đi. Chỉ là bọn hắn vừa mới đứng dậy, cái kia phảng phất thiên tai vậy chấn động lại đột nhiên ngừng lại.

Mọi người cẩn thận đứng dậy, ngẩng đầu hướng thành nhìn ra ngoài, không khỏi hút vào hơi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Uy hiếp vạn quân

Chỉ thấy Đồng Quan bên dưới thành bằng phẳng đất vàng, lúc này khe rãnh nặng nề khắp nơi, thật giống như cao nguyên hoang thổ đồng dạng. Mọi người thậm chí còn thấy được mấy đạo ngang dọc mấy dặm, liên miên đến Đồng Quan dưới thành tường thật lớn đất rung.

Cái kia vết nứt có tới rộng khoảng một trượng, sâu vượt quá khoảng hai trượng, ngang dọc mấy dặm trường.

Mọi người nhìn suốt nửa đêm Đồng Quan thành xé rách khe lớn, không khỏi hai con mắt thịt chặt hít vào ngum khí lạnh, từng cái từng cái sắc mặt tái nhợt nuốt ngum nước bọt.

Sâu như vậy vết nứt, người nếu là ngã xuống, sợ nhẹ nhất cũng muốn rơi cả người xương nứt chứ?

Bọn họ nhìn cái kia sâu thăm vết nứt, không khỏi rung mình một cái, ngẩng đầu hướng Mông Cổ đại quân phương hướng nhìn lại.

Đã thấy vốn có hùng vũ đại quân, lúc này đại thể đã vô lực nằm ở trên mặt đất, trong lúc nhất thời căn bản vô lực đứng dậy. Xa xa mà hướng nơi đó nhìn tới, chỉ còn dư lại Mạc Trần một người đứng ngạo nghễ ở tàn phá trên mặt đất.

Thời khắc này, đạo kia thân mang đạo bào màu xanh lam thân ảnh, thật giống như trên bầu trời treo cao kiêu dương, sâu đậm in vào trong mắt tất cả mọi người.

Thành thủ ngây ngốc nhìn ngày đó tai vậy cảnh tượng, hồi tưởng lại thiên tai phát sinh trước dị tượng, không khỏi kinh hãi mà nhìn Mạc Trần, không dám tin nói: "Này, thần nhân ư?"

Trong thành thủ tướng khuôn mặt co giật, hai con mắt vô thần mà nhìn phía dưới, thờ dài nói: "Ngoại trừ thần tiên, còn có ai có thể tạo thành đáng sợ như vậy cảnh tượng?"

Mọi người không tự chủ gật gật đầu, thực sự không tìm được phản bác ngữ.

Trước mắt ngày này tai vậy cảnh tượng, ngoại trừ trong truyền thuyết có thể di sơn đảo hải thần tiên, còn có người nào có thể làm được?

Lúc này, mọi người hồn nhưng đã quên, mười mấy tức trước chính mình lại là cái gì ý nghĩ.

Mọi người ở đây lúc than thở, phương xa không bị liên lụy Mông Cổ kỵ binh, cuối cùng từ thiên tai vậy cảnh tượng phục hồi tinh thần lại. Bọn họ sợ xanh mặt lại về, mang theo thất thần Mông Cổ tướng lĩnh, hướng về phương bắc hốt hoảng bỏ chạy.

Thời khắc này, bọn họ thậm chí cũng không nghĩ tới, mình có thể không thể cái kia ác ma trong tay chạy trốn. Bọn họ chỉ còn dư lại một ý nghĩ, trốn, thoát được càng xa càng tốt.

Mạc Trần nhìn đào tẩu Mông Cổ kỵ binh, hai con mắt lóe qua một đạo ánh sáng lạnh lẽo, lại cũng không có lập tức lên đường đuổi tới.

Hai khắc sau, Đồng Quan phủ Thành thủ.

Phủ Thành thủ tiền viện trong phòng khách, Đồng Quan to to nhỏ nhỏ mười mấy vị quan chức cung kính đứng cùng nhau. Bọn họ cẩn thận mà nhìn về phía ngồi ở phòng khách chủ vị người trẻ tuổi, từng cái từng cái về mặt tràn đầy căng thẳng cùng bất an, thật giống như phạm sai lầm hiểu tử.

Mạc Trần ngồi ở phòng khách chủ vị, nhìn phía dưới nom nớp lo sợ một đám Đồng Quan quan chức, giơ tay cười nói: "Chư vị mời ngồi, chớ có khách khí."

"Tiên trưởng ngay mặt, nơi nào có chúng ta ngồi xuống địa phương." Đồng Quan thành thủ lau mồ hôi lạnh, kính cẩn thấp giọng nói.

Mạc Trần nhẹ nhấp một ngum trà nước, tùy ý lắc lắc đầu, khẽ cười nói: "Tiên trưởng tên gọi, bản đạo nhưng không làm nổi. Thật sự tính ra, bản đạo chỉ là một cái miễn cưỡng bước lên tu tiên chi lộ Luyện Khí sĩ thôi."

Mọi người nghe được Mạc Trần lời nói, từng cái từng cái hai con mắt nhất thời sáng lên, liền ngay cả thần sắc sốt sáng đều không khỏi tản đi rất nhiều.

Tu tiên chi lộ, Luyện Khí sĩ?

Nếu như trước mắt tiên trưởng là Luyện Khí sĩ, lẽ nào trên đời thật sự có trường sinh bất lão tiên nhân hay sao? Mọi người cẩn thận liếc mắt nhìn nhau, trong mắt lập lòe kỳ dị sắc thái.

Mọi người trầm mặc hai hơi thở, thành thủ đứng dậy, khom người nói: "Xin hỏi tiên trưởng, trên đời quả thật có tiên nhân ư?"

Mạc Trần hơi lắc đầu, sau đó lại gật đầu một cái, thẳng nhìn ra mọi người một hồi quáng mắt.

Này rốt cuộc là ý gì, có vẫn không có a? Bọn họ khuôn mặt nghi hoặc, lại lại không dám mở miệng hỏi dò.

Mạc Trần trước cổ ý treo mọi người khẩu vị một thoáng, sau đó mới nhẹ giọng cười nói: "Tiên nhân, tự nhiên là thật tồn tại, chỉ là bọn hân cũng không ở thế giới của chúng ta thôi. Những kia không già bất hủ tồn tại, cũng đều là thân ở Tiên Giới."

Tiên Giới!

Mọi người nghe vậy, đồn dập lộ ra bùng tỉnh vẻ.

"Thì ra là như vậy." Thành thủ đại nhân mặt mũi cảm khái gật gật đầu.

Mạc Trần trong mắt lộ ra một vết thần quang, liếc mắt trong phòng khách mọi người, khẽ cười nói: "Bản đạo xem chừng vị đối với sự tu hành việc khá có hứng thú, hôm nay liền cùng chư vị nói rằng một phen. Chỉ là không biết, liệu sẽ có quá mức quấy rối."

Mọi người hai con mắt trong nháy mắt sáng lên, cũng không kịp nhớ tôn ti vinh nhục, từng cái từng cái mặt tươi cười vội vàng phát tay nói: "Không quấy rầy, không quấy rầy."

Bọn họ bộ kia dáng dấp sốt sắng, thật giống như chỉ lo Mạc Trần đổi ý đồng dạng, đồn dập khom người chín mươi độ, cung kính nói: "Có thể hữu duyên lắng nghe tiên trưởng truyền pháp, mới là chúng ta chuyện may mắn lớn nhất."

Mạc Trần gật gật đầu, mở miệng nói: "Muốn nói tới luyện khí chi đạo, kỳ thực thế gian truyền lưu võ học công pháp, nghiêm chỉnh mà nói đều thuộc về luyện khí pháp môn."

Mọi người vẻ mặt khê biến, hơi liếc mắt nhìn nhau, trong đó lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nguyên lai những kia cao lai cao khứ thô bỉ người trong võ lâm, dĩ nhiên cũng là Luyện Khí sĩ! Trong lòng bọn họ kinh ngạc vạn phần, lại cũng không có ai mở miệng đánh gãy Mạc Trần lời nói, từng cái từng cái nghiêm túc lắng nghe.

Mạc Trần không để ý đến mọi người mờ ám, thần sắc bình tĩnh giảng giải: "Luyện khí chi đạo, đại thể chia làm sau đây giai đoạn. Đầu tiên là rèn luyện thân thể lĩnh ngộ khí cảm, đây là tu hành cảnh giới thứ nhất, luyện thể."

Tu hành ra nội lực sau đó, mới tính chính là đặt chân con đường tu hành, tiến tới thì là đã thông kinh mạch toàn thân đại huyệt, hoàn thành trong cơ thể tiểu chu thiên. Đây thì là tu hành cảnh giới thứ hai, ta xưng là hậu thiên.

Đến một bước này, nếu như có thể đã thông hai mạch Nhâm Đốc, tiến tới nối liền trời đất chi cầu, tức là Tiên Thiên cảnh giới. Võ giả nếu là đến một bước này, phi hoa trích diệp đều có thể hại người, đã coi như là thế gian cao cấp nhất cao thủ. Cảnh giới như vậy cao thủ, sống lâu trăm tuổi bất quá bình thường.

Đương nhiên, đối với tu hành mà nói, này mới chỉ là ban đầu giai đoạn.

Dùng đạo gia thuật ngữ giải thích, này ba cái giai đoạn đều thuộc về ban đầu Luyện Khí cảnh giới. Ở giai đoạn này, tu sĩ cùng người phạm chệnh lệch cũng không lớn, chỉ ít còn chưa có thần dị hiển hiện. Nhưng là một khi tu sĩ có thể đột phá Tiên thiên, tiến tới bước vào luyện thân cảnh giới, tức hết thấy đều rất khác nhau."

Mạc Trần nói tới chỗ này, không có kế tục ngôn ngữ.

Trên mặt hân lộ ra nụ cười nhàn nhạt, đứng dậy, nói: "Bản đạo đã nghỉ ngơi không sai biệt lắm, liền không nhiều làm quấy rầy. Người Mông Cổ tuy rằng chiến bại, nhưng phần lớn Mông Cổ kỵ binh chạy thoát, bản đạo còn cần xử lý một chút. Chư vị ngày sau nếu là có hứng thú, có thể đến Chung Nam sơn chỗ tìm bản đạo."

Mạc Trần nói xong, không cho mọi người cơ hội phản ứng, trên mặt đất nhẹ nhàng bước một bước, cả người biến mất không còn tăm hơi.

Mọi người nhìn trước người không có một bóng người phòng khách, từng cái từng cái có thất thần ngờ ngác nhìn nhau.

Người đạo trưởng này cũng quá không trọng nghĩa chứ?

Dĩ nhiên giảng đến đặc sắc nhất địa phương chạy!

Bọn họ nghĩ đến Mạc Trần lời nói, chỉ cảm thấy thật giống có mèo con móng vuốt ở trong lòng gãi động. Luyện thân cảnh giới đến cùng có cái gì bất đồng, cái kia cái gọi là rất khác nhau, lại là vật gì?

Mọi người trầm mặc chốc lát, thành thủ đại nhân ho nhẹ một tiếng, cảm khái nói: "Việc nơi này tình quá mức ly kỳ, bản quan này liền dâng thư thánh thượng, tất cả chờ đợi thánh thượng phán quyết."

"Lẽ ra nên như vậy!" Mọi người khẽ vuốt cằm, còn có chút chưa hoàn hồn lại, khẽ thở dài.

Bọn họ nhìn trước mắt không có một bóng người ghé dựa, trong mắt dồn dập nhiều hơn một chút vật bất đồng. Rất khác nhau, lẽ nào ngoài thành cảnh tượng, chính là cái kia không giống nhau chỗ!

Nếu như đúng là nếu như vậy, võ học chi tinh diệu, làm thật là khiến người ta thần phục a!

Đồng Quan ngoài thành, Mạc Trần quay trở lại liếc nhìn cái kia tàn phá tường thành, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Hôm nay lần này cử động mặc dù có chút làm ra vẻ, thế nhưng nên sẽ khiến cho quan gia chú ý. Hạt giống đã gieo xuống, chính mình chỉ cần cho nó tưới chút nước, nghĩ đến liền có thể được đến thu hoạch tốt.

Hay là, là lại tưới chút máu tươi!

Mạc Trần ngẩng đầu nhìn về phía Mông Cổ kỵ binh thoát đi phương hướng, trong mắt lộ ra một đạo ánh sáng lạnh lẽo.

Chân chính truyền thuyết, vừa mới bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Võ lâm thần thoại Mạc chân nhân

Một ngày đêm sau, hơn mười ngàn Mông Cổ kỵ binh đến Lạc Dương.

Chỉ là chưa tới một canh giờ thời gian, Mạc Trần tùy theo xuất hiện ở thành Lạc Dương bên ngoài.

Sau đó người Mông Cổ hoảng loạn mà chạy, thậm chí mang đi vốn có đóng tại thành Lạc Dương Mông Cổ thù vạ. Bọn họ mang theo số ít tiếp tế, ở Mạc Trần có ý định xua đuổi bên dưới, một đường hướng về phương đông xa xôi bỏ chạy.

Ngắn gọn hơn nửa tháng thời gian, bọn họ trước sau cách mở ra đường địa, hướng về Sơn Đông mà đi!

Đồng thời, trải qua hơn nửa tháng thời gian, Mạc Trần ở phương bắc làm tất cả, bắt đầu lặng lẽ trên thế gian lưu truyền ra đến. Không tới thời gian nửa tháng, chỉ là Trung Nguyên Chi Địa truyền lưu phiên bản, liền nhiều đến hơn trăm nhiều.

Trong đó thật thật giả giả, sợ là liền mới bắt đầu truyền bá người, đều không cách nào nhận ra rõ ràng.

Chỉ là bất luận bất luận cái nào phiên bản, có một chút đều là vĩnh hằng không đổi chủ đề.

Đó chính là Toàn Chân giáo Mạc chân nhân là Trích Tiên giáng thế, lấy vô thượng thần thông diệu pháp đuổi hoành hành bên trong nguyên Mông Cổ Thất Tử. Quân không thấy, hơn nửa năm trước đánh Đại Tổng tề ra quân Mông Cổ Thất Tử, hiện tại chỉ có thể dường như chuột chạy qua đường đồng dạng chạy trốn tứ phía, thậm chí ngay cả đã từng trọng trấn Lạc Dương cũng không dám nhiều chờ chốc lát.

Theo càng nhiều người nhìn thấy người Mông Cổ hoảng loạn chạy trốn cảnh tượng, những này đồn đại cũng là bị càng ngày càng nhiều người tán đồng.

Đến mức cái gọi là Trích Tiên giáng thế Mạc chân nhân, rốt cuộc là như thế nào làm được này thần thoại vậy hết thấy, thế gian truyền lưu truyền thuyết cũng là càng nhiều hơn lên.

Có người nói, Mạc chân nhân một thân võ công siêu phàm nhập thánh, có thể so với Đạt Ma Lão Tổ chờ thánh hiền. Cũng có người nói, Mạc chân nhân sinh mà thần thông vô song, có thay trời đổi đất chi đại thần thông.

Nói chung, thế gian nghị luận sôi nổi, cũng là ít có người có thể cho ra đáp án chuẩn xác.

Bởi vì chuyện này, Toàn Chân giáo hương hỏa chi cường thịnh, vượt xa lịch sử bất kỳ thời khắc nào.

Mỗi ngày đều có đêm không hết đạt quan quý nhân cùng lê dân bách tính, không xa ngàn dặm vạn dặm đi tới Toàn Chân giáo hành hương. Chỉ là đề cho bọn họ thất vọng là, chính mình vẫn chưa nhìn thấy trong truyền thuyết Mạc chân nhân.

Nhưng dù cho như thế, Toàn Chân giáo hương hỏa cũng là càng ngày càng hưng vượng lên.

Càng nắm chắc hơn mười vị đạt quan quý nhân liên thủ, là Toàn Chân giáo tu sửa một cái dài tới mấy chục dặm rộng rãi con đường. Đồng thời, cũng có người đưa ra muốn là Toàn Chân giáo tu sửa đạo quan. Chỉ là đề nghị này, lại bị Mã Ngọc lấy quấy rầy đạo gia thanh tịnh nơi làm lý do, cho không chút do dự cự tuyệt.

Mặc dù Mã Ngọc biểu hiện khá cao lạnh, y nguyên không có thể ngăn cản thế nhân nhiệt tình.

Cùng lúc đó, ngay ở Toàn Chân giáo hương hỏa cường thịnh thời điểm.

Trải qua thời gian một tháng, hơn hai vạn uể oải không chịu nổi Mông Cổ kỵ binh, cuối cùng đứng ở Hoàng Hà cuối cùng cửa biển chỗ. Mà ở đây, đã sớm ngừng mây trăm chiếc thật lớn thuyền!

Đang đến gần bờ sông một chiếc cự thuyền mũi tàu chỗ, đứng thẳng một vị thân mang hoa lệ Mông Cổ trang phục người trẻ tuổi.

Hắn nhìn trên bờ trạng thái cực kém hơn hai vạn Mông Cổ kỵ binh, trong mắt lộ ra một vết không thích vẻ. Thân là Mông Cổ dũng sĩ, từng cái từng cái lại dường như ăn mày đồng dạng, thực sự là mắt hết người Mông Cổ bộ mặt.

Người trẻ tuổi tuy rằng trong lòng xem thường, nhưng nghĩ tới Đại Hãn mệnh lệnh, trên mặt lộ ra nụ cười hòa ái, chấp tay nói: "Tiểu Vương Hốt Tất Liệt, phụng Đại Hãn chỉ mệnh trước tới đón tiếp chư vị."

"Hu hu. Chúng ta cuối cùng đã tới."

"Ha ha, bọn chúng ta đến rồi."

Trên bờ sông hơn hai vạn Mông Cổ kỵ binh đầu tiên là trầm mặc mấy tức, sau đó phát ra gần như điên cuồng cười to. Càng có người hơn khuôn mặt kích động nước mắt, run run rẩy rẩy từ chiến mã bên trên nhảy xuống, hướng đứng ở bên bờ thuyền lớn chạy như bay.

Giữa đám người, đứng thẳng một vị gầy gò phảng phất cây gậy trúc vậy lão nhân.

Hắn ở thị vệ nâng đỡ, nhìn trước mắt không xa thuyền lớn, hai con mắt bao hàm kích động nước mắt, khô nứt miệng hơi khép mở, thật lâu vô pháp phát ra âm thanh.

"Nguyên soái chúng ta đến rồi, rốt cục chạy tới." Thị vệ mặt mũi kích động, âm thanh mang theo vài phần nghẹn ngào.

"Đến rồi, rốt cục muốn giải thoát rồi." Ông già kia hai con mắt đóng chặt, hai hàng nước mắt chậm rãi nhỏ xuống, rừ rừ nói.

Sợ là không thể nghĩ đến, trước mắt cái này gần đất xa trời lão nhân, chính là từng cường tráng uy nghiêm nguyên soái.

Hốt Tất Liệt nhìn phía dưới điên cuồng Mông Cổ đại quân, khắp khuôn mặt là vẻ kinh ngạc, trong lòng nhiều hơn mấy phần chán động cùng không hiểu. Bọn họ đến cùng đã trải qua cái gì, mới có thể làm cho cứng như sắt thép Mông Cổ dũng sĩ, biến thành hiện ở loại này đáng vẻ?

Ngay ở Hốt Tất Liệt không hiểu thời điểm, một đạo thân mang đạo bào màu xanh lam thân ảnh lặng yên xuất hiện trên mặt sông.

"Ác ma, là cái kia ác ma!"

"Trường Sinh Thiên ở trên, cái kia ác ma đuổi tới."

Có người nhìn thấy Mạc Trần đứng ở trên mặt sông thân ảnh, nhất thời sắc mặt tái nhợt không thấy máu sắc. Bọn họ có người hốt hoảng lui về phía sau, có người hồng mắt mềm ra trên mặt đất, phát ra hoảng sợ kêu rên.

Mạc Trần mũi chân đạp nhẹ sóng lớn nhện nhạo mặt nước, quanh thân xung quanh khoảng một trượng vị trí bình tĩnh một mảnh.

Bất luận bao nhiêu bọt nước bao phủ tới, một khi tiếp xúc được quanh người hắn khoảng một trượng vị trí, tất nhiên sẽ lặng yên bình tĩnh lại, giống như bị thuần phục chó săn.

Hắn nhìn rối loạn Mông Cổ đại quân, hai con mắt lạnh lùng như hàn băng, không mang theo chút nào gợn sóng.

"Mang theo một cái đầu người, bản tôn chấp thuận bọn người lên thuyền rồi đi." Mạc Trần âm thanh băng lãnh, lộ ra vô tận hàn ý. Thanh âm hắn tuy rằng không lớn, nhưng là chân khí dưới sự thúc giục, lại rõ ràng ở vùng đất này truyền ra, thậm chí đề lại đại quân rối loạn, ở trong tai của mọi người vang lên.

Đầu người, lên thuyền rồi đi?

Mọi người nghe vậy, từng cái từng cái về mặt mờ mịt.

Nhưng vào lúc này, một đạo thê lương kêu rên đem mọi người thức tỉnh. Bọn họ theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy một vị Mông Cổ chiến sĩ vung vẩy trong tay loan đao, đem chém về phía bên cạnh chiến hữu.

Hắn khuôn mặt dữ tợn khủng bố, hai con mắt đỏ đậm lộ ra vô tận điên cuồng, đem bên cạnh chưa kịp phản ứng chiến hữu bêu đầu.

Sau đó, hắn ở tất cả người ánh mắt khiếp sợ bên trong, cầm chiến hữu đầu lâu hướng cập bờ thuyền lớn chạy đi.

Khi hắn chạy đến vàng bên bờ sông thời gian, rầm một tiếng hướng về phía Mạc Trần quỳ xuống, giờ cao trong tay đầu lâu, tràn đầy kỳ cánh mà nhìn hắn.

Mạc Trần về mặt băng lãnh, tùy ý phát phát tay, ra hiệu đối phương có thể lên thuyền.

Người kia nhìn thấy Mạc Trần động tác, về mặt tràn đầy vô tận kinh hãi, càng quỳ gối bên bờ gào khóc khóc rống lên.

Trong lúc nhất thời, Hoàng Hà sóng lớn bình tĩnh, chỉ có hắn tràn đầy phức tạp kêu rên ở vùng thế giới này vang vọng.

Chẳng biết lúc nào, trên bờ sông tiếng kêu "giết" rầm trời, tất cả người Mông Cổ dường như điên rồi đồng dạng, cầm trong tay loan đao vung hướng đã từng chiến hữu cùng đồng bạn.

Không có ai biết, trận đại chiến này lúc nào kết thúc. Cũng không có biết, Mạc Trần lại là cái gì thời điểm biến mất.

Trên thuyền mọi người, đều bị trước mắt tình cảnh này chấn nhiếp, thật lâu vô pháp phục hồi tinh thần lại.

Hốt Tất Liệt hai tay cầm thật chặt thuyền thủ rào chắn, nhìn phía dưới lâm vào điên cuồng Mông Cổ đại quân, sắc mặt tái nhợt không thấy một chút màu máu. Hắn cái kia từng để cho người không dám nhìn thẳng hai con mắt, càng là lâm vào vô tận mờ mịt.

Hơn hai vạn từng dừng mãnh thiện chiến Mông Cổ đại quân, dĩ nhiên ở một người dưới sự uy hiếp, tình nguyện đem đồ đao vung hướng chiến hữu, lấy này tới lấy lòng kẻ địch, cũng không dám đối với kẻ địch vung đồ đao.

Bọn họ, đến cùng đã trải qua cái gì?

Hốt Tất Liệt vô lực ngồi ở trên boong thuyền, thật lâu vô pháp phục hồi tinh thần lại.

Tình cảnh này, cho Hốt Tất Liệt quá nhiều quá nhiều chấn động.

Chỉ là, có một số việc quyết định không thể ghi chép ở sách sử. Vì vậy ở đời sau sách sử bên trên, đối với Mông Cổ kỵ binh Hoàng Hà cửa biển chạy trốn việc, có như sau ghi chép.

Giữ thắng bằng hai năm hạ thu thời khắc, mười vạn quân Mông xâm nhập phía nam, chiến bại tại Đồng Quan, hàng quân hơn bảy vạn người. Mấy vạn kỵ binh chạy trốn, đi mấy ngàn dặm, hơn tháng đến Hoàng Hà cửa biển.

Đến đây, có vài trăm thuyền lớn đụng vào nhau, cuối cùng không đủ hơn vạn quân địch chạy trốn.

Đối với rõ ràng có mấy vạn người chạy trốn, nhưng vì sao cuối cùng không đủ vạn người trở lại phương bắc, ở đời sau không ai có thể cho ra đáp án.

Có học giả vạch ra, bọn họ có thể là bởi vì uể oải một nhọc chí tử. Cũng có học giả phản bác, cho rằng có thể là Nam Tống đại quân truy sát, đủ loại suy đoán không phải trường hợp cá biệt.

Việc này, chung quy trở thành trong lịch sử một đạo án chưa giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Chín đạo thánh chỉ, cung thỉnh chân nhân pháp giá Lâm An

Sau năm ngày, Chung Nam sơn Toàn Chân giáo.

Trùng Dương Cung bên trong, hai bóng người cách một phương bàn thấp nhìn nhau mà ngồi.

Mạc Trần ngồi xếp bằng ở Mã Ngọc trước người, đem một tháng này chuyện tình, không có bỏ sót cùng Mã Ngọc nói một lần.

Mã Ngọc hai con mắt híp lại, đại tay sờ xoang trong tay râu dài, nghe Mạc Trần nói đến Hoàng Hà cửa biển việc, trên mặt lộ ra vui mừng vẻ, gật đầu khen: "Trần nhi quả nhiên lớn rồi, chuyện này làm được vô cùng tốt. Để cho bọn họ mang theo vô tận hoàng hốt trở về phương bắc, là Trần nhi truyền bá vô thượng uy danh, dù sao cũng tốt hơn toàn bộ chết ở Đại Tổng."

Mạc Trần gật đầu cười khê.

Gừng quả nhiên vẫn là lão cay, Mã Ngọc vén vén dựa vào chính mình làm, liền có thể đoán được mục đích của chính mình. Mạc Trần cố ý phóng những Mông Cổ kia người trở lại, không chỉ có là vì đường khẩu tự trọng, mặt khác cũng chính là đường như Mã Ngọc nói.

Mạc Trần trầm mặc hai hơi thở, ngẩng đầu nhìn về phía mặt mũi mỉm cười Mã Ngọc, khê cười nói: "Đồ nhi dọc theo đường đi nghe nói rất nhiều chuyện thú vị, nghĩ đến nên là sư phụ thủ bút chứ?"

Mã Ngọc mặt tươi cười, khê cười nói: "Sư phụ bắt quá là sai người hơi đẩy một cái, sự tình có thể huyền não lớn như vậy, truyền bá nhanh chóng như vậy, vẫn là Trần nhi công lao của chính mình a."

Từ lúc Đồng Quan việc kết thúc, Mã Ngọc liền sai người lặng lẽ truyền bá Mạc Trần sự tích. Theo Mạc Trần đem sự tình càng làm càng lớn, sự triển của tình hình thậm chí vượt qua Mã Ngọc trước dự đoán.

Mạc Trần cười lắc lắc đầu, trầm ngâm hai hơi thở thời gian, khê cười nói: "Thời gian một tháng, nghĩ đến Lâm An vị kia đã nhận được tin tức đi."

Mã Ngọc cười nói: "Đầu chỉ thu được tin tức, ngăn ngắn ba ngày, ta Toàn Chân đã nhận được sáu đạo thánh chỉ. Trong đó không chỉ có đối với Toàn Chân giáo ban thưởng, còn có đối với Trần nhi ban thưởng."

"Sáu đạo thánh chỉ, xem ra bộ hạ tâm tình rất kích động sao?" Mạc Trần nhấp một ngụm trà nước, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, cũng không có hỏi tới đối với chính mình phong thưởng có cái gì, khê cười nói.

Mã Ngọc tức giận trừng Mạc Trần một cái, than thở: "Bộ hạ trong lòng kích động, không phải rõ bày chuyện tình. Hai năm trước Quyền Tướng Sử Di Viễn mất, bộ hạ mới coi như sơ chương đại quyền. Năm ngoài liền Mông diệt Kim, vốn tưởng rằng có thể thu phục Trung Nguyên, lại bị người Mông Cổ xếp đặt một đạo, đại quân tình như cùng vật tư tồn thất hầu như không còn.

Trước mắt vì người nguyên có, Tổng Quân lần nữa thu phục Trung Nguyên, đồng thời tiêu diệt Mông Cổ mười vạn đại quân. Vậy cũng là mười vạn đại quân a, mặc dù là đối với người Mông Cổ tới nói, cũng là thương gân động cốt tồn thất. Có thể dự kiến, trong vòng mấy năm bọn họ cũng không đủ sức xâm nhập phía nam."

Mạc Trần khê vuốt cằm, biểu thị đối với Mã Ngọc quan điểm tán đồng. Sau đó hần đứng dậy, chấp tay nói: "Đồ nhi mệt mỏi, đi đầu xuống nghỉ ngơi, liền không quấy rầy sư phụ."

Hần nói xong, cũng không cho Mã Ngọc cơ hội mở miệng, bước chân dồn dập đi ra ngoài cửa.

Mã Ngọc nhìn thấy Mạc Trần không dần nổi dáng vẻ, tức giận cười mắng: "Xú tiểu tử, vì sư nhìn người là muốn niệm Long cô nương đi. Tiểu tử người chó vợi đi, bộ hạ thánh chỉ tóm lại là muốn cho cái trả lời a."

Mạc Trần đi tới cửa cung bên, tùy ý nói rằng: "Sư phụ, câu cá phải có kiên trì. Bây giờ phong ba mới vừa lên, không phải là thu mùa thời cơ tốt."

Mạc Trần nói xong, thân ảnh đã từ trước đại điện biến mất.

Mã Ngọc nhìn Mạc Trần biến mất thân ảnh, lắc đầu bất đắc dĩ.

Tên tiểu tử thói này cũng không hỏi một chút bộ hạ cho cái gì sắc phong, dù muốn hay không liền từ chối, vị này miệng còn thật không phải lớn một cách bình thường. Bất quá như vậy cũng tốt, nghĩ đến vị kia bộ hạ chẳng mấy chốc sẽ thay đổi chủ ý đi.

Mã Ngọc lấy ra một phương thánh chỉ, liếc mắt phía trên ghi chép, khê lắc đầu một cái.

Hần đứng dậy, đi ra ngoài.

Một hồi gió mát thổi mà qua, đem cái kia thánh chỉ hơi xóc lên một đoạn, mơ hồ có thể nhìn thấy hộ quốc pháp sư bốn chữ!

Theo Mông Cổ đại quân từ Hoàng Hà lấy nam toàn diện rút đi, Cao Hoan đám người tùy tiện cướp đoạt Hoàng Hà bờ phía nam Trung Nguyên khu vực.

Trong lúc nhất thời, khôi phục Trung Nguyên tin tức truyền ra, Cao Hoan đám người uy danh ở Nam Tổng kêu gọi. Đương nhiên, ở nơi này tràn đầy hí kịch tính thu phục Trung Nguyên cuộc chiến, có một vị nhân vật cũng là làm sao đều không thể xóa đi.

Thành Tương Dương, Quách phủ.

Hơn một tháng trước Toàn Chân giáo phát sinh biến cố, Quách Tĩnh dẫn dắt Triệu Chí Kính đám người trở lại thành Tương Dương. Hắn tuy rằng tránh ra tràng kia biến đổi lớn, lại từ đầu đến cuối không có từ bỏ hỏi thăm Toàn Chân giáo tin tức.

Theo Chung Nam sơn quân Mông phản loạn, cùng với Đồng Quan mười vạn đại quân huỷ diệt, lại đến bây giờ Tổng Quân thu phục Trung Nguyên, có thể nói mỗi một cái biến hóa đều không có trốn qua Quách Tĩnh ánh mắt.

Trong phòng khách.

Quách Tĩnh nhìn trong thư liên quan với thu phục Trung Nguyên tin tức, thật thà khuôn mặt tràn đầy hưng phấn loại tình cảm. Hắn kích động không thôi ở phòng khách đi tới đi lui, bàn tay lớn cầm thật chặt giấy viết thư, rù rì nói: "Thật thần nhân vậy, thật thần nhân vậy a!"

Ngay ở hân hưng phấn không thôi thời điểm, một vị duyên dáng sang trọng phụ nhân từ bên ngoài phòng đi vào.

Hoàng Dung nhìn Quách Tĩnh thần sắc kích động, tuyệt mỹ trên mặt mũi lộ ra một vết mỉm cười, ôn nhu nói: "Tĩnh ca ca nhưng là lại thu được tin tức tốt."

"Nào chỉ là tin tức tốt, đơn giản là tin tức vô cùng tốt a! Đại quân thu phục Trung Nguyên, rốt cục thu phục Trung Nguyên a." Quách Tĩnh bước nhanh đi tới Hoàng Dung trước người, hai tay tóm chặt lấy nàng nhu nhược vai, không nhịn được kích động vạn phần cao giọng nói.

Hoàng Dung nghe vậy, trong mắt lộ ra một vết kinh ngạc, trong lòng có chút hiểu rõ Quách Tĩnh kích động.

Chỉ là nàng tuy rằng kinh ngạc, lại cũng không có quá nhiều cảm giác.

Đối với Hoàng Dung tới nói, Đại Tổng có hay không thu phục Trung Nguyên, cũng không đáng nàng quan tâm. Đem so sánh bên dưới, thậm chí còn không có Quách Tĩnh có hay không ăn cơm, con gái có hay không nghịch ngợm đáng giá nàng đi để ý tới.

"Đại Tổng thu phục Trung Nguyên quả nhiên là hi sự to lớn." Hoàng Dung tuy rằng không quan tâm những này, lại cũng sẽ không ở Quách Tĩnh trước mặt biểu hiện ra. Nàng khuôn mặt mỉm cười, khẽ vuốt cằm.

Quách Tĩnh miễn cưỡng bình phục tâm tình kích động, khẽ lắc đầu một cái, thờ dãi nói: "Đáng tiếc ban đầu ta đi tới Toàn Chân, vẫn chưa nhìn thấy cái kia thần thông vô song Mạc chân nhân."

Hoàng Dung trong mắt lộ ra một vết xem thường, cái gì Trích Tiên giáng thế, võ lâm thần thoại.

Chỉ sợ lại là Toàn Chân giáo mũi trâu nói khoác đi ra thôi, từ khi Vương Trùng Dương sau khi qua đời, Toàn Chân giáo nơi nào còn có có thể cảm được nhân vật xuất thủ?

Trong lòng nàng xem thường, lại cũng không có biểu hiện, trái lại cười an ủi: "Tĩnh ca ca hà tất đáng tiếc, dù sao hiện tại thiên hạ đã thái bình, bất cứ lúc nào không phải đều có thể đi tới Toàn Chân thăm viếng một phen."

"Dung nhi nói rất đúng, nói rất đúng a! Mạc chân nhân dựa vào một đòn lực lượng trực xuất Thất Lỗ, hơi lớn quân thu phục Trung Nguyên đặt xuống kiên cố cơ sở. Bực này chưa từng có ai võ lâm thần thoại, thật là khiến người ta sinh lòng sùng kính a!" Quách Tĩnh mặt tươi cười, hận không thể lập tức đi tới Toàn Chân giáo bái kiến.

Hắn bộ kia thần thái, nhanh nhẹn cuồng nhiệt truy tìm ngốc nghếch phần, thẳng nhìn ra Hoàng Dung khẽ cau mày.

Sau mười ngày, Cao Hoan đám người thu phục Trung Nguyên tin tức, rốt cục truyền đến Nam Tống đô thành Lâm An phủ.

Trong hoàng cung.

"Được, được, được! Cao Hoan đám người thu phục Trung Nguyên, làm trọng thưởng!" Tống Lý Tông mặt mũi vẻ hưng phấn, từ hoàng tọa bên trên đứng dậy, kích động không thôi đi tới đi lui.

Hắn trầm ngâm hai hơi thở, trầm giọng nói: "Truyền chỉ, Chung Nam sơn xung quanh năm mươi dặm Tần Lĩnh Sơn mạch, toàn bộ ban thưởng tại Toàn Chân giáo, hậu thế để vương không được đoạt về. Truyền chỉ, sắc phong Toàn Chân giáo chương giáo Mã Ngọc là Đại Tổng Hộ Quốc Đại Pháp Sư, hưởng Vương Tước tôn sư. Truyền chỉ, trầm trọng lòng ngưỡng mộ Đạo Giáo đã lâu, nguyên suất đủ loại quan lại ra khỏi thành mười dặm đón lấy, cung thỉnh Toàn Chân giáo chân nhân pháp giả Lâm An!"

Phía dưới văn võ bá quan nghe Tống Lý Tông ba đạo thánh chỉ, từng cái từng cái trợn mắt ngoác mồm.

Điện rồi, đúng là điện rồi!

Chương 24: Phong vân hội tụ Lâm An thành

Hơn nửa tháng sau, Toàn Chân giáo Trùng Dương Cung.

Toàn Chân Thất Tử tụ hội Trùng Dương Cung, nhìn trước người ba phần thánh chỉ, từng cái từng cái về mặt lộ ra vô tận kích động.

Bực này on trọng phong thưởng, quả nhiên là trước nay chưa từng có a!

Trước không nói cái kia xung quanh mấy chục dặm rộng lớn đất phong, riêng Mã Ngọc thụ phong Hộ Quốc Đại Pháp Sư, hưởng Vương Tước tôn sư cũng đã đủ khiến người chấn động.

Nhìn chung lịch sử, thụ phong Hộ Quốc Đại Pháp Sư người cũng không ít, nhưng là có thể hưởng Vương Tước tôn sư tồn tại, nhưng là thật sự trước nay chưa từng có rồi.

"Xem ra, lần này chúng ta là không thể lại từ chối rồi." Khuru Xứ Cơ đánh giá chốc lát, trên mặt lộ ra như có vẻ suy nghĩ, trầm giọng nói.

Trước mắt Đại Tổng cho đủ mặt mũi, không chỉ có trước đó chưa từng có phong phú ban thưởng, còn có ra khỏi thành mười dặm đón lấy long trọng đãi ngộ. Nếu như Toàn Chân giáo lần nữa từ chối, đến lúc đó chỉ sợ trái lại chữa lợn lành thành lợn què.

Mã Ngọc đại tay vỗ vỗ râu dài, bình thản nói: "Xác thực như vậy."

Thần sắc hẳn tuy rằng bình thản, nhưng là trong mắt kích động, cũng là bán đứng hẳn tâm tình kích động. Đối mặt như vậy lợi tốt tin tức, Mã Ngọc như thể nào có thể không kích động.

Từ khi Vương Trùng Dương tạ thế, Toàn Chân giáo uy danh một hàng lại hàng, đã sớm không lớn bằng dĩ vãng.

Những năm này hẳn khổ sở chống đỡ, lại cũng chỉ có thể miễn cưỡng giữ gìn Toàn Chân giáo uy danh. Thế nhưng người tình tường đều có thể nhìn ra, Toàn Chân giáo đã sớm một đời không bằng một đời. Nếu là cứ thế mãi, sợ là muốn không được bao nhiêu năm, Toàn Chân giáo liền muốn từ vô lâm xoá tên.

Khuru Xứ Cơ nhìn tám thứ ba thánh chỉ, lắc đầu bất đắc dĩ, thở dài nói: "Mặt khác cũng vẫn được, mấu chốt là thánh thượng muốn mời ta Toàn Chân giáo đi tới Lâm An."

Mặt trên tuy rằng chỉ nói mời Toàn Chân giáo chân nhân, vẫn chưa điểm danh muốn người nào đi tới. Nhưng tất cả mọi người không phải người ngu, loại này rõ ràng vấn đề, người nào không thấy được.

Nếu không phải là vì gặp Chí Trần, thánh thượng lại sao lại suất lĩnh văn võ bá quan ra khỏi thành mười dặm đón lấy?

Mọi người nghe vậy, lắc đầu bất đắc dĩ.

Chí Trần cái tiểu tử thói kia chuyện tình, liền ngay cả bọn họ những sư thúc này cũng không thể làm chủ. Chuyện này nếu như hẳn không muốn, vẫn đúng là không ai có thể ép buộc.

Tôn Bất Nhị có chút lắc đầu bất đắc dĩ, vô lực nói: "Cái tiểu tử thói kia, hiện tại trắng trợn ở tại Cổ Mộ. Muốn khiến hắn đi tới Lâm An, không phải là một chuyện dễ dàng. Dù sao này cả đi cả về mấy ngàn dặm, ít nhất cũng phải mấy tháng."

Mọi người nghĩ đến từ khi trở lại Chung Nam sơn, liền mỗi ngày chán ở Cổ Mộ Mạc Trần, không khỏi có chút tức giận đến nghiền răng.

Tên tiểu tử thói này, quả thực quá không ra gì rồi. Liền coi như các người thật sự có cái gì, nhưng bây giờ còn chưa cưới hỏi đàng hoàng, mỗi ngày chán ngán cùng nhau tính cái gì đó sự a!

Mã Ngọc nhìn thấy các sư đệ về mặt, khẽ cười một tiếng: "Lần này, chư vị sư đệ nhưng khi nhìn sai rồi. Liên quan với thánh thượng mời việc, Trần nhi sớm đã có định luận. Trước mắt đã là tháng bảy thời tiết, Trần nhi dự định tháng tám bắt đầu lên đường, tại cửu cửu Trùng Dương ngày đến Lâm An, bái kiến đương kim thánh thượng."

Mọi người nghe vậy, không khỏi ngơ ngác nhìn nhau.

Tiểu tử thói kia luôn luôn lười nhác cực kỳ, lúc nào đổi tính?

Thời gian xa xôi rồi biến mất, Trung Nguyên Chi Địa phát sinh kinh thiên biến cố, rốt cục ở Cửu Châu triệt để truyền ra, cũng đưa tới trước đó chưa từng

có chấn động.

Lâm An một khu nhà nhỏ viện.

Hai vị râu tóc bạc trắng lão nhân đứng ở trong viện, một thân đục lỗ, khuôn mặt lộ ra nhàn nhạt uy nghiêm. Tên còn lại ăn mặc tùy ý, quần áo rách rưới, thật giống như rìa đường ăn xin ăn mày.

Tốt lắm giống như ăn mày lão nhân tùy ý tựa ở trên thân cây, liếc mắt bên cạnh lão nhân, hừ nói: "Hoàng Lão Tà, ngươi nhưng là khách quý a."

Hoàng Lão Tà thần sắc bình tĩnh, hai con mắt nhìn chăm chăm Hồng Thất Công, trầm giọng nói: "Lão Khiếu Hóa Tử, ngươi đệ tử Cái Bang trải rộng thiên hạ. Đối với phương bắc chuyện đã xảy ra, không biết có thể có tin tức gì?"

Hồng Thất Công nghe Hoàng Lão Tà lời nói, sắc mặt nhất thời ngưng trọng, hai con mắt lập lòe trước đó chưa từng có tinh mang.

Hắn ngừng đầu thật lòng nhìn về phía Hoàng Lão Tà, ngưng trọng nói: "Nói ra ngươi khả năng không tin, nhưng sự thực cùng truyền thuyết cũng không có quá to lớn khác biệt."

Hoàng Lão Tà hai con mắt trong nháy mắt thít chặt, khuôn mặt hơi co giật, không nhịn được hít vào ngụm khí lạnh.

Sự thực cùng truyền thuyết cũng không có quá to lớn khác biệt!

Trời ạ, lẽ nào trong truyền thuyết chuyện này, toàn bộ đều là thật không được sao?

Hồng Thất Công hai con mắt khép hờ hít một hơi thật sâu, trên mặt lộ ra một vết bất đắc dĩ cười khổ, trầm giọng nói: "Có một số việc, thậm chí so với truyền thuyết càng thêm ly kỳ. Ngươi có biết, rõ ràng có gần như 30 ngàn Mông Cổ kỵ binh đào tẩu, vì sao trở lại bắc phương đào binh cũng không chân vạ người?"

Hồng Thất Công nghĩ đến đệ tử tin tức truyền đến, không khỏi rung mình một cái.

Hoàng Lão Tà gặp Hồng Thất Công vẻ mặt dị thường, nghe được lời nói của hắn, nhất thời dâng lên mấy phần hiếu kỳ.

Hồng Thất Công chung quy không là yêu thích đùa giỡn người, cho nên cũng không có cố ý treo Hoàng Lão Tà khẩu vị. Hắn hai con mắt thất thần, mặt mũi không dám tin về mặt, đem Cái Bang nghe được tin tức nói ra.

Hoàng Lão Tà nghe Hồng Thất Công giải thích, hai con mắt tròn lên dường như chuông đồng bình thường, cả người kích động cả người run rẩy.

Một lời có thể lệnh mấy vạn đại quân tự giết lẫn nhau, cũng không dám có chút phản kháng!

Hắn trầm mặc nửa ngày, hai con mắt thất thần nhìn chăm chú vào bầu trời, thờ dài nói: "Thế gian thật sự có như thế thần nhân ư?"

Lâm An, một gian phố thông khách sạn.

Một vị ăn mặc đạo cô mỹ nhân dựa vào ở phía trước cửa sổ, lẳng lặng mà ngắm nhìn ngoài cửa sổ xanh thăm bầu trời, tuyệt mỹ mang trên mặt mấy phần nụ cười ôn nhu, lại mang theo vài phần mờ mịt cùng đau thương.

Ở đạo kia cô phía sau, đứng thẳng một vị xem ra mười bảy mười tám tuổi, cực độ thanh tú xinh đẹp tiểu nha đầu.

Hồng Lăng Ba nhìn đạo cô vẻ phức tạp, mang trên mặt khiếp sanh sanh biểu tình, thấp giọng nói: "Su phụ, ngươi không sao chứ?"

Nàng không phải lần đầu tiên nhìn thấy Lý Mạc Sầu lộ ra loại vẻ mặt này, thế nhưng trong lòng nàng minh bạch, mỗi một lần Lý Mạc Sầu lộ ra loại vẻ mặt này, tất nhiên là nghĩ tới chuyện cũ gì.

Lý Mạc Sầu nghe vậy, thật giống làm như không nghe thấy.

Nàng kinh ngạc mà nhìn bầu trời, khóe mắt nhiều hai vết óng ánh, sáng ngời hai con mắt lộ ra mấy phần tự hào, mấy phần thống hận.

Chính mình sớm cũng đã biết, người đàn ông kia quyết định sẽ không bình thường. Chỉ là không nghĩ tới bất quá ngăn ngăn mấy năm công phu, tu vi của hắn cũng đã tinh tiến đến đáng sợ như vậy cảnh giới.

Sức lực của một người trấn áp mười vạn đại quân, đơn thương độc mã thu phục Trung Nguyên. Đây gần như thần thoại vậy thành tựu, ở trong tay hắn nhưng lại như là này ung dung, khiến người ta gần như dường như nằm mơ đồng dạng.

Chỉ là, ngươi vì sao phải phụ lòng ta một phen thâm tình, lẽ nào những lời thề ước thật sự đều là công dã tràng mộng sao?

Hay là chính mình không nên lại trốn tránh, bằng không sau đó đem cũng không có cơ hội nữa?

Lý Mạc Sầu hai con mắt lóe qua một tia sáng, trong đó thần sắc phức tạp vạn phần, có nhàn nhạt căng thẳng, lại có hơi Hi Di.

Nếu như, hẳn chỉ là không có thu được đồ vật của chính mình a?

Tuy rằng thống hận người đàn ông kia đối với chính mình chẳng quan tâm, nhưng Lý Mạc Sầu trong lòng vẫn là mang theo một chút không thôi, cùng với mấy phần nhu nhược đau thương.

Thời gian chậm rãi trôi qua, theo khoảng cách ngày mừng 9 tháng 9 càng ngày càng tiếp cận, Lâm An thành so với dĩ vãng náo nhiệt quá nhiều.

Trong đó không chỉ có đến từ thiên hạ các nơi võ lâm nhân sĩ, còn có quá nhiều mộ danh mà đến phú giáp thương gia giàu có, cùng với phương bác mà đến mật thám gián điệp.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tồi Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Đến từ Bắc Mông ám sát

Ngày mừng 9 tháng 9 Tết trùng cửu, vốn là các đại quan quý nhân du lịch thưởng thu, đăng cao tránh tai ngày.

Chỉ là năm nay Tết trùng cửu, Lâm An bên ngoài phủ quần sơn lại có vẻ đặc biệt quanh quẽ, thậm chí ngay cả phồn hoa vô cùng Lâm An phủ, đều trở nên dân cư thưa thớt đi.

Tùng đường phố phồn hoa, hiện tại phần lớn cửa hàng đều đã đóng. Vốn nên rộn rộn ràng ràng chợ, lại chỉ có thể nhìn thấy mèo lớn mèo nhỏ hai, ba con.

Có người nếu là không biết chuyện, làm thật sự coi chính mình có phải là đi nhầm địa phương.

Mà lúc này, ở Lâm An thành nam phương sông Tiền Đường khúc sông, cũng là đoàn người rộn rộn ràng ràng, liếc nhìn lại căn bản không nhìn thấy phần cuối. Ở đường sông hai bờ sông hơn mười dặm đoạn, đã sớm vây đầy đến đây xem náo nhiệt bách tính.

Sông Tiền Đường làm Nam Tống một cái trọng yếu thủy lộ, trong ngày thường trên mặt sông thuyền như thoi đưa, đến từ thiên hạ các nơi lữ nhân, bằng vào điều này nhanh và tiện thủy lộ đến Lâm An.

Chỉ là lúc này, những gia vốn nên ở Lâm An phủ bến tàu dừng lại thuyền, nhưng ở Đại Tống chuyên gia tiếp dẫn bên dưới, đi tới càng xa hơn phương hướng. Ở hơn một dặm bên ngoài địa phương, bọn họ đem ở một chỗ lâu thời bến tàu rời thuyền.

Đồng thời, ở Lâm An phủ thật lớn bến tàu bên trên.

Tổng Lý Tông mang theo một đám văn võ bá quan chờ đợi ở bến tàu, mong đợi nhìn về phía bình tĩnh sông Tiền Đường.

Mỗi một lần có mới con thuyền đến, hẳn đều muốn tha thiết coi trọng chốc lát, hi vọng người đến là chính mình chờ đợi đã lâu người kia. Chỉ là thuyền tuy rằng không ít, thế nhưng là cũng không hẳn chờ đợi người.

Thời gian chậm rãi trôi qua, kiêu dương lười biếng leo lên giữa không trung, hơi ẩm dương quang từ bầu trời tùy ý khuynh vung, xua tan bờ sông một bên hơi lạnh lẽo.

"Triệu đạo trưởng, không biết chân nhân vẫn cần bao lâu mới có thể đến Lâm An?" Tổng Lý Tông thất vọng từ sông Tiền Đường thu hồi tầm mắt, nhìn phía bên cạnh vóc người cao gầy trung niên đạo nhân, có chút vội vàng hỏi.

Triệu Chí Kính thân mang đạo bào màu tím nhạt, mặt đỏ lên hướng về phía Tổng Lý Tông hơi khom người, cười nói: "Thánh thượng không cần sốt ruột, căn cứ Tôn sư thúc tin tức truyền đến, đại khái còn cần một phút thời gian, mới có thể đến nơi này."

Tổng Lý Tông nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn, khẽ cười nói: "Một phút, thật là làm cho trăm chờ mong a."

Hắn hai con mắt kinh ngạc mà nhìn sóng lớn cuộn trào mãnh liệt sông Tiền Đường, trong đó lộ ra vô tận hiếu kỳ, cùng với không che giấu được chờ mong cùng kích động.

Trong nháy mắt gian trời long đất lở, động niệm gian huy diệt mười vạn đại quân.

Bực này thần tiên vậy nhân vật, nhìn chung hơn một ngàn năm lịch sử gì từng xuất hiện? Quả nhiên là trời bảo hộ Đại Tống, ở như vậy hoảng sợ thế gian

hạ xuống thần nhân che chở.

Tổng Lý Tông trong lòng kích động, nhưng nghĩ tới trốn về Mông Cổ những kỵ binh kia, lại không khỏi cảm thấy có chút thất vọng.

Người Mông Cổ tuy rằng thể lực không lồ, thể nhưng trong đó chân chính Mông Cổ chiến sĩ cũng không chân mười vạn người. Mặt khác tướng sĩ tuy nhiều, nhưng đại thể đều là một ít Tổng Kim hàng quân. Nếu như cái kia hơn ba vạn người Mông Cổ bị toàn bộ lưu tại trung nguyên, đối với Mông Cổ tới nói tuyệt đối là một cái đã kích thật lớn.

Cùng lúc đó, ở bên tàu hơn một dặm bên ngoài một chỗ trên ngọn núi nhỏ.

Đỉnh núi nhỏ cũng không cao, chỉ có không hơn trăm nhiều mét độ cao. Bên trên thảm thực vật xanh um tươi tốt, tràn đầy sức sống tràn trề. Người như đứng ở đỉnh núi, có thể thấy rõ mã trên đầu tất cả. Chỉ là nơi đây khoảng cách bên tàu xa hơn một chút, ánh mắt người không tốt nhiều nhất chỉ có thể nhìn thấy một mảnh đen kịt bóng người.

Trong ngày thường, ngọn núi nhỏ này thường có du khách đặt chân, chỉ là hôm nay lại có vẻ đặc biệt u tĩnh. Nhưng chính là ở nơi này u tĩnh rậm rạp trong rừng rậm, hơn mười vị thân mang màu xanh nhạt trang phục bóng người ẩn núp trong đó.

Bọn họ vóc người phổ biến tương đối cao lớn, từng cái từng cái bắp thịt nhô lên, đem quần áo trên người chống đến căng phồng, hai con mắt khép mở lặp loè tinh mang, thật giống như chờ đợi con mồi báo săn.

Một người cầm đầu, hai con mắt bạch lục, xem ra cùng người Trung nguyên có chênh lệch cực lớn.

"A Cổ Đạt Mộc tướng quân, hết thấy đều đã chuẩn bị sắp xếp." Một vị toàn thân bao phủ ở màu xanh lục sát người trang phục người trung niên đi lên trước, biểu hiện ngưng trọng nhìn về phía trong con mắt màu bạch niên nhân, trầm giọng nói.

A Cổ Đạt Mộc khẽ vuốt cằm, hai con mắt híp lại nhìn chăm chăm bên tàu, thật giống như quan sát con mồi chim điều hâu.

Hắn quan sát chốc lát, trầm giọng nói: "Nhớ kỹ, mục tiêu tu vi khủng bố đến cực điểm, càng khả năng người mang tà thuật. Bởi vậy, chúng ta chỉ có một lần cơ hội động thủ, bất luận thành công hay không, tập kích sau đó đều phải lập tức rút đi."

"Thuộc hạ minh bạch, đều đã phân phó rồi. Tướng quân mà lại an tâm, bọn họ đều là ta Mông Cổ mạnh nhất thần cung thủ, một mũi tên hạ hai chim bắt quá bình thường việc nhỏ." Người trung niên khom người quý gối, thấp giọng nói.

A Cổ Đạt Mộc nghe vậy, hai con mắt lóe qua một vết mờ mịt.

An tâm, làm sao có khả năng an tâm.

Lần này đối mặt mục tiêu, nhưng là trước đó chưa từng có quái vật, có thể lấy sức một người đối kháng mười vạn đại quân quái vật! Đối mặt loại này gần như thần thoại vậy quái vật, ngay cả là có chuẩn bị toàn diện, A Cổ Đạt Mộc y nguyên không thể yên lòng.

Hắn chếch thủ nhìn về phía bên cạnh, ở rừng rậm một chỗ bằng phẳng nơi, trung bày sáu thanh thật lớn máy móc cung nỏ. Cung nỏ bên trên tên dài, có tới tiểu nhi lớn bằng cánh tay.

Tên dài toàn thân đỏ đậm như máu, bên trên còn khắc rõ đủ loại thần dị hoa văn, nhưng nó xem ra bằng thêm mấy phần tà ác cùng âm lãnh!

Một vị thân mang trường bào màu đen, khuôn mặt có chút che lấp hòa thượng đứng ở sau lưng mọi người.

Hắn đắc ý nói: "Tướng quân mà lại an tâm, những này tên dài mũi tên, tất cả đều là lấy thiên ngoại huyền thiết rèn đúc, chuyên phá nội gia chân khí. Đồng thời, ở chế tạo thời điểm, huyết tể trên trăm vị đồng nam đồng nữ, cũng lấy từ chi Thiên Quỷ xâm nhiễm. Đùng nói là một cái nho nhỏ tà đạo thuật sĩ, ngay cả là thần tiên trên trời bị đánh trúng, cũng muốn trong khoảnh khắc chết."

Đối với này lấy cổ lão tà pháp rèn đúc tên dài, hắn trong lòng có mười phần tự tin. Bởi vì từ xưa tới nay, có quá nhiều danh vang rèn thiên hạ thuật sĩ, chết ở này cổ lão tà pháp bên dưới.

A Cổ Đạt Mộc khẽ vuốt cằm, nhẹ thở ra một hơi, trầm giọng nói: "Làm phiền đại sư, chi hy vọng như thế đi."

Nếu như là dĩ vãng, A Cổ Đạt Mộc đối với những này cái gọi là tà thuật, tất nhiên là xem thường. Bởi vì hắn xưa nay cũng không tin, trên đời thật sự có Thần Phật các loại đồ vật. Chỉ là Mạc Trần đột nhiên xuất hiện, nhưng A Cổ Đạt Mộc phát hiện, trên đời nguyên lai thật sự khả năng có Thần Ma tồn tại!

"Tướng quân không cần lo lắng quá mức, coi như này lấy tà thuật rèn đúc tên dài đều không thể đánh giết đối phương, chúng ta cũng còn có mặt khác hậu chiêu." Hòa thượng mang trên mặt nụ cười âm lạnh, liếc mắt không xa một chỗ tăng đá đài cao.

Ở cái kia trong đài cao, rõ ràng là hai vị đại bác!

Đại bác dài đến hơn hai mét, thô vượt quá một thước. Thực sự khiến người ta khó có thể tưởng tượng, hai vị như vậy trầm trọng đại bác, rốt cuộc là như thế nào bị đưa tới Lâm An phủ này các nơi.

A Cô Đạt Mộc liếc mắt cái kia đại bác, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Chỉ có trải qua Mông Kim cuộc chiến, mới có thể hiểu cái kia đại bác uy lực đáng sợ. Nó phối hợp Kim Quốc tính chất đặc biệt rung trời lở, quả thực chính là khai sơn phá thạch đáng sợ lợi khí. Coi như là thành Lạc Dương như vậy thiên hạ trọng trấn, ở đáng sợ như vậy lợi khí trước mặt, cũng khó có thể kiên trì bao lâu!

Hay là khuyết điểm duy nhất, chính là nó phóng ra tốc độ quá chậm.

Bất quá bây giờ lời nói, có thể có một lần cơ hội xuất thủ là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đến Lâm An

Lâm An phủ mười dặm bên ngoài, một chiếc có tới khoảng bốn trượng thuyền lớn xé rách sóng lớn cuộn trào mãnh liệt mặt sông, hướng về phương đông đi chậm rãi.

Trên thuyền lớn có lầu các ba tầng, thật giống như một chỗ cỡ nhỏ cung điện. Ở thuyền lớn trên boong thuyền, có mười mấy vị Đại Tổng tướng sĩ thủ vệ, bọn họ ngẩng nhìn phương đông phương hướng, ánh mắt tràn đầy chờ mong cùng kích động.

Ở mũi thuyền vị trí, đứng thẳng một vị dáng người thướt tha nữ nói, chính là Toàn Chân giáo Tôn Bất Nhị.

Lần này Lâm An hành động, Tôn Bất Nhị chung quy vẫn là không yên lòng Mạc Trần một người đơn độc đi. Vì vậy nàng cùng Mã Ngọc sau khi thương lượng, quyết định bồi cùng đối phương cùng nhau đi tới Lâm An.

"Tôn đạo trưởng, phía trước sắp đến Lâm An phủ." Đại Tổng khâm sai chỉ vào sông lớn hai bờ sông ngờ ngờ có thể thấy được đoàn người, mặt mũi kích động hồng quang, cao giọng nói.

Tôn Bất Nhị khẽ vuốt cằm, an lành khuôn mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Lần này Lâm An hành động, đối với Toàn Chân giáo tới nói có ý nghĩa không giống bình thường.

Đây là Toàn Chân giáo có hay không có thể đánh vào Đại Tổng hạt nhân tầng, thành vì thiên hạ đạo môn hạng nhất duy nhất cơ hội. Tôn Bất Nhị trong lòng minh bạch, Toàn Chân giáo tiến vào Lâm An, tương tự là rất nhiều người không muốn nhìn thấy sự tình.

Không nói Long Hồ Sơn, Mao Sơn nói chờ đạo gia đại phái, không muốn nhìn thấy Toàn Chân giáo tiến vào Lâm An. Chỉ sợ nhất không muốn nhìn thấy cảnh này thế lực, vẫn là cái kia trải rộng thiên hạ Phật Giáo.

Hơn trăm năm trước, hết lòng tin theo Đạo Giáo Tổng Huy Tông mệnh lệnh Phật Đạo nhất trí, hôm nào bên dưới chùa chiền thành đạo quan, lệnh thiên hạ hòa thượng, ni cô pháp hiệu Đạo Giáo hóa. Động tác này tuy rằng sau đó không lâu liền khôi phục nguyên trạng, nhưng vẫn là đưa cho Phật Giáo trọng đại kích.

Mặc dù đã đi qua hơn trăm năm, thế nhưng nghĩ đến Phật Giáo tất nhiên sẽ không quên năm đó thống khổ. Bọn họ sẽ không cho phép lại xuất hiện một vị Tổng Huy Tông, cũng sẽ không cho phép Đạo Giáo tái hiện năm đó rầm rộ.

Tôn Bất Nhị nghĩ đến môn hạ đệ tử tin tức truyền đến, chân mày to hơi nhíu lại.

Gần nhất thời gian, thiên hạ Phật Giáo thế lực mật thư truyền đi, các nơi đạo môn cũng là thường xuyên tiếp xúc. Toàn Chân giáo muốn ở Nam Tống cắm rễ, không phải là một chuyện dễ dàng a.

Chỉ mong cái tiểu tử thúi kia, không muốn làm ra thiên đại biến cố mới tốt.

Tôn Bất Nhị nghĩ đến Mạc Trần mục đích, lắc đầu bất đắc dĩ, lại cũng không biết nên nói cái gì.

Thuyền lớn trong lầu các.

Mạc Trần ôm lấy Tiểu Long Nữ thon thả, yên tĩnh ngồi ở lầu các bên cửa sổ, nhìn hai bờ sông chậm rãi biến hóa cảnh tượng, bình tĩnh mà lại ấm áp.

Tiểu Long Nữ hai con mắt lộ ra mấy phần mờ mịt, cánh tay ngọc thật chặt ôm lấy Mạc Trần eo người, thật giống như chỉ lo hấn đột nhiên rời đi.

Mạc Trần vuốt ve Tiểu Long Nữ nhu thuận mái tóc, thấy nàng mang theo vài phần mờ mịt khuôn mặt, ôn nhu nói: "An tâm đi, chỉ cần sư tỷ của ngươi nhận được tin tức, lần này tất nhiên sẽ xuất hiện ở Lâm An."

Tiểu Long Nữ nghe được sư tỷ, hai con mắt lập loè một vệt vẻ xấu hổ, tay ngọc thật chặt nắm lấy, thấp giọng nỉ non: "Ta."

Mạc Trần trên mặt lộ ra một vệt bất đắc dĩ, đưa tay nắm chặt nàng lạnh lẽo tay ngọc, ôn nhu nói: "Ngoan, chuyện năm đó chỉ là một cái ngoài ý muốn, thật sự không trách ngươi."

Tiểu Long Nữ nghe vậy, buông xuống đầu nhỏ, thấp giọng nói: "Nhưng là, năm đó nếu không ta lỡ lời, sư phụ cũng sẽ không biết sư tỷ tâm sự, càng sẽ không dưới con nóng giận đưa nàng đuổi ra Cổ Mộ. Năm đó sư tỷ lúc rời đi, từng khiến ta đem một phương thiêu khải giao cho ngươi, nhưng là việc này bị sư phụ phát hiện, cái kia phương thiêu khải càng bị thiêu thành tro tàn."

Mạc Trần nghe vậy, hai con mắt vì lật.

Hệ thống, ngươi nha thật sẽ chơi, này đều làm món đồ gì a!

Tiểu Long Nữ la lỵ dường thành coi như, vẫn còn có Lý Mạc Sầu đương này sự tình. Lại nói, ngươi là khiến ta thay thế Lục Triển Nguyên, trở thành một đời mới kẻ cặn bã sao?

Đây chính là sẽ chết người a!

Tiểu Long Nữ nói xong, hai con mắt chậm rãi nhỏ xuống hai hàng thanh lệ, không dám nhìn Mạc Trần vẻ mặt, có chút ngen ngào nói: "Những năm này, ta vẫn không dám cùng ngươi nói những này, chỉ lo."

Tiểu Long Nữ tiếng khóc đem Mạc Trần thức tỉnh, hấn cúi đầu nhìn về phía Tiểu Long Nữ nước mắt như mưa xinh đẹp khuôn mặt, vội vàng an ủi: "Được rồi, đừng khóc. Lại khóc lời nói, nhưng là phải biến thành tiết mề. Những chuyện này bất quá là thiên ý, cũng không thể hoàn toàn trách ngươi."

Mạc Trần đưa tay xóa đi Tiểu Long Nữ khóe mắt vệt nước mắt, đưa nàng nhu nhược không có xương thân thể mềm mại ôm vào lòng.

Này đều chuyện gì a!

Trong lòng hấn bất đắc dĩ, nhưng cũng minh bạch chuyện này thật sự không trách Tiểu Long Nữ.

Ngay ở Mạc Trần an ủi Tiểu Long Nữ thời điểm, hai bờ sông dần dần vang lên sôi trào náo động tiếng.

"Đến rồi, đến rồi."

"Mau nhìn a, chiếc thuyền kia bên trên có khâm sai, phải là chứ?"

"Ồ, ngươi đừng nói, vẫn đúng là có thể là a. Các ngươi xem mũi thuyền vị trí, có phải là Toàn Chân giáo đạo trường?"

Hai bờ sông vây xem xem náo nhiệt bách tính, mắt thấy trên thuyền có khâm sai tồn tại, mũi thuyền vị trí còn có một vị đạo cô, nhất thời kích động.

Theo thuyền lớn đi tới Lâm An phủ bến tàu, náo động tiếng càng ngày càng cự lớn lên, thật giống như hạn lỗi nổ vang đồng dạng.

Bến tàu bên trên.

Tổng Lý Tông đám người mắt thấy thuyền lớn lái tới, từng cái từng cái lộ ra vẻ mừng rỡ.

Rốt cuộc đã tới a?

Tổng Lý Tông phía sau văn võ bá quan nhìn nhau, dòn dập phun một ngụm trọc khí, lộ ra nụ cười nhẹ nhõm. Dù là ai ở bến tàu đứng nửa canh giờ, mắt thấy rốt cục có thể kết thúc này một môi hoạt động, trong lòng cũng không thể không mừng rỡ.

Đang lúc mọi người ánh mắt mong chờ bên trong, thuyền lớn chậm rãi dừng sát ở bến tàu bên trên.

Mạc Trần cùng Tiểu Long Nữ đi sóng vai, theo sát sau lưng Tôn Bất Nhị, đứng ở thuyền lớn trên boong thuyền.

"Đây chính là Toàn Chân giáo đích thực người sao?"

"Xem ra thật trẻ trung a!"

"Đúng đấy, thật trẻ tuổi. Đây thật sự là trong truyền thuyết Mạc chân nhân sao?"

Làm Mạc Trần xuất hiện ở trên boong thuyền lúc, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Mọi người mang theo hiếu kỳ cùng nghi hoặc, cùng chu vi

mọi người đồn dập nói nhỏ.

Rộn rộn ràng ràng trong đám người, một vị thân mang hắc bào hòa thượng, hai con mắt chặt chộp mắt mà nhìn Mạc Trần, trong mắt lộ ra một đạo hàn mang.

Đây chính là người trong truyền thuyết kia tà đạo, quả nhiên tu vi thật sâu, nhất cử nhất động không bàn mà hợp ý nhau thiên đạo, mấy đật thiên nhân hợp nhất cảnh giới. Chính là năm đó Vương Trùng Dương, cũng không có phần này thực lực chứ?

Áo bào đen hòa thượng trong mắt lộ ra một vết băng lãnh, trong lòng sát cơ càng ngày càng dày đặc, mơ hồ còn mang theo vài phần trào phúng.

Hừ, tuy là người tu vi cao đến đâu, cuối cùng vẫn là người. Ở bản tôn Thất Sát tiền bên dưới, tuy là thế gian cường hãn nhất võ học Đại tông sư, cũng chỉ có một con đường chết!

Ở ngoại vi đám người một chỗ nóc nhà bên trên, hai bóng người nghỉ chân tại phòng ốc bên trên.

Hồng Thất Công hai con mắt hí lại nhìn về phía Mạc Trần, trầm giọng nói: "Hoàng Lão Tà, người có từng nhìn ra cái gì."

Hoàng Dược Sư khẽ lắc đầu, trầm giọng nói: "Khí tức như vực sâu biển lớn, thoáng như thiên địa nhất thể. Đáng sợ như vậy cảnh giới, tại hạ tự hỏi chênh lệch quá nhiều. Chính là năm đó Trùng Dương đạo huynh còn sống, cũng kém xa tít tắp vậy. Thực khó tưởng tượng, một vị bất quá nhược quán chi linh (Chú thích: mới hai mươi tuổi) hậu bối, thậm chí có đáng sợ như vậy tu vi võ đạo."

Bất quá, này cũng chỉ có thể chứng minh đối phương võ đạo thông huyền, đến mức trong truyền thuyết thần thông diệu pháp, cũng là khiến người ta khó có thể tin."

Hồng Thất Công khẽ vuốt cằm, không nói tiếng nào.

Thần thông việc, thật sự là quá mức huyền ảo. Nếu không tận mắt nhìn thấy nói, chính là hán cũng khó có thể tin tưởng được.

Hoàng Dược Sư trầm mặc chốc lát, khẽ cười nói: "Nói đến, hay là chúng ta quá mức chấp nhất. Lấy đối phương như vậy vang dội cổ kim tu vi võ đạo, tại trong vạn quân lấy thượng tướng thủ cấp, bất quá là dễ như ăn cháo. Hay là chính là bởi vì như vậy, đồn đại mới có chỗ khuếch đại chứ?"

Hồng Thất Công khẽ vuốt cằm, đang định nói cái gì, đã thấy số đạo hàn mang từ phương xa mà đến,

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Võ đạo thông thần, một kiếm phân giang

Hàn mang kia nhanh như sao băng, thật giống như từ trên trời giáng xuống sao băng, lập loè yêu dị hồng mang.

Tên dài chưa đến, đáng sợ gào thét đã truyền đến, phảng phất quỷ khóc thần gào vậy, làm người ta kinh ngạc run rẩy.

Trên bến tàu mọi người mất thấy tên dài đột kích, nhất thời sắc mặt biến đổi lớn.

Chỉ là tên dài tốc độ quá nhanh, mau vượt qua phản ứng của bọn họ, để cho bọn họ liền muốn nhắc nhở một thoáng đều không thể làm được. Mọi người chỉ có thể trợn to hai con mắt, trơ mắt mà nhìn số mũi tên dài xé rách hư không, hướng về Mạc Trần đám người đánh giết mà đi.

Mạc Trần cảm nhận được phía sau đáng sợ gào thét, về mặt nhất thời băng lạnh xuống. Hắn lửa giận trong lòng bốc lên, nhìn như chậm chạp nhưng thực sự thì rất nhanh nâng lên tay phải, ở trên hư không lưu lại nói đạo ảo ảnh.

"Coong!"

Đáng sợ đạo kiếm ra khỏi vỏ tiếng ở bến tàu vang lên, dường như một tiếng sấm rền nổ vang.

Mạc Trần phía trên phong vân biến ảo, trên bầu trời nhàn nhã mây trắng hóa thành một thanh mười mấy trượng vân kiếm. Vân kiếm khắp nơi hoàn toàn trắng xóa, nhìn như dường như nhu nhuyến cây bông vậy, lại đầy rẫy đáng sợ kiếm ý.

Vân kiếm từ bầu trời vung xuống, hướng cái kia đánh giết mà đến số mũi tên dài chém tới.

Nó xẹt qua bầu trời, đáng sợ kiếm khí đem tên dài đánh thành bột mịn. Kiếm ý vẫn chưa tiêu tan, thẳng vội vàng hướng về phía dưới chém tới, đem âm ảm sáng đầy sông Tiền Đường ngăn nước!

Nước sông ào ào, lưu đến vân kiếm chém qua chỗ, cũng là làm sao đều không thể hướng phía dưới bơi chảy tới, gần giống như đụng phải nguy nga ghềnh đá cao.

Trong lúc nhất thời, bến tàu tĩnh mịch không hề có một tiếng động.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn bị cắt đứt nước sông, trong lòng chỉ còn dư lại một ý nghĩ.

Một kiếm phân giang, thần nhân ư!

Trong đám người, một vị mang trên mặt nước mắt, vừa mới dự định thả người mà lên đạo cô, kinh ngạc mà nhìn bị tách ra mặt sông, cả người đều ngẩn ở đây nơi đó.

Thời gian mười năm, tu vi của hắn đã đến như vậy trình độ đáng sợ sao?

Lý Mạc Sầu nhìn mũi tàu chỗ thân ảnh, cùng với đối phương bên người quen thuộc mà vừa xa lạ sur muội, lần đầu tiên cảm giác cách đối phương là như vậy xa xôi.

Đứng ở trong đám người áo bào đen hòa thượng nhìn cảnh tượng trước mắt, hai con mắt tràn đầy vô tận ngơ ngác.

Một kiếm phân giang, sao có thể có chuyện đó?

Chính là Đạt Ma còn sống, cũng không làm được trình độ như vậy chứ?

Dù sao Đạt Ma Lão Tổ nổi danh nhất một cái cổ sự, cũng bất quá là Nhất Vĩ Độ Giang thôi.

Vậy chờ truyền kỳ cảnh tượng, đã nhượng hậu nhân chỉ có thể ngược nhìn. Thế nhưng cùng trước mắt một kiếm phân giang so với, nhưng bây giờ là vô pháp so sánh. Chẳng lẽ này tà đạo tu vi vô đạo, đã siêu phàm nhập thánh, càng hơn Đạt Ma Lão Tổ hay sao?

Áo bào đen hòa thượng biểu hiện kịch liệt biến ảo, trong mắt lộ ra vô tận không cam lòng, mơ hồ còn mang theo vài phần hoảng hốt.

Hắn hít một hơi thật sâu, xoay người hướng về bờ ngoài rời đi, hai con mắt không tự chủ liếc mắt phượng bắc, lại mang theo vài phần khác thường chờ mong.

Hay là, cái kia truyền nói thật khả năng tồn tại.

Thiên Sơn Phiêu Miểu phong, trường sinh bất tử tiên!

Truyền thuyết, nơi đó có có thể phản lão hoàn đồng tiên nhân, cùng với khiến người ta trường sinh bất tử chi thần công!

Đồng thời, hơn một dặm bên ngoài đỉnh núi nhỏ.

"Thủ, thủ lĩnh. Chúng ta, chúng ta làm sao bây giờ?" Chỉ huy máy móc xe bắn tên người sững sờ mà nhìn cái kia thần thoại vậy cảnh tượng, khuôn mặt vẻ hoảng sợ, lắp bắp hỏi.

Thủ lĩnh hai con mắt chặt chộp mắt, khiến người ta không thấy rõ trong đó vẻ mặt, trầm giọng nói: "Đem đại pháo nhắm vào Đại Tổng quân thần, nhất thiết phải làm được không có sơ hở nào. Làm xong tất cả, lập tức rời đi nơi này."

Hắn nói xong, thả người hướng về sơn mặt khác mà đi, không có dừng chút nào lưu.

Người kia nhìn bị một kiếm chém ra sông Tiền Đường, không khỏi lau mồ hôi lạnh trên trán, âm thầm nuốt ngụm nước bọt.

Hắn nghiêng đầu nhìn về phía cái kia hai vị đại bác, trong mắt lập loè nhàn nhạt bất an. Đối mặt loại kia quái vật, thật sự có thể đem Đại Tổng quân thần một lưới bắt hết, là để quốc tranh thủ nhiều thời gian hơn?

Trong lòng hắn tuy rằng chần chờ, nhưng chung quy không dám chống đối thủ lĩnh mệnh lệnh, mang theo tiếng rung ra lệnh: "Lập tức nhắm vào Đại Tổng quân thần, nã pháo!"

Mạc Trần một kiếm phá đi tập kích, còn không tới kịp hành động, chỉ thấy hai viên thật lớn đạn pháo xé rách hư không, lấy so với tên dài tốc độ nhanh hơn, hướng về Đại Tổng quân thần đánh giết mà đi.

Đạn pháo tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt công phu cũng đã xẹt qua sông Tiền Đường!

Mạc Trần khẽ cau mày, nhẹ nhàng vung vung ống tay áo.

Một đạo vô hình kinh phong xẹt qua hư không, hướng về hai quả kia xé rách không khí đạn pháo bao phủ mà đi, ở chúng nó dừng ở bên tàu trước đem sự mạnh mẽ đánh vào sông Tiền Đường bên trong.

"Ầm ầm ầm!"

Đạn pháo vừa mới rơi xuống nước, đột ngột phát ra thật lớn nổ tung. Một hồi ánh lửa ngút trời dựng lên, đem nước sông xung kích đến mấy trượng trên không!

Thẳng đến lúc này, trên bên tàu thủ vệ Đại Tổng tướng sĩ mới phản ứng được.

Đáng chết, tặc nhân mục tiêu là thánh thượng!

Thủ vệ tướng quân sắc mặt tái nhợt, biểu hiện tràn đầy căng thẳng, bước nhanh chạy đến Tổng Lý Tông trước người, cao giọng nói: "Hộ giá, hộ giá."

Tổng Lý Tông sắc mặt khó coi, trầm giọng nói: "Yên lặng, có Mạc chân nhân ở chỗ này, người phương nào có thể thương trẫm. Bọn người mau chóng đi vào điều tra, định không thể bỏ qua một cái tặc nhân. Trẫm ngược lại muốn xem xem, người phương nào lớn mật như thế!"

Tổng Lý Tông nghĩ đến cái kia đạn pháo uy lực nổ tung, hai con mắt lập lòe trước đó chưa từng có sát cơ.

Địch nhân đều đem đại pháo gác ở Lâm An bên ngoài phủ, nhưng là chính mình lại không có một chút nào tin tức. Nếu không hôm nay trùng hợp chân nhân ở chỗ này, hậu quả quả thực không dám thiết tưởng.

Hừ, không có tác dụng rác rưởi, liên loại này cầm vật cũng có thể làm cho bọn họ số phận Lâm An, xem ra có mấy người nhất định phải xử lý.

Tổng Lý Tông trong lòng băng hàn, lạnh lùng liếc mắt thất kinh quần thần, đạp bước hướng bên tàu ngừng thuyền lớn đi đến, chấp tay cười nói: "Chân nhân thần uy, quả thực là kinh thiên động địa."

Mạc Trần nhìn Tổng Lý Tông bình tĩnh vẻ mặt, khẽ gật đầu.

Đối mặt loại này đột phát tình hình, không có rối tung lên, ngược lại cũng đúng là một cái có thể hợp tác đối tượng.

Hắn đối với Tôn Bất Nhị gật gật đầu, mấy người chậm rãi từ trên thuyền đi xuống. Mạc Trần đứng ở Tôn Bất Nhị bên cạnh, đối với Tổng Lý Tông áp lễ nói: "Bản đạo một chút tiểu thuật, đảm đương không nổi bệ hạ khen. Nơi này đã không an toàn, kính xin bệ hạ sớm ngày hồi cung."

Tổng Lý Tông gật đầu, cười nói: "Chân nhân nói có lý, chư vị không ngại cùng trẫm cùng lái mà quay về."

Mạc Trần cùng Tôn Bất Nhị liếc mắt nhìn nhau, hai người chậm rãi gật gật đầu, không có từ chối Tổng Lý Tông đề nghị.

Trong phiên khác, ở Cẩm Vệ Quân mở đường bên dưới, mọi người hướng về Lâm An thành hoàng cung chậm rãi đi.

Thẳng đến mọi người rời đi, hai bờ sông xem nào nhiệt bách tính mới coi như phục hồi tinh thần lại.

"Chân nhân thần thông, quả thực là so với truyền thuyết còn lợi hại hơn a!"

"Một kiếm phân giang, vung tay áo ngăn cản đại pháo, chân thực là thần nhân bình thường."

"Có chân nhân bức này thần nhân che chở Đại Tổng, quả nhiên là chúng ta may mắn sự."

Có chút dân chúng vây xem, thẳng đến lúc này mới hiểu được xảy ra chuyện gì. Bọn họ khuôn mặt vẻ kích động, hưng phấn cùng với những cái khác người nói tâm tình của chính mình.

Đến mức sợ sệt, đây không phải là có thể chuyện cười mà.

Mạc chân nhân lợi hại như vậy, thật giống như thần tiên giáng thế, kẻ địch liên đại pháo đều không thể ra sức, chớ nói chi là mặt khác rồi. Hiện tại không cần nói kẻ địch đã không có hành động, coi như đột nhiên nhô ra trăm tám mươi người thích khách, mọi người vây xem đều không cảm giác có cái gì.

Ở trong mắt bọn họ, Mạc Trần nghiêm nhiên chính là giáng thế tiên thần.

Không phải vậy như thế nào có thể làm được một kiếm phân giang!

Hai bờ sông bên trên, làm Mạc Trần đám người sau khi rời đi, thỉnh thoảng có người hướng về phía khuấy động sông Tiền Đường dập đầu, lăm bắm cầu nguyện cái gì.

Chương 28: Đạo môn chống lại

Ở khoảng cách bờ sông ngoài trăm thước một lầu nhỏ bên trên, mấy vị thân mang đạo bào đạo nhân nhìn nhau mà ngồi.

Một vị thân mang đạo bào màu vàng, khuôn mặt an lành lão nhân ngẩng đầu chung quanh, trầm giọng nói: "Chư vị đạo huynh nghĩ như thế nào?"

"Vô công thông huyền, tiền vô cổ nhân!"

"Tu vi có một không hai thiên hạ, không người nào có thể ngang hàng!"

Mọi người khẽ lắc đầu, sắc mặt có chút âm trầm.

Bọn họ vốn tưởng rằng truyền thuyết có điều khuếch đại, nhưng hôm nay gặp mặt mới phát hiện, Mạc Trần tu vi đã đạt Đạo Cảnh, so với truyền thuyết còn khủng bố hơn.

Lão nhân vuốt ve hàm dưới râu dài, nhìn mọi người âm trầm về mặt, cười không nói.

Một vị hai con mắt lập loè ánh tím người trung niên biểu hiện biến ảo, trầm giọng nói: "Trương Thiên Sư nhưng là có cao kiến gì, không ngại nói ra nhưng chúng ta sáng tỏ."

Mọi người nghe vậy, nhìn về phía mặt tươi cười Long Hồ Sơn đương đại Thiên Sư, vẻ mặt nhiều hơn mấy phần chờ mong.

Trương Thiên Sư khẽ lắc đầu, khẽ cười nói: "Chúng ta chính là thanh tu người, đàm những kia trên giang hồ đánh đánh giết giết, chẳng phải là nhục đạo môn thanh tịnh."

Hắn nói xong, nhìn về phía vị kia hai con mắt lập loè ánh tím trung niên đạo nhân, khẽ cười nói: "Nói đến, bản đạo đối với Thần Tiêu phái Ngũ Lôi thuật khá có hứng thú, chính là không biết chúng ta vị kia vang danh thiên hạ Mạc chân nhân, có hay không cũng cảm thấy hứng thú."

Mọi người đầu tiên là sững sờ, sau đó trong nháy mắt phản ứng lại.

Trên mặt bọn họ vẻ nghiêm túc tản đi, nhìn về phía Trương Thiên Sư nhãn thần nhiều hơn mấy phần bất đồng.

Tốt, tốt a!

Chúng ta đạo gia thanh tu người, đương nhiên là muốn ở thần thông đạo pháp ganh đua cao thấp, há có thể cùng những kia thô鄙 người trong võ lâm bình thường?

"Là cực, là cực. Dạ yển thời gian, chúng ta định phải cố gắng lĩnh giáo một phen thần thông diệu pháp." Mắt tím người trung niên vỗ về râu dài, mặt mũi thoải mái mà cười to nói.

Hắn nói xong, trong tròng mắt có sét đánh nổ vang, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Mọi người nghe vậy cười to, từng cái từng cái khuôn mặt tự tin.

Bọn họ không phủ nhận Mạc Trần tu vi võ học vang dội cổ kim, nhưng đạo thuật thần thông cùng võ học cũng không là một chuyện tình. Ở mọi người nhìn lại, Mạc Trần mê muội tại võ đạo, tự nhiên không có khả năng đối với đạo thuật có bao nhiêu cao thâm nghiên cứu.

Đối với mọi người mà nói, đem so sánh thần bí khó lường đạo thuật, võ học bất quá là Tiểu Đạo thôi!.

Cùng lúc đó, đang lúc mọi người cách xa nhau ngoài trăm thước một chỗ nóc nhà.

Một vị thân mang thanh khăn đã phục, khuôn mặt không gian tự uy người trung niên đột nhiên xuất hiện, thật giống như bản ở chỗ này đồng dạng.

Bên trong niên nhân đứng ở nóc nhà, Hồng Thất Công hai người mới phản ứng được. Bọn họ vẻ mặt nghiêm túc, cả người nhảy hướng phòng ốc một bên khác, nhìn không mời mà tới người trung niên, trong lòng tràn đầy khiếp sợ.

Người đến thật cao tu vi, lại có thể vô thanh vô tức xâm nhập bên người mình.

Người trung niên nhìn thấy phản ứng của hai người, chấp tay cười nói: "Bản đạo Bạch Ngọc Thiềm, chỗ quấy rầy xin hãy tha lỗi."

"Đạo gia Tông sư Bạch Ngọc Thiềm!" Hồng Thất Công cùng Hoàng Lão Tà liếc mắt nhìn nhau, kinh ngạc nói.

Bạch Ngọc Thiềm tên gọi, bọn họ tất nhiên là có nghe thấy.

Nghe đồn, đối phương là đạo gia Đại tông sư Trần Nam đệ tử cuối cùng, không chỉ đạo thuật cao thâm khó dò, một thân tu vi càng là có một không hai đương thời. Mặc dù đối phương tuổi tác so với hai người mình nhỏ hơn, thế nhưng phần này tu vi, tuyệt đối xứng đáng Tông sư danh xưng!

Bạch Ngọc Thiềm khẽ cười một tiếng, nói: "Nếu là ở ngày xưa, bản đạo còn cả gan dám tự xưng Tông sư. Nhưng bây giờ thấy Mạc chân nhân thân thông, người tông sư này chỉ danh, bản đạo nhưng không làm nổi."

Hồng Thất Công hai người nghe vậy, không khỏi cười khò liếc mắt nhìn nhau.

Loại kia quái vật, thật sự vẫn là người sao?

Bọn họ lắc đầu bất đắc dĩ, chấp tay nói: "Tông sư khách khí, Mạc chân nhân loại kia tồn tại, đã là chúng ta chỉ có thể ngưỡng vọng tồn tại."

Bạch Ngọc Thiềm hai con mắt thâm thúy ngưng mắt nhìn hư không, khẽ cười nói: "Hai vị cũng là đương thời hào kiệt, hà tất tự ti. Mạc chân nhân tuy rằng tu vi sâu không lường được, nhưng cũng bất quá là ở cầu đạo chi lộ bên trên đi đầu một bước."

Hai tay hần chấp phía sau lưng, ngược nhìn xanh thẳm bầu trời, trong mắt lập loè khó có thể che giấu kích động.

Mình tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, đối phương đi cũng là nội đan chi đạo!

Nhìn chung thiên hạ Đạo Giáo, phù triệu mới là chủ lưu đạo thống, nội đan chi đạo người tu hành đã ít lại càng ít.

Cũng là không nghĩ tới, lại có người có thể đem nội đan chi đạo thời diễn đến trình độ như vậy. Cảnh giới như vậy, sợ là đã vượt qua chính mình sư phụ Trần Nam lão tổ đi.

Ha ha, ta nói không cô, ta nói không cô a!

Bạch Ngọc Thiềm ngửa mặt lên trời cười to, chân đạp hư không như giẫm trên đất bằng, hướng về Mạc Trần đám người rồi đi phương hướng mà đi. Hắn đã không thể chờ đợi được nữa, nghĩ muốn tìm người luận đạo một phen!

Hồng Thất Công hai người nhìn cười to rồi đi Bạch Ngọc Thiềm, không khỏi ngơ ngác nhìn nhau.

Vị này đạo gia Tông sư, quả nhiên dường như nghe đồn bình thường hào hiệp a!

Hai người nhìn Bạch Ngọc Thiềm bằng hư ngự phong tiêu sái tư thái, nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Trên đời này kỳ nhân dị sự quá nhiều, chính mình ngày xưa vẫn là xem thường người trong thiên hạ.

Hồng Thất Công thở ra một hơi, nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng Dược Sư, trầm giọng nói: "Dược Sư huynh không biết có tính toán gì không?"

Hoàng Dược Sư ngưng mắt nhìn hoàng cung phương hướng, hai con mắt lập loè dị sắc, mở miệng nói: "Lão Khiếu Hóa Tử, người hẳn nghe nói qua gần nhất truyền lưu rất rộng sự kiện kia chứ?"

Hồng Thất Công hai con mắt híp lại, trầm giọng nói: "Dược Sư huynh ý tứ, là liên quan với cô Luyện Khí sĩ cái kia lời giải thích?"

Hoàng Dược Sư khẽ gật đầu, nói: "Lão Khiếu Hóa Tử dĩ nhiên nghe nói qua, không biết có thể có ý kiến gì?"

Hồng Thất Công hít một hơi thật sâu, trầm mặc rất lâu, mới thở dài nói: "Lão Khiếu Hóa Tử đều cao tuổi rồi, còn có thể có ý kiến gì không. Chúng ta cũng không là có thể trường sanh bất tử tiên nhân, cũng không phải có thể phản lão hoàn đồng Lục Địa Thần Tiên."

Phản lão hoàn đồng.

Hoàng Dược Sư hai con mắt híp lại, trong mắt lập loè dị sắc.

Hay là, trên đời thật sự có phản lão hoàn đồng Lục Địa Thần Tiên, cũng là nói không chắc chuyện tình!

Trong lòng hần nghĩ, lại lắc đầu bất đắc dĩ. Coi như biết có thể như thế nào, loại kia tồn tại căn bản không phải mình có thể tìm được.

Lâm An thành, hoàng cung.

Tổng Lý Tông cùng Mạc Trần cách một trương bàn thấp nhìn nhau mà ngồi, hần mặt mũi nghiêm túc nghiêng tai lắng nghe, thỉnh thoảng lộ ra bưng bình vẻ.

Mạc Trần vẻ mặt bình thản, nói: "Chính là: Tâm bên ngoài vô pháp, tâm bên ngoài không có gì. Nhất niệm mà vạn pháp sinh, nhất niệm mà thiên địa âm. Đây, tức là đạo gia nội đan chi đạo."

Tổng Lý Tông mặt mũi say sưa, vỗ tay nói: "Tốt, tốt, tốt a, chân nhân nói, quả nhiên là chưa từng nghe thấy. Trẫm lại chưa từng có nghĩ tới, này nội đan chi đạo càng là như vậy huyền ảo."

Mạc Trần khẽ lắc đầu, tùy ý nói: "Nội đan chi huyền ảo, bản đạo cũng không hiểu nó vạn nhất. Giống như này hậu thiên, Tiên thiên cảnh giới phân chia, cũng bất quá là bản đạo thuận miệng mà đến thôi."

Tổng Lý Tông cười nói: "Chân nhân quá quá khiêm tốn hư, này hậu thiên cùng Tiên thiên cảnh giới phân chia, đem luyện khí mỗi một bước biến hóa, đều miêu tả dị thường rõ ràng, có thể nói là giáo điều vậy chi đạo. Nếu là như vậy trọng yếu tổng kết, đều chẳng qua là chân nhân thuận miệng nói như vậy. Cái kia chân nhân vừa mới cùng trẫm luận đạo, sợ là ngay cả một chút bản lĩnh thật đều không có hiển lộ a."

Mạc Trần mang trên mặt mỉm cười nhân nhật, cũng không phản bác, cũng không đáp lời.

Tổng Lý Tông nhìn Mạc Trần phản ứng, trong lòng trái lại càng ngày càng khẳng định suy đoán của mình.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tới Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Hoàng cung dạ yến

Tổng Lý Tông nghĩ đến Đồng Quan hợp báo lên chuyện tình, không khỏi có chút lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Hắn lộ ra một vết hiếu kỳ, thấp giọng hỏi: "Không biết chân nhân có thể hay không báo cho trẫm. Ngày trước hôm sau, lại là dạng gì cảnh giới?"

Mạc Trần hai con mắt híp lại, cười nói: "Bản đạo còn tưởng rằng đại sự gì, nguyên lai bất quá là một chút việc nhỏ thôi. Đến mức này trước hôm sau cảnh giới, bản đạo xưng là thần thông."

"Thần thông!" Tổng Lý Tông nghe vậy, hai con mắt nhất thời sáng lên.

Hắn tuy rằng không hiểu cái gì là Thần Thông cảnh giới, thế nhưng thần thông hai chữ còn là hiểu rõ a. Trong truyền thuyết tiên thần, cũng không đều là nắm giữ dời non lấp biển chi đại thần thông tồn tại?

Lẽ nào thần thông, chính là thứ đó?

Tổng Lý Tông nghĩ tới đây, không khỏi cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, trong lòng tràn đầy trước đó chưa từng có kích động.

Mạc Trần tiếp tục nói: "Cái gọi là Thần Thông cảnh giới, cũng bất quá là chính thức đi vào tu tiên ngưỡng cửa. Cảnh giới này Luyện Khí sĩ, có bốn trăm năm tuổi thọ, miễn cưỡng có thời gian theo đuổi trong lòng đại đạo."

Bốn trăm năm tuổi thọ!

Tổng Lý Tông tuy là tâm tính không phải bình thường, nghe đến đó cũng là vì thế mà kinh ngạc, bỗng nhiên đứng lên.

Trời ạ, bốn trăm năm tuổi thọ!

Tự Tiên Tần tới nay, nhìn chung Hoa Hạ hơn một ngàn năm lịch sử, chính là trường thọ nhất Hán Triều, cũng bất quá dựng nước bốn khoảng trăm năm thời gian. Người nếu như có thể sống được bốn trăm năm năm tháng dài đằng đằng, chẳng phải là so với vương triều còn muốn lâu dài?

Hơn nữa, nếu như mình không có nghe lầm, đây vẫn chỉ là miễn cưỡng đi vào Luyện Khí sĩ môn hạm? Chỉ là bước vào ngưỡng cửa, liền có thể có bốn trăm năm tuổi thọ, vậy nếu như tu thành chính quả, chẳng phải là thật sự có thể trường sinh bất tử a!

Tổng Lý Tông ý niệm trong lòng nhanh chóng chuyển động, không nhịn được nuốt ngụm nước bọt.

Hắn hai con mắt như đuốc mà nhìn Mạc Trần, trầm mặc hồi lâu thời gian, mang theo tiếng rung hỏi: "Trên đời quả thật có tiên?"

Mạc Trần yên lặng mà nâng chén trà lên, nhấp một ngụm trà nước, nói: "Tiên, tự nhiên là tồn tại. Chỉ là, bọn họ không ở thế giới này."

Tổng Lý Tông nghe vậy, trầm mặc lại.

Tiền, trường sinh bắt từ!

Thời khắc này, hẳn đối với sự tu hành đang lên trước đó chưa từng có hứng thú, thậm chí vượt qua đối với quyền lực theo đuổi.

Tổng Lý Tông nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại.

Hắn đối với Mạc Trần áy náy khẽ vuốt cằm, cười nói: "Nhượng chân nhân cười chê rồi."

Mạc Trần thả xuống chén trà, cười nói: "Thánh thượng nói quá lời. Vấn thể người, ai không khát vọng đắc đạo thành tiên, đồng thọ cùng trời đất. Thánh thượng nhìn không thấu, bản đạo cũng nhìn không thấu."

"Là cực, chân nhân nói là cực. Nhân sinh khổ ngắn, nếu như có thể trường sinh bất tử, đồng thọ cùng trời đất, cái kia cho là bức nào tiêu dao a." Tổng Lý Tông hai con mắt thất thần, trên mặt lộ ra vẻ cảm khái, thờ dài nói.

Hắn trầm mặc chốc lát, ngừng đầu nhìn về phía Mạc Trần, cười nói: "Chân nhân đường xa mà đến, trăm liên không quá rầy chân nhân nghỉ ngơi. Hôm nay có cái dạ yến, tới đều là thiên hạ đạo gia tông sư, nghĩ đến chân nhân nên cảm thấy hứng thú."

Mạc Trần khẽ vuốt cằm, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Làm Tổng Lý Tông rời đi, Tôn Bất Nhị ngồi ở Mạc Trần đối diện, chân mày to nhíu chặt thờ dài, trầm giọng nói: "Dạ tiệc hôm nay, cũng không có như vậy thái bình a."

Những cái được gọi là đạo gia tông sư, cũng sẽ không trở mặt mà nhìn Toàn Chân giáo đi tới trước đài.

Mạc Trần thưởng thức trong tay chén trà, thần sắc bình tĩnh tự nhiên, khẽ cười nói: "Bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn. Sư nương mà lại an tâm, những chuyện này ta sẽ xử lý."

Đối với những kia đạo gia tông sư làm khó dễ, Mạc Trần sớm đã có chuẩn bị.

Tối nay, làm sẽ phi thường thú vị!

Mạc Trần đem chén trà thả xuống, hai con mắt lóe qua một đạo ánh sáng lạnh lẽo. Không đưa bọn họ triệt để trấn áp, như thế nào có thể đem biến thành của mình. Làm khó dễ của bọn họ, gì ném không là chính mình cơ hội.

Tôn Bất Nhị khẽ lắc đầu một cái, thấp giọng nói: "Ta vẫn đề lo lắng nhất, vẫn là thánh thượng thái độ."

Mạc Trần khẽ cười một tiếng, hai con mắt sâu xa như biển, hình như có chỉ cười nói: "Sư nương lo xa rồi. Quyền chủ động, nhưng là nắm giữ ở trong tay cường giả. Chúng ta chưa bao giờ thiếu hụt người hợp tác, cũng sẽ không thiếu hụt nếu muốn cùng chúng ta hợp tác người."

Tôn Bất Nhị hai con mắt thắt chặt, nhìn chăm chú vào Mạc Trần bình thần về mặt, hít một hơi thật sâu.

Lẽ nào, hẳn.

Hoàng cung, Ngự Thư Phòng.

Tổng Lý Tông hai tay phụ đập đất đứng ở phía trước cửa sổ, lẳng lặng mà ngắm nhìn xanh thẳm bầu trời. Hắn trầm mặc rất lâu, trầm giọng nói: "Ái khanh như thế nào xem"

"Vô công sâu không lường được, vượt xa năm đó Vương Trùng Dương. Nhìn chung thiên hạ vô lâm, không người có thể ngang hàng." Một đạo vô lực tiếng âm vang lên, thế nhưng là không nhìn thấy bóng người.

Tổng Lý Tông khẽ nhíu mày, nói: "Chân nhân nói Thần Thông cảnh giới, ái khanh nghĩ như thế nào?"

Người kia nói: "Huyền diệu khó hiểu, tuyệt không thể tả. Chân nhân đối với vô đạo lý giải cùng cảm ngộ, đã đến trước đó chưa từng có cảnh giới. Đáng tiếc lão nô biết đến quá muộn, bằng không."

Hắn nói xong, âm thanh nhiều hơn mấy phần thờ dài, mấy phần sinh không gặp thời cảm khái.

Tổng Lý Tông hai con mắt híp lại, chân chờ nói: "Mạc chân nhân trường sinh câu chuyện, ái khanh cho rằng?"

Người kia trầm mặc hai hơi thở, than thở: "Kim đan Nam Tông Trần Nê Hoàn, một thân tu vi cùng lão nô xấp xỉ, sống đến 160 dư tuổi. Mà Mạc chân nhân đã hoàn toàn vượt qua chúng ta cảnh giới, lấy đạo gia dưỡng sinh công phu, lời ấy nên không giả!"

Tổng Lý Tông thân hình run lên, chậm rãi nhắm lại hai con mắt, tim đập như phòng.

Lời ấy, không giả!

Chính mình, thật sự tìm được Trường Sinh Chi Đạo, Tàn Hoàng Hán Vũ không thể được Trường Sinh Chi Đạo!

"Thần thông, trường sinh, quả nhiên là trời bảo hộ ta Đại Tổng, trời bảo hộ tại trăm!" Tổng Lý Tông trầm mặc chốc lát, chậm rãi thở ra một hơi, kiên định nói.

Nhất định phải đem Mạc chân nhân lưu lại, không tiếc bất cứ giá nào ở lại chỗ này.

Trường Sinh Chi Đạo, trăm nhất định muốn lấy được!

Tổng Lý Tông hai tay nắm chặt, khắp khuôn mặt là vẻ kiên định.

Làm Trường Sinh Chi Đạo xuất hiện ở trước mắt, Tổng Lý Tông cũng không còn cách nào bình tĩnh, trước đó chưa từng có đã tâm ở trong lòng mọc rễ nảy mầm. Tất cả, chỉ vì trong truyền thuyết trường sinh!

Người kia mở miệng nói: "Trường sinh việc, lấy lão nô dự trắc, nên không có vấn đề. Nhưng cái gọi là đạo gia thần thông, lão nô nhưng cũng không dám nói."

Tổng Lý Tông mặt tươi cười, hai con mắt thâm thúy khẽ cười nói: "Thần thông việc, tự nhiên sẽ có người giúp chúng ta hỏi cho ra nhẽ. Chuyện chúng ta muốn làm, chính là không tiếc bất cứ giá nào, đem Mạc chân nhân lưu lại!"

Loại này tồn tại, mặc dù vô pháp đạt được trường sinh chi pháp, cũng tuyệt đối không thể đắc tội. Tổng Lý Tông từng ở quyền thần Sử Di Viễn cường thế bên dưới ẩn nhẫn mười năm, tự nhiên là hiểu được thâm lúc đoạt độ, cùng với ẩn nhẫn ẩn núp chi đạo.

Hay là, chính mình nên bị bên trên một món lễ lớn, một phần khiến hấn vô pháp cự tuyệt đại lễ!

Tổng Lý Tông hai con mắt lấp lóe, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.

Người kia nghe vậy, không nói tiếng nào.

Đạo gia các tông xấu xa, trong lòng hấn tự nhiên là minh bạch.

Mạc chân nhân hiện tại vang danh thiên hạ, được người gọi là đương thời thần tiên sống. Riêng là gần nhất hai tháng, thiên hạ các nơi là Mạc chân nhân lập sinh tử, cũng đã chẳng được trăm toà. Đạo gia những người kia, hiện đang sợ là đã ngồi không yên.

Tôi nay phong, có chút lạnh a.

Sắc trời dần tối, hoàng cung, dạ yến.

Dạ yến bị sắp xếp ở hoàng gia Ngự Hoa Viên, trong đó dựa vào núi bạn nước, dương liễu nhu nhược.

Tháng chín Ngự Hoa Viên, chỉ còn dư lại lười biếng hoa cúc, xem ra hơi có chút đơn điệu. Đến mức từng phú quý vô song hoa mẫu đơn chò, đã sớm lặng lẽ ẩn núp xuống tới, chờ đợi lần nữa nở rộ một khác ấy.

Dạ yến bị sắp xếp ở Ngự Hoa Viên huyền bạc bên, chủ vị mặt hướng hồ nước phương hướng, hai bên trưng bày đại khái hơn bốn mươi phương bàn thấp. Từng trận gió mát phát qua, từ trên mặt hồ mang theo một chút hàn khí.

Tôi nay tiệc rượu, người cũng không phải quá nhiều.

Ngoại trừ hơn mười vị nghe tiếng thiên hạ Đạo Giáo Tông sư, trong đó thậm chí không có Đại Tổng triều thần, chỉ có Tổng Lý Tông bản thân, cùng với hấn yêu thích nhất Cổ quý phi.

Tổng Lý Tông mặt hướng hồ nước ngồi trên chủ vị, Mạc Trần bị sắp xếp phía trái vị trí, đến mức Tổng Lý Tông phía bên phải vị trí đầu não, thì là Long Hồ Sơn đương thời Trương Thiên Sư.

Trương Thiên Sư râu tóc bạc trắng, khuôn mặt hồng hào dường như trẻ con, xem ra tương đương có tinh thần. Hấn ngồi ở Mạc Trần đối diện, đối với hấn mỉm cười gật đầu hỏi thăm một chút, sau đó bất động thanh sắc nhìn về phía những người khác.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tôi Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đạo môn lãnh tụ

Mao Sơn phái đương đại chương giáo ngồi trên bên trái người thứ hai, ở vào Mạc Trần sau đó vị trí.

Thần sắc hần hờ hững nhàn nhả, đã không để ý tới Trương Thiên Sư ánh mắt, cũng không đi xem bên cạnh Mạc Trần, một người lẳng lẳng mà nhắm mắt dưỡng thần.

Ở bên người hần, ngồi xếp bằng một vị hơn hai mươi tuổi người trẻ tuổi. Người kia cũng không có Mao Sơn chương giáo định lực, hần thình thoảng đánh giá bốn phía, làm nhìn về phía Mạc Trần thời điểm, trên mặt lộ ra mấy phần bất mãn về.

Thế nhân lấy bên trái làm đầu, Mạc Trần bị Tổng Lý Tông sắp xếp ở bên trái vị trí đầu não, hiển nhiên là cho là hần so với ở đây những người khác đều càng thêm cao quý. Người trẻ tuổi liếc nhìn chính mình sư phụ, cùng với bị sắp xếp ở bên phải vị trí đầu não Trương Thiên Sư, trong lòng tuy là bất mãn, cũng chỉ có thể mặc không lên tiếng.

Mao Sơn phái từng cũng là thiên hạ đạo môn hạng nhất, thế nhưng chung quy bất quá là từng thôi.

Tự Đường sau đó, Mao Sơn phái bất luận là ở thực lực, vẫn là ở danh vọng mặt trên, đều đã hoàn toàn bị Long Hồ Sơn đặt ở dưới thân. Hôm nay đạo môn, nghiêm nhưng đã thành lấy Long Hồ Sơn cầm đầu mới cục diện.

Người trẻ tuổi nghĩ tới đây, lần nữa nhìn về phía Mạc Trần nhãn thần nhiều hơn mấy phần bất đồng.

Nói đến, hần nhưng là đoạt Long Hồ Sơn chương giáo vị trí!

Người trẻ tuổi nhấp một ngụm trà nước, bình phục ý nghĩ rối loạn trong lòng, nhìn về phía Long Hồ Sơn nhất mạch về mặt nhiều hơn mấy phần xem náo nhiệt hí ngợc.

Mạc Trần ngồi ở chủ vị, bình thần đánh giá mọi người, đối với mọi người hoặc bất mãn, hoặc ngạc nhiên tầm mắt làm như không thấy.

Trên sân tuy rằng chỉ có hơn bốn mươi tám bàn thấp, thế nhưng là có vượt quá hơn một trăm người. Bởi vì những kia đến từ thiên hạ các nơi Tông sư, đại thế đều mang theo một hai vị đệ tử. Một thân một mình bàn thấp, dù sao trái lại thành ví dụ.

Tổng Lý Tông nhìn phía dưới ám lưu cuộn trào mãnh liệt yến hội, trên mặt trước sau mang theo nụ cười nhả nhặn.

Hần nâng chén trà lên, cười nói: "Hôm nay có thể có duyên nhìn thấy chư vị Tông sư, quả nhiên là ta may mắn sự. Ở chỗ này, trầm lấy trà thay tửu, kính chư vị Tông sư một ly."

Tổng Lý Tông nói xong, nâng chén trà lên uống một hơi cạn sạch.

Mọi người thấy thế, vội vàng nâng chén trà lên đem uống cạn, đáp lại nói: "Quan gia khách khí."

Tổng Lý Tông khẽ vuốt cằm, lần nữa nâng chén trà lên, cười nói: "Chén thứ hai này, kính thương thiên che chở, chúc ta Đại Tổng thu phục Trung Nguyên, hoàn thành trăm năm tâm nguyện."

Mọi người nghe vậy, cười nâng chén ra sức uống.

Tổng Lý Tông lần nữa bung chén rượu lên, nghiêng đầu nhìn về phía Mạc Trần, cười nói: "Này chén rượu thứ ba, làm kính Mạc chân nhân ngăn con sóng dữ, cứu thiên hạ tại nguy vong bên trong."

Mọi người sắc mặt khê biến, liếc nhìn nhau, biểu hiện nhiều hơn mấy phần không giống bình thường nghiêm nghị.

Tổng Lý Tông động tác này, có chút không giống bình thường a.

Nơi này có nhiều như vậy đạo gia tiên bối ở đây, chúc rượu tính thế nào đều không tới phiên cái kia tiểu bối. Dù sao Tổng Lý Tông là thiên tử, hần cho cái kia lông vàng tiểu nhi chúc rượu, đem mọi người đang ngồi người đặt nơi nào. Mọi người cũng không thể làm ngồi không có biểu thị, có thể mọi người như là theo chân chúc rượu, chẳng phải là tự nhiên yếu đi một đoạn.

Liên ở trong lòng mọi người không thoải mái thời điểm, đã thấy Mao Sơn chương giáo cười giờ lên chén trà, cười nói: "Bệ hạ nói rất đúng, Mạc chân nhân võ học trình độ siêu phàm nhập thánh, cứu quốc gia ở trong con nguy khốn. Chúng ta vì quốc gia xã tắc, vì thiên hạ lẽ dân, tự nhiên là nên dâng lên một chén rượu, "

Mọi người nghe vậy, hai con mắt trong nháy mắt sáng lên, nhìn về phía Mao Sơn chương giáo nhãn thần nhiều chút tán thưởng.

Gừng quả nhiên vẫn là lão cay.

Đầu tiên tán thưởng đối phương võ học thông thiên, mà không phải đạo học thông thiên, trực tiếp hủy bỏ đối phương ở đạo gia lĩnh vực Tông sư vị trí. Tiếp theo giải thích chính mình chúc rượu chỉ là bởi vì thiên hạ xã tắc, cùng với thiên hạ này lẽ dân bách tính.

Mọi người nâng chén nói: "Chúng ta vì quốc gia xã tắc, thiên hạ lễ dân kính Mạc chân nhân một ly."

Mạc Trần thần sắc bình tĩnh, trên mặt trước sau mang theo nụ cười nhàn nhạt, nâng chén trà lên uống một hơi cạn sạch.

Tổng Lý Tông trong mắt lộ ra một vết vẻ giận, thật là một đám cáo già. Bất quá như vậy cũng tốt, nghĩ đến bọn họ cũng nhanh muốn ngồi không yên.

Trong tay hắn thường thức chén trà, nụ cười trên mặt bất biến, ôn nhu nói: "Mạc chân nhân cứu quốc gia ở trong cơn nguy khốn, không phần thưởng không đủ để chính thiên hạ nghe nhìn. Chỉ là chân nhân chính là thanh tu người, hoàng kim bạch ngân chờ tặc vật cuối cùng là không quá thích hợp. Là cô, trăm muốn xin mời Mạc chân nhân thành lập Đạo cung, quản chế thiên hạ đạo môn."

Mạc Trần hơi nhíu mày, vẻ mặt bình thản liếc mắt Tổng Lý Tông.

Thành lập Đạo cung, quản chế thiên hạ đạo môn?

Chuyện này, Tổng Lý Tông trước cũng không có cùng mình thương lượng. Bất quá, dĩ nhiên hắn cho như thế một món lễ lớn, chính mình cũng không có cự tuyệt cần thiết. Nếu như có thể đem Đạo cung hoàn toàn thành lập, chắc chắn dễ dàng hơn chính mình hành động.

Về phần bọn hắn.

Mạc Trần liếc mắt phía dưới còn chưa tỉnh hồn lại mọi người, trong lòng cực độ xem thường.

Hắn sửa sang lại một phen được mắt, trong lòng có quyết đoán, chấp tay cười nói: "Thánh thượng mời, bản đạo tất nhiên là không tốt chối từ."

Tổng Lý Tông nghe vậy, trên mặt tươi cười, trong lòng mơ hồ thở phào nhẹ nhõm.

Đang nói ra chuyện này trước, trong lòng hắn ít nhiều gì có chút bận tâm Mạc Trần từ chối, bởi vậy ngay cả nói chuyện cũng dị thường khách khí, cố ý dùng tới xin mời tự, mà không phải mệnh lệnh.

Trước mắt Mạc Trần sáng khoải như vậy đáp ứng, nhưng Tổng Lý Tông không khỏi sinh ra mấy phần kinh hi.

Hắn cười to nói: "Chân nhân nguyện ý vì trăm phân ưu, ta há có thể không có biểu thị. Đây lớn như vậy Đại Tổng cương vực, chân nhân có thể mặc cho tuyên địa điểm thành lập Đạo cung. Mặt khác, trăm đem ở hai mươi năm kỳ hạn, tặng cùng chân nhân tiền bạc ước quán, dùng cho Đạo cung kiến thiết vận chuyển tác dụng."

Mọi người nghe đến đó, không nhịn được vẻ mặt biến đổi lớn, không nhịn được hít vào ngậm khí lạnh.

Bọn họ đánh giá Mạc Trần cùng Tổng Lý Tông, từng cái từng cái thần sắc biến ảo khó lường, cũng không còn cách nào giữ vững bình tĩnh.

Trước không nói ở Đại Tổng cương vực mặc cho tuyên đầy đất, thành lập Đạo cung chỗ.

Tiền bạc ước quán, mặc dù là phân hai mươi năm thanh toán, nhưng hàng năm cũng có tới năm triệu quán a!

Đại Tổng một năm thu thuế, bất quá một trăm triệu quán tả hữu. Có thể cái kia một trăm triệu quán thu thuế, muốn dùng đến giữ gìn chính quốc gia vận chuyển. Năm triệu quán tiền đồng, đã là Đại Tổng 5% thu thuế. Hiện tại một xu tiền, đại thể tương đương với một hai bạc ròng, này hàng năm năm triệu lượng bạc ròng, nên là cỡ nào tài sản to lớn a!

Trời ạ, Tổng Lý Tông điên rồi phải không, dĩ nhiên như vậy cam lòng bỏ tiền vốn!

Mọi người không nhịn được nuốt ngụm nước bọt, kinh hãi vô cùng nhìn Mạc Trần hai người, thật lâu vô pháp phục hồi tinh thần lại.

Tôn Bất Nhị thẳng đến lúc này mới coi như phục hồi tinh thần lại, nằng ung dung thanh nhả khuôn mặt tràn đầy đỏ ửng, môi anh đào hơi khép mở, kích động không thể nói.

Hoàng ân cuộn cuộn, quả nhiên là hoàng ân cuộn cuộn a!

Mặc cho tuyên đầy đất thành lập Đạo cung, hàng năm còn có năm triệu quán bổng lộc, bức này hậu đãi điều kiện, quả thực chưa từng nghe thấy.

Mạc Trần biểu hiện hơi run, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mặc dù là hắn cũng không nghĩ tới, Tổng Lý Tông dĩ nhiên sau đó lớn như vậy tiền vốn. Hàng năm năm triệu quán tiền bạc, không phải là một con số nhỏ a.

Mạc Trần trông mắt khẽ nhúc nhích, liền hiểu Tổng Lý Tông ý tứ.

Trường sinh!

Ngoại trừ trường sinh, còn có cái gì có thể đánh động một vị đế vương?

Trong lòng hần sáng tỏ, nâng chén trà lên, cười nói: "Thánh thượng có ý tốt, bản đạo liền từ chối thì bất kính rồi. Chỉ là Đạo cung chẳng biết lúc nào có thể hoàn thành, ngày sau nếu là có chỗ quấy rầy, kính xin thánh thượng thứ lỗi a."

Tổng Lý Tông nghe đến đó, nơi nào còn có thể không rõ ý tứ trong đó.

Hắn nụ cười trên mặt xán lạn, vội vàng phát tay nói: "Chân nhân khách khí, nói chuyện gì quấy rồi. Chỉ cần chân nhân yêu thích, đều có thể đem hoàng cung xem là nhà mình là tốt rồi."

Mọi người nhìn hai người đầu mày cuối mắt, một bộ gian tình như lửa đáng sợ, lại cũng không kịp nhớ cái gì đạo gia cao nhân phong phạm. Nay muốn tiếp tục chờ đợi, chỉ sợ chính mình những người này sẽ bị Tổng Lý Tông triệt để bán cho người ta rồi.

Trương Thiên Sư ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc trầm giọng nói: "Thành lập Đạo cung, cai quản thiên hạ đạo môn việc, kính xin bệ hạ thận trọng."

"Chính là, thống lĩnh thiên hạ đạo môn, vẫn là lựa chọn lão thành thận trọng một chút Tông sư tương đối khá." Có người theo sát đáp lời nói.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tới Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Bản đạo không phục!

"Mạc chân nhân tuy rằng võ đạo thông thiên, nhưng cuối cùng vẫn là trẻ hơn một chút. Theo ta thấy, này thành lập Đạo cung thống lĩnh thiên hạ đạo môn việc lớn, bất luận là Trương Thiên Sư, vẫn là Mao Sơn Phương chân nhân, đều càng thêm thích hợp một ít."

"Đúng đấy, chúng ta nhưng là thanh tu đạo nhân, cũng không phải trên giang hồ thô lỗ hạng người, há có thể lấy võ học trình độ cân nhắc."

Mọi người dôn dập nói nhỏ, trong mắt lập lòe lửa nóng vẻ mặt.

Đạo cung, thống lĩnh thiên hạ đạo môn.

Sự thật ấy ở quá lớn, trong đó mê hoặc càng là làm cho không người nào có thể từ chối.

Trước không nói Đạo cung liên lụy lợi ích cỡ nào to lớn, không chỉ có quản giáo thiên hạ đạo môn chức trách, càng là có Đại Tổng trợ giúp ức quán tiền tài. Vấn đề trọng yếu nhất, chỉ cần đem chuyện này làm hoàn mỹ, cũng đủ để ở trong lịch sử lưu lại nồng đậm một bút, trở thành trước đó chưa từng có Đạo Giáo Đại tông sư, bị hậu thế con cháu quý bái.

Chuyện này liên lụy đến danh cùng lợi, người nào có thể thả xuống được.

Trương Thiên Sư nhìn không thấu, những người khác càng nhìn không thấu. Rất nhiều người tự biết vô vọng trở thành đạo môn lãnh tụ, thế nhưng cái này cũng không gây trở ngại bọn họ lựa chọn phía sau chỗ dựa, để từ trong thu được lợi ích lớn nhất.

Trong lúc nhất thời, dạ yến nát nát, mọi người vây quanh Long Hồ Sơn cùng Mao Sơn phái, triển khai một vòng mới tranh tài. Mà làm dư luận hạt nhân Mạc Trần, nhưng không ai đi để ý tới.

Mạc Trần đánh giá lộn xộn tiệc rượu, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, một bộ không có quan hệ gì với chính mình bộ dáng.

Tổng Lý Tông sắc mặt âm trầm, hai con mắt lóe qua một vệt hàn quang.

Phản đối còn chưa tính, chính mình từ lúc làm ra quyết định trước đây, cũng đã nghĩ đến sẽ có người phản đối. Nhưng là bọn hắn như vậy dường như không người thái độ, đơn giản là không nhìn sự tồn tại của chính mình.

Thiên hạ này, cuối cùng vẫn là Đại Tổng thiên hạ!

Hắn hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói: "Chư vị này là ý gì, muốn đưa trẫm tại cỡ nào hoàn cảnh."

Trương Thiên Sư cùng Phương chân nhân liếc mắt nhìn nhau, hai con mắt lập lòe dị sắc. Hai người khẽ vuốt cằm ra hiệu, trong bóng tối đạt thành nhất định nhận thức chung.

Đạo cung có thể xây, thế nhưng đạo môn lãnh tụ, cũng tuyệt đối không thể là cái kia lông vàng tiểu nhi. Đến mức cuối cùng sẽ dừng ở trong tay của

người nào, vậy thì bằng bản lĩnh của mình rồi.

Bọn họ đạt thành nhận thức chung sau đó, cùng nhau đứng dậy, đối với Tống Lý Tông khom người chấp tay.

Trương Thiên Sư nói: "Kính xin thánh thượng thứ tội, không phải chúng ta không làm, quả thật việc này quá quá nặng đại. Chúng ta đối với thành lập Đạo cung chính hợp thiên hạ đạo môn việc, tự nhiên là vui vẻ nhận lời. Chỉ là này đạo môn lãnh tụ nhân tuyển, lại không thích hợp nóng vội."

Tống Lý Tông nghe vậy giận dữ, vỗ bàn quát lên: "Thiên Sư này là ý gì, Mạc chân nhân tu vi vô đạo có một không hai đương thời, càng là có công lớn khắp thiên hạ. Lễ nào như vậy đức vọng, còn chưa đủ lấy trở thành đạo môn lãnh tụ không thành!"

Trương Thiên Sư thần sắc bình tĩnh, liếc mắt biểu hiện bình thản Mạc Trần, chấp tay nói: "Mạc chân nhân chớ trách, bản đạo cũng là vì thiên hạ đạo môn, cũng không phải là có ý định nhằm vào chân nhân. Lấy Mạc chân nhân đức vọng, đúng là đủ để trở thành đạo môn lãnh tụ. Chỉ là thân là đạo môn lãnh tụ, vẫn cần ở đạo gia kinh nghĩa, cùng với thần thông thuật pháp bên trên có thành tựu, không phải vậy như thế nào có thể làm cho người trong thiên hạ tín phục."

Mao Sơn chương giáo Phương chân nhân đứng dậy, chấp tay nói: "Thiên Sư nói có lý, thân là đạo môn lãnh tụ, như là không thể ở đạo gia kinh nghĩa, cùng với nói môn thần thông thuật pháp bên trên phục chúng, như thế nào có thể làm cho người tin phục."

Mạc Trần thưởng thức chén trà, nghiêng đầu nhìn về phía hai người, ngoạn vị cười nói: "Dựa vào hai vị ý tứ, là muốn cùng bản đạo tỷ thí một phen thần thông thuật pháp, cùng với đạo gia kinh nghĩa rồi?"

Trương Thiên Sư hai người nghe vậy, nhìn Mạc Trần nghiền ngẫm nụ cười, trong mắt lộ ra một vết ngạc nhiên.

Lễ nào này lông vàng tiểu nhi, còn muốn cùng mình tỷ thí một phen hay sao?

Hai người liếc mắt nhìn nhau, khẽ vuốt cằm, cười nói: "Mạc chân nhân nói đùa, chúng ta bất quá là vì đạo gia, dâng thân là Đạo Giáo tông sư chức trách thời."

Mạc Trần thả xuống chén trà, tùy ý quét hai người một cái, bình thản nói: "Chư vị dĩ nhiên muốn tỷ thí thần thông, liền không nên nhiều lời vô dụng nhiều lời. Bản đạo tuy rằng bất tài, thế nhưng tự hỏi đối với đạo gia thần thông thuật pháp, cũng coi như là hơi có nghiên cứu."

Không biết, chư vị muốn tỷ thí như thế nào? Các ngươi là cùng tiến lên, vẫn là từng cái từng cái tiến lên!"

Mọi người nghe vậy, nhìn Mạc Trần bình thản vẻ mặt, không khỏi ngơ ngác nhìn nhau.

Cuồng, quả nhiên là đủ cuồng!

Nhìn chung thiên hạ Cửu Châu, còn từ xưa tới nay chưa từng có ai dám ở nhiều như vậy đạo gia Tông sư trước mặt, nói ra cuồng vọng như vậy lời nói.

Hắn chẳng lẽ còn muốn khiêu chiến mọi người chúng ta hay sao?

Trương Thiên Sư hai con mắt híp lại, mang trên mặt nụ cười nhả nhặn, cười nói: "Mạc chân nhân nói đùa."

Mạc Trần vẻ mặt bình thản, nhìn quanh bốn nhìn, tùy ý nói: "Bản đạo cũng không có đùa giỡn quen thuộc, không biết chư vị có từng nghĩ kỹ như thế nào tỷ thí."

Trương Thiên Sư cùng Phương chân nhân liếc mắt nhìn nhau, lộ ra nụ cười tự tin.

Sự tình tựa hồ so với mình nghĩ tới càng thêm đơn giản, lông vàng tiểu nhi chính là lông vàng tiểu nhi, dĩ nhiên như vậy dễ kích động.

Trương Thiên Sư cười nói: "Dĩ nhiên Mạc chân nhân nhất định phải tỷ thí một phen, chúng ta tất nhiên là không tốt chối từ. Bất quá nơi này cuối cùng là hoàng cung trọng địa, chúng ta tuy rằng tỷ thí, nhưng cũng không thích hợp quá mức rườm rà."

Dựa vào bản đạo góc nhìn, ta ba người cùng Mạc chân nhân tỷ thí thần thông thuật pháp. Chân nhân nếu như có thể hai thắng, liền nói cung việc liền dựa vào Mạc chân nhân. Không biết chân nhân ý như thế nào?"

Mạc Trần thần sắc bình tĩnh, bung chén rượu lên tự uống uống một mình, khẽ cười nói: "Bản đạo tự nhiên muốn làm gì cũng được."

Trương Thiên Sư nghe vậy, nụ cười trên mặt càng ngày càng ôn hòa.

Hắn cùng với Phương chân nhân liếc mắt nhìn nhau, hai người đứng dậy, đối với Tống Lý Tông chấp tay nói: "Bản đạo bất tài, nguyện cùng Mạc chân nhân tỷ thí một phen thần thông thuật pháp."

Tống Lý Tông hai con mắt híp lại, khiến người ta không nhìn ra tâm tư của hắn.

Hắn trầm ngâm hai hơi thở, nhìn về phía dưới về mặt bình thản Mạc Trần, khẽ vuốt cằm nói: "Dĩ nhiên chư vị Tông sư đều đã đồng ý, cái kia trăm cũng không tiện làm thêm ngăn cản. Chỉ là Trương Thiên Sư cùng Phương chân nhân ra trận, vẫn là thiếu một người, không biết còn có vị nào Tông sư, nguyện ý cùng Mạc chân nhân tỷ thí một phen."

Mọi người nhìn nhau, có người nóng lòng muốn thử, có người trực tiếp rơi vào trầm mặc.

Đạo gia thần thông không phải là tốt như vậy tu hành, bọn họ mặc dù là thiên hạ nổi tiếng đạo gia Tông sư, nhưng đại thể bắt quá là đối với kinh nghĩa nghiên cứu. Thậm chí rất nhiều người, căn bản cũng không hiểu thần thông pháp môn.

Mọi người ở đây đối mặt nhìn nhau thời điểm, một tiếng sang sảng cười khẽ từ bầu trời truyền đến: "Dĩ nhiên còn thiếu một người, không bằng liền để bản đạo ra tay như thế nào?"

Mọi người nghe vậy, vẻ mặt vì đó biến đổi.

Bọn họ theo tiếng kêu nhìn lại, đã thấy một đạo thân mang thanh sam bóng người cao lớn, bằng hư ngự phong mà đến!

"Bạch Ngọc Thiềm!" Trương Thiên Sư vẻ mặt khẽ biến, thấp giọng nói.

Hắn làm sao sẽ đến rồi, lẽ nào kim đan Nam Tông những Dự Đoan kia, cũng muốn nhúng tay việc này?

"Bằng hư ngự phong! Nghe tiếng thiên hạ Đại tông sư Bạch Ngọc Thiềm, quả nhiên danh bất hư truyền a!"

"Hắn nhưng là Trần Nê Hoàn đệ tử, tuy rằng bắt quá trung niên, thể nhưng đã được Trần Nê Hoàn chân truyền."

"Có Bạch Ngọc Thiềm Tông sư ra tay, sự tình nhưng là thú vị. Chỉ là đáng thương Mạc chân nhân, sợ là không có cơ hội."

Mọi người nhìn bằng hư ngự phong mà đến, chậm rãi dừng ở hội trường Bạch Ngọc Thiềm, mặt mũi kinh ngạc thấp giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tới Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đạo gia thần thông

Trương Thiên Sư trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, trầm giọng nói: "Bạch Ngọc Thiềm đạo trưởng đứng ra, ngược lại có thể phục chúng, chính là không biết Mạc chân nhân nghĩ như thế nào?"

Hừ, chỉ là kim đan Nam Tông Dự Đoan, cũng muốn tranh đoạt thiên hạ đạo môn lãnh tụ vị trí, nằm mơ. Quên đi, hay là trước giải quyết cái kia Toàn Chân giáo lông vàng tiểu nhi nói sau, Bạch Ngọc Thiềm chung quy thể đơn lực bạc, há là đối thủ của mình.

Trương Thiên Sư trong lòng xem thường, nhưng cũng không phủ nhận Bạch Ngọc Thiềm thực lực. Chỉ ít trong lòng hắn minh bạch, coi như mình ra tay, cũng không dám nói có thể chống lại.

Mạc Trần trong tay thường thức ly rượu, tùy ý buông tay cười nói: "Xin mời chư vị bắt đầu chính mình biểu diễn."

"Xì."

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, sắc mặt có chút biến thành màu đen, còn chưa kịp mở miệng răn dạy, liền nghe tới phương đi ra một hồi dễ nghe cười khẽ. Bọn họ theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy Giả quý phi tay ngọc khẽ che môi anh đào, tràn ngập phong tình mắt to tràn đầy ý cười.

Tổng Lý Tông mặt tươi cười, trong mắt nghiêm nghị hơi tàn đi, khóe miệng mỉm cười khiển trách: "Quý phi sao có thể như vậy thất lễ, còn không hướng chư vị Tông sư nhận lỗi."

Giả quý phi ngừng lại tiếng cười, mặt mũi mỉm cười bùng rượu lên ngon, kính nói: "Thiếp thân thất lễ, mong rằng chư vị Tông sư bao dung. Nghĩ đến, chư vị Tông sư cũng sẽ không thật sự cùng một cái tiểu nữ tử tính toán chứ?"

Mọi người nghe vậy, trong lòng tuy là không vui, lại cũng không tiện nói gì.

Dù sao, ai cũng không muốn rơi vào một cái cùng tiểu nữ tử so đo danh tiếng a.

Trương Thiên Sư ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc trầm giọng nói: "Dĩ nhiên Mạc chân nhân đã đồng ý, không biết vị đạo hữu kia muốn nhượng chân nhân kiến thức một phen."

Hắn nói xong, hai con mắt bình thần nhìn về phía Bạch Ngọc Thiềm.

Bạch Ngọc Thiềm khẽ cười một tiếng, không hề để ý cười nói: "Bản đạo muện thất lễ, không bằng liền để bản đạo đi đầu cho Mạc chân nhân biểu diễn một phen như thế nào?"

Hắn đối với Mạc Trần đâm chớp mắt, mặt mũi tươi cười, lại cũng không thấy sinh khí.

Trương Thiên Sư cùng Phương chân nhân liếc mắt nhìn nhau, hai người khẽ vuốt cằm, gật đầu nói: "Đại thiện."

Bạch Ngọc Thiềm liếc hai người một cái, ở trong đình viện nhìn quanh bốn nhìn.

Hắn ở một phương cao tới khoảng một trượng trên núi giả dừng lại hai hơi thở, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Tống Lý Tông, cười nói: "Bản đạo thần thông, động tĩnh có chút đại. Nếu là không cẩn thận kinh ngạc thánh giá, kính xin quan gia chuộc tội."

"Không ngại, Tông sư cứ việc ra tay chính là." Tống Lý Tông hai con mắt thâm thúy, khiến người ta không nhìn ra hi nộ, bình thần nói.

Bạch Ngọc Thiềm khẽ vuốt cằm, nhìn chăm chăm hơn mười trượng bên ngoài cao khoảng một trượng đá lớn, quanh thân chân khí cổ động, rộng lớn thanh sam không gió mà bay, rồi tung tóc dài ở phía sau bay lượn.

Hắn hai con mắt lập lòe lôi mang, thật giống như chạy lôi xà, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Sau đó tay phải hắn pháp quyết biến động, trên cánh tay xuất hiện đạo đạo tiểu nhĩ lớn bằng cánh tay lôi xà, khiến người ta quan chi kinh hồn bạt vía. Cái kia bùm bùm tiếng sấm tiếng, cùng với trong không khí truyền tới mùi thú khét, nhưng mọi người không khỏi nín thở.

"Chưong Tâm Lô!"

Bạch Ngọc Thiềm nổi lên chốc lát thời gian, thẳng đến lôi xà hóa thành người lớn căng tay độ lớn, mới đứng đá lớn một chưong đầy đi.

Chỉ thấy, trên cánh tay của hắn lôi xà đột nhiên thức tỉnh, trên không trung lưu lại một đạo màu tím thần mang, trong nháy mắt xông về hơn mười trượng bên ngoài giả sơn đá lớn.

"Ầm ầm ầm!"

Nương theo một tiếng nổ ầm ầm, khối kia có tới khoảng một trượng đá lớn, trong nháy mắt nổ thành bay đầy trời thạch, lớn nhất cũng bất quá to bằng đầu người.

Trong lúc nhất thời, mọi người nhìn biến mất giả sơn, hai con mắt trừng thành ngư nhân, không nhịn được hút vào hơi lạnh.

Trời ạ, này Lô Pháp đáng sợ như vậy, nếu như đánh vào nhân thân bên trên, chẳng phải là trong nháy mắt liền muốn hóa thành tro bụi? Trong lòng mọi người kinh hãi, nhìn phía Bạch Ngọc Thiềm nhân thần nhiều một chút kính nể.

Bạch Ngọc Thiềm thở ra một hơi, sắc mặt có chút hơi tái nhợt.

Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Mạc Trần, khẽ cười nói: "Không biết Mạc chân nhân cho rằng, bản đạo hí này pháp như thế nào?"

Mạc Trần đứng đưa chén rượu trong tay, nhẹ khẽ nhấp một miếng, bình thần nói: "Vấn tính thú vị."

Mọi người nghe vậy, dồn dập phục hồi tinh thần lại.

Bọn họ ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên nói cái gì tốt. Bực này đáng sợ Lô Pháp, ở cái kia lông vàng tiểu nhĩ trong mắt, rõ ràng chỉ là vấn tính thú vị?

Trương Thiên Sư hai con mắt hí lại, khẽ cười nói: "Đã như vậy, cái kia bản đạo liền vì chân nhân biểu diễn một ít cang vật thú vị."

Hắn nói xong, trong tay bưng chén trà, từ chỗ ngồi đứng dậy, chậm rãi hướng đi bên hồ một cây chết héo hoa mẫu đơn.

Cái kia mẫu đơn cao hơn một thước, rễ cây đều là tương đương trắng kiện. Chỉ là, lúc này quyền kia nên thủy linh rễ cây đã hoàn toàn khô héo, thật giống như phơi khô cành khô, lại cũng không nhìn thấy nửa phần sinh cơ.

Trương Thiên Sư vây quanh mẫu đơn đi rồi hai vòng, cầm trong tay nước trà chậm rãi đổ vào mẫu đơn bên trên, khẽ cười nói: "Phương đông Ất Mộc, sinh cơ không dứt, còn không tỉnh lại."

Hắn dứt tiếng, bụi cây kia khô héo mẫu đơn giống như bị tỉnh lại đồng dạng.

Chỉ thấy, nó khô héo rễ cây chậm rãi đầy đặn lên, từ trên cành cây kéo dài ra mềm mại lục mầm.

Trong nháy mắt, bụi cây kia bản đã chết đi mẫu đơn, mọi người ở đây thần sắc kinh ngạc bên trong, chậm rãi phóng ra hào hoa phú quý màu tím hoa mẫu đơn.

Khởi từ hồi sinh!

Mọi người kinh hãi, không nhìn được từ chỗ ngồi đứng dậy, nhanh chân đi hướng bụi cây kia cái từ hồi sanh hoa mẫu đơn. Bọn họ vẻ mặt nghiêm túc, mơ hồ lộ ra mấy phần không dám tin tưởng.

Như vậy nghịch chuyển sinh tử thủ đoạn, quả nhiên là kinh thế hãi tục!

Mọi người bước nhanh đi tới mẫu đơn trước, tinh tế đánh giá chốc lát, ngửi bên trên nhàn nhạt mùi hoa, nhất thời minh bạch này thật không phải là ảo giác!

Chính là Tống Lý Tông hai người, cũng là mặt mũi kinh ngạc đi xuống, đứng xem cái kia cái từ hồi sanh hoa mẫu đơn.

Trương Thiên Sư nhìn mọi người thần sắc kinh ngạc, nụ cười trên mặt càng ngày càng ôn hòa. Hắn nghiêng đầu nhìn về phía Mạc Trần, cười nói: "Mạc chân nhân cho rằng, bản đạo cái này ảo thuật như thế nào?"

Mạc Trần vẻ mặt bình thản, khẽ lắc đầu một cái, tùy ý nói: "Còn không bằng vừa mới Lô Pháp, chí ít có thể nghe cái tiếng vang, thực sự là khó coi."

Bạch Ngọc Thiềm nghe vậy sững sờ, buồn cười nhìn Mạc Trần, lắc đầu bất đắc dĩ.

Nguyên lai mình đắc ý Lô Pháp, ở trong mắt người khác chỉ là nghe cái vang a!

Trương Thiên Sư sắc mặt âm trầm, nhìn Mạc Trần nhãn thần nhiều hơn mấy phần bất mãn.

Khó coi? Hừ!

Hắn hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu không đi xem Mạc Trần, liền cảnh sẽ tâm tư của hắn cũng không có.

Trương Thiên Sư nhìn phía Phương chân nhân, lạnh lùng nói: "Phương chân nhân còn không ra tay, cũng tốt nhưng chúng ta chiêm ngưỡng một thoáng Mạc chân nhân thần thông, xem xem dạng gì thuật pháp, mới không tính là khó coi!"

Phương chân nhân bất động thanh sắc liếc Mạc Trần một cái, trong mắt mang theo một chút vẻ sợ hãi. Trương Thiên Sư lại há sẽ biết, hắn kỳ thực đã sớm ra tay.

Chỉ là sử dụng thần thông, cũng là Mao Sơn phái thuật tính toán.

Ở hắn thôi diễn bên dưới, Mạc Trần mệnh cách quý dị, siêu thoát tam giới, không ở Ngũ hành!

Như vậy quý dị mệnh cách, quả thực thật giống như trong truyền thuyết tiên thần!

Phương chân nhân trong lòng kinh nghi bất định, sắc mặt có chút tái nhợt thở dài nói: "Hai vị tông sư thần thông, bản đạo đều đặt ở trong mắt, liền không ra bêu xấu."

Mọi người nghe vậy, dồn dập nghiêng đầu nhìn về phía Phương chân nhân, khuôn mặt không hiểu vẻ.

Phương chân nhân nhưng là thiên hạ nổi danh nhất đạo gia Tông sư một trong, làm sao sẽ còn chưa bắt đầu liền từ bỏ rồi. Đợi lát nữa cái kia lông vàng tiểu nhi nếu là bị thua, Phương chân nhân nhưng là liền tranh cướp đạo môn lãnh tụ cơ hội cũng không có.

Có người cùng Phương chân nhân giao hảo, trên mặt lộ ra cấp sắc, liền muốn khuyên bên trên một khuyên.

Chỉ là bọn hắn còn chưa mở miệng, Trương Thiên Sư đã mặt tươi cười vuốt râu nói: "Đĩ nhiên Phương chân nhân chủ động từ bỏ, vậy thì mời Mạc chân nhân ra tay, nhưng chúng ta kiến thức một phen."

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hô phong hoán vũ, bách hoa đều nở

Trương Thiên Sư cũng không nghĩ tới, Phương chân nhân sẽ vào lúc này lui bước.

Lẽ nào đối phương nhìn thấy chính mình này cái tử hồi sinh diệu pháp, đã không có cùng mình giao phong tin tưởng?

Trương Thiên Sư nghĩ, nhìn về phía sắc mặt có chút tái nhợt Phương chân nhân, trong mắt loé ra một vết thoải mái vè. Lần đầu tiên phát hiện, Phương chân nhân thì ra là như vậy đáng yêu.

Mọi người thấy nơi này, tất nhiên là mình bạch Phương chân nhân thật sự sẽ không lại ra tay.

Bọn họ đồng loạt đưa mắt nhìn phía Mạc Trần, chờ đợi đối phương ra tay.

Chỉ là mọi người về mặt, đại thể mang theo vài phần hí ngược, chỉ có số người cực ít khẽ nhủ mảy, trong ánh mắt mặc dù không có hí ngược, nhưng cũng không có cái gì chờ mong. Ở nhìn rồi Bạch Ngọc Thiềm cùng Trương Thiên Sư thần thông diệu pháp, bọn họ vẫn đứng là không cho là Mạc Trần ở thuật pháp bên trên trình độ, có thể vượt quá hai người.

Không nói Bạch Ngọc Thiềm có thể khai sơn liệt thạch Lô Pháp, chính là Trương Thiên Sư cái tử hồi sinh một ngón kia thần thông, mọi người liền không phải không thừa nhận, hai người ở đạo pháp bên trên nghiên cứu, chân thực là không thẹn đạo gia Đại tông sư tên gọi.

Chỉ ít bọn họ tự hỏi, ở đạo pháp bên trên nghiên cứu, so với hai vị Tông sư chênh lệch quá nhiều.

Mạc Trần để ly rượu trong tay xuống, bình thần quan sát mọi người một cái, tùy ý nói: "Chư vị cũng biết, chúng ta tu đạo luyện khí, là vì cái gì?"

Mọi người nghe được Mạc Trần câu hỏi, từng cái từng cái về mặt có chút đại ra, không biết hắn đến cùng muốn nói cái gì.

Tu đạo luyện khí, đương nhiên là vì thành tiên a!

Tuy rằng thành tiên việc, mọi người cũng không quá tin tưởng, nhưng chuyện này cũng không hề gây trở ngại bọn họ ôm mộng hảo nguyên vọng, đi truy tầm lý tưởng của chính mình. Lại nói, coi như trong lòng không tin, này cũng không thể nói ra được không phải, không phải vậy sau đó còn làm sao đi lừa dối đạt quan quý nhân?

Mạc Trần nhìn biểu hiện của mọi người, khẽ lắc đầu.

Hắn đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài, khẽ thở dài: "Chư vị liền vì sao tu đạo đều đã quên, đạo này tu không tham gia yến hội cũng được. Trời muốn mưa, chư vị vẫn là sớm một chút đi về nghỉ ngơi đi."

Mọi người nhìn Mạc Trần chậm rãi rời đi thân ảnh, về mặt ngây ngốc ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời, chỉ thấy mịt mờ mây trắng trôi dạt từ từ, đêm nửa thánh che giấu như ẩn như hiện.

Trời mưa?

Loại này sắc trời, rõ ràng là sáng sủa thời tiết mới đúng.

Người ở tại trảng không khỏi là đạo gia Tông sư, tuy rằng không dám nói đều có thần dị thần thông, thế nhưng này xem thiên tượng bốn sự, ít nhiều gì vẫn phải có. Bọn họ bất luận thấy thế nào sắc trời, cũng không giống là trời mưa bộ dáng.

Thẳng đến Mạc Trần đi ra yến hội sân bãi, mọi người mới phục hồi tinh thần lại.

Bọn họ về mặt có chút quái dị, nhìn Mạc Trần bình thần rồi đi dáng người, từng cái từng cái không nhận được khuôn mặt co giật.

Này lông vàng tiểu nhi sẽ không là sợ chưa?

Nghĩ đến cũng là, bất luận là Bạch Ngọc Thiềm tông sư Lô Pháp, vẫn là Trương Thiên Sư khởi tử hồi sinh chi thuật, đều được cho kinh thế hãi tục thần thông. Cái kia lông vàng tiểu nhi võ đạo thông thần, sợ là cũng không có thời gian đi nghiên cứu đạo gia thần thông chứ?

"Ha ha, thú vị. Mạc chân nhân chẳng lẽ là sợ phải không?" Có người liếc nhìn Trương Thiên Sư, thấy đối phương mặt mũi thẳng lợi nộ cười, đối với Mạc Trần hí ngược cười nói.

"Sợ, lẽ nào Mạc chân nhân không phải là không tiết cùng chúng ta luận đạo sao?"

"Này có thể khó mà nói u."

Mọi người mặc dù là đạo gia Tông sư, tu thân dưỡng tính công phu không tính là kém. Nhưng người nào nường ở đây đều là đạo gia người, hơn nữa trận này yến sẽ dính dáng lợi ích có quá lớn.

Ồ lớn như vậy lợi ích bên dưới, mọi người tất nhiên là vô pháp giữ yên lặng.

Mạc Trần bước chân hơi dừng, khẽ cười nói: "Phong khởi vân dừng, không nên quấy rầy sinh mệnh hoan hô!"

Phong khởi vân dừng, không nên quấy rầy sinh mệnh hoan hô?

Mọi người khoe miệng hơi co giật, nhìn Mạc Trần thân ảnh tràn đầy hí ngược. Đến lúc này, còn muốn giả thần giả quỷ, thực sự là buồn cười.

Có người xì cười một tiếng, liền muốn mở miệng trào phúng hai câu, lại nghe trên bầu trời đột nhiên vang lên tiếng sấm rền vang!

"Ầm ầm ầm."

Thật lớn tiếng sấm tiếng nổ vang, chấn động thiên địa vì đó run lên.

Mọi người ngẩng đầu nhìn tới, chỉ thấy trên bầu trời chẳng biết lúc nào trải rộng nặng nề mây đen, đêm nửa cung tròn trăng sáng hoàn toàn che lấp. Nồng đậm mây đen lẫn lộn, trong đó sấm vang chớp giật.

Này!

Mọi người nhìn trên bầu trời dị tượng, từng cái từng cái hai con mắt trừng thành ngư nhãn, mặt mũi vẻ không dám tin tưởng.

Làm sao có khả năng thật sự có mưa, rõ ràng nên là trời nắng mới đúng?

Liền ở trong lòng bọn họ tràn đầy sự khó hiểu cùng kinh ngạc thời gian, đậu mưa lớn nước từ trên trời giáng xuống, phảng phất gây vỡ châu liêm. Bất quá khoảnh khắc bên trong công phu, mưa lớn đổ ào ào, mang đến từng trận hàn khí.

Kèm theo mưa xối xả tầm tã mà xuống, gió lạnh gào thét mà qua, nhượng bản liền lạnh lẽo âm trầm thời tiết càng ngày càng lạnh giá.

"Mau nhìn vườn hoa!" Đang lúc mọi người đứng thẳng bất động ở trong mưa to chưa hoàn hồn lại thời điểm, đột nhiên nghe có người phát ra kinh hãi vô cùng rít gào.

Có lẽ là bởi vì bị quá to lớn kích thích, thanh âm kia có chút biến hình, nhiều hơn mấy phần bén nhọn, thật giống như thái giám trong cung.

Mọi người theo tiếng hướng vườn hoa nhìn tới, nhất thời từng cái từng cái lại cũng không kịp nhớ là người phương nào phát ra kinh ngạc thốt lên.

Chỉ thấy, cuộn cuộn mưa to bên dưới, trong hoa viên bách hoa thịnh phóng!

Bất đồng mùa hoa tươi, lúc này phảng phất thời gian thác loạn vậy, trong cùng một lúc nở rộ. Bực này hoa mỹ bách hoa thịnh phóng cảnh tượng, mọi người chưa từng gặp, thậm chí đều chưa bao giờ nghĩ tới.

Bởi vì không phải một cái mùa hoa tươi, làm sao có khả năng đánh vỡ lẽ thường đồng thời nở rộ?

Chỉ là, này hoàn toàn không hợp lẽ thường cảnh tượng, lúc này lại chân thật xuất hiện ở trước mắt mọi người.

"Không có khả năng, cái này không thể nào là thật sự!" Có người mặt mũi đại ra, điên cuồng chạy hướng bách hoa thịnh phóng Đại Hoa Viên, giống như là muốn tìm được trong đó kẻ hủ.

Mọi người nghe tiếng, hơi hơi phục hồi tinh thần lại.

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, mặt mũi ngưng trọng chạy hướng vườn hoa, muốn tìm tòi trong đó thật giả.

Hồ phong hoá vũ, bách hoa thịnh phóng!

Loại thủ đoạn này đã gần như tiên thần chứ?

Trương Thiên Sur nhìn mọi người hành động, hít một hơi thật sâu. Hắn nhìn cái kia bách hoa thịnh phóng vườn hoa, cúi đầu liếc nhìn bên cạnh mình mẫu đơn, khoe miệng lộ ra nụ cười khổ sở.

Coi như đông tổ có thể là đúng dịp, thế nhưng cái kia nở rộ bách hoa, luôn không khả năng cũng là đúng dịp chứ?

Người khác hay là không rõ vì sao, nhưng Trương Thiên Sur lại mơ hồ nhận biết được, một cổ trước đó chưa từng có không lồ Ất Mộc Chi Khí, ở vốn nên bách hoa héo tàn trong hoa viên xoay quanh, mới tạo nên hiện tại như vậy trăm hoa đua nở cảnh tượng.

"Quả nhiên!" Phương chân nhân ngẩng đầu liếc nhìn lồi đình lẫn bầu trời, liếc mắt trước người bách hoa thịnh phóng lời nói, ánh mắt lộ ra quả nhiên ánh mắt như thế, khề thờ dài.

Hắn thanh âm yếu ớt, ở gió lạnh thổi bên dưới, chỉ có số ít mấy người nghe được.

Trương Thiên Sur hai con mắt híp lại, hướng đi Phương chân nhân, thấp giọng nói: "Chân nhân nhưng là biết rồi cái gì?"

Nếu như nói, trước hắn đối với Phương chân nhân từ bỏ tỷ thí còn hơi nghi hoặc một chút, thậm chí mơ hồ mang theo vài phần đắc ý, nhưng lúc này nghe được Phương chân nhân ni non, cũng là nhiều chút nó ý nghĩ của hắn.

Phương chân nhân thật sâu nhìn Trương Thiên Sư một cái, thờ dài nói: "Không ở trong tam giới, không thuộc trong ngũ hành."

Trương Thiên Sư nghe vậy sững sờ, sau đó trong nháy mắt phản ứng lại.

Không ở trong tam giới, không thuộc trong ngũ hành, đó không phải là thần tiên sao?

Liền ở trong lòng hắc kinh hãi thời điểm, cách đó không xa truyền đến từng trận kinh ngạc thốt lên tiếng.

"Trời ạ, lại là thật sự."

"Bách hoa thịnh phóng, hô phong hoán vũ, loại thủ đoạn này, quả thật."

"Thật bất khả tư nghị, thật bất khả tư nghị."

Trong lòng mọi người kinh hãi, khi bọn họ đi tìm Mạc Trần thân ảnh lúc, lại phát hiện đã sớm không thấy bóng dáng, thậm chí ngay cả Tôn Bất Nhị đều chẳng biết lúc nào lặng lẽ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đạo môn thần phục

Ngày hôm sau, sắc trời chưa sáng, chân trời chỉ là có chút tinh dịch cá vè.

Thời gian này, mặc dù là Đại Tổng Triều thần, cũng còn chưa bắt đầu chính thức vào triều. Đến mức lễ dân bách tính, càng là nhiều năm ở thư thích trên giường. Dù sao ở chiếu sáng bất tiện cô đại, mặc dù là nổi danh thân hào gia đình, cũng sẽ không thái quá lãng phí không cần thiết ngon nển đèn.

Chỉ là, ở nơi này vậy vạn vật vắng lặng thời gian, Đại Tổng tiếp đón quý khách Quốc Tân Quán trước, cũng đã đứng đầy người.

Bọn họ đại thể thân mang đủ loại đạo bào, xem ra đều là tiên phong đạo cốt, lộ ra xuất trần khí tức Lão Thần Tiên. Nhưng là bây giờ, trong mắt mọi người Lão Thần Tiên, cũng là từng cái từng cái về mặt có chút không tự nhiên, trong mắt mờ hồ mang theo vài phần kích động cùng bất an, có chút tay chân luống cuống đứng ở Quốc Tân Quán trước.

Làm Trương Thiên Sư đi tới Quốc Tân Quán trước, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ ngạc nhiên.

"Thiên Sư." Có người nhìn thấy Trương Thiên Sư đến, vội vàng chấp tay hành lễ nói.

Trương Thiên Sư đáp một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ chân chò, hỏi: "Chư vị tới thật sớm, nhưng là vì sao không có đi vào."

"Thiên Sư nói đùa, này thời gian còn sớm, chúng ta nơi nào có ý quấy rối chân nhân." Có người ho nhẹ một tiếng, trên mặt lộ ra nhàn nhạt xấu hổ, nhẹ giọng nói.

Thấy qua đêm qua cảnh tượng, Mạc Trần ở trong mắt bọn họ nghiễm nhiên thành tiên thần vậy tồn tại. Ở loại này không thể phỏng đoán vĩ đại tồn tại trước mặt, bọn họ nào dám quá khuyết điểm lễ.

Dù cho chỉ là phi thường nhỏ bé khả năng, cũng không người nào nguyện ý đặt mình vào nguy hiểm.

Trương Thiên Sư đánh giá mọi người cẩn thận về mặt, thực sự không biết nên nói cái gì mới tốt.

Hắn ho nhẹ một tiếng, nhìn trước mắt đóng chặt Quốc Tân Quán cửa lớn, cuối cùng vẫn là không có lựa chọn đặt mình vào nguy hiểm. Loại này ra mặt việc ngốc, người nào thích làm ai làm, Bốn thiên sư cũng không có cái kia hứng thú.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đông mới dần dần dâng lên một vệt đỏ ửng, phảng phất thẹn thùng thiếu nữ, cực độ mê người.

Theo sắc trời sáng lên, trên đường cái dần dần có người đi đường.

Người đi trên đường nhìn Quốc Tân Quán trước một đám đạo trưởng, không khỏi về mặt có chút ngạc nhiên.

Đây là cái gì tình huống?

"Tại sao có thể có nhiều như vậy đạo trưởng ở Quốc Tân Quán trước, lẽ nào xảy ra chuyện gì hay sao?"

"Ồ, đó không phải là Long Hồ Sơn Trương Thiên Sư sao?"

"Đó là Mao Sơn phái phương chương giáo?"

Theo từng vị Đạo Giáo Tông sư bị người nhận ra, mọi người càng phát tò mò. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, mới có thể nhượng nhiều như vậy đạo gia Tông sư hội tụ ở chỗ này.

"Thực sự là kỳ quái, những này cũng đều là thường ngày khó gặp đạo gia chân nhân, làm sao hiện tại tụ hội ở Quốc Tân Quán làm gì."

"Nghe nói Mạc chân nhân đến, đã bị sắp xếp ở Quốc Tân Quán. Chẳng lẽ, bọn họ muốn bái kiến Mạc chân nhân hay sao? Ha ha."

Người kia nói, chính mình liền bật cười.

Bái kiến Mạc chân nhân, làm sao có khả năng!

Mạc chân nhân tên tuổi tuy lớn, thế nhưng ở đây vị nào Tông sư không phải đạo gia người tài ba, nổi tiếng thiên hạ Đạo Giáo Tông sư. Muốn nói có một hai người bái kiến Mạc chân nhân, cái kia còn nói còn nghe được, thế nhưng trong đó nhưng là có Long Hồ Sơn Trương Thiên Sư, còn có Mao Sơn phái phương chương giáo.

Hai vị kia là dạng người gì vật, vậy cũng là thiên hạ Đạo Giáo hạng nhất a!

Chỉ là hần cười thôi, sắc mặt dần dần cương cứng.

Nếu như bọn họ không phải bái kiến Mạc chân nhân, cái kia còn có thể là làm gì?

"Nói đến, xem trên người bọn họ nước sương, nhưng là đợi có một đoạn thời gian."

"Lẽ nào thật sự chính là bái kiến Mạc chân nhân?"

"Tám chín phần mười như vậy, truyền thuyết Mạc chân nhân nhưng là tiên thần hạ phàm, bây giờ nhìn lại quả thật như vậy a."

"Đúng đấy, nếu như không phải tiên thần hạ phàm, những này thường ngày khó gặp đạo gia Tông sư, làm sao sẽ cung kính kính ở chỗ này chờ chờ."

Ở những người đi đường nghị luận sôi nổi bên trong, Quốc Tân Quán cửa lớn rốt cục từ từ mở ra.

Mọi người mắt thấy cửa lớn mở ra, dồn dập thờ ra một hơi. Tuy rằng bọn họ dưỡng khí công phu không sai, thế nhưng dù là ai bị người khác dường như tập kỹ hầu tử vậy xem xét, tâm tình cũng sẽ không quá tươi đẹp, huống chi mọi người còn đều là nổi tiếng thiên hạ đại nhân vật.

Chỉ là, cửa viện tuy rằng mở ra, đi ra nhưng không phải mọi người mong đợi người.

Người kia thân mang đại màu tím hoa lệ đạo bào, xem ra ước chừng hơn bốn mươi tuổi, ghim dáng dấp râu dê đang cất bước gian trôi nổi bồng bềnh, xem ra ngược lại khá có khí chất.

Hắn mở ra cửa viện, chấp tay nói: "Bản đạo Toàn Chân Triệu Chí Kính, gặp qua chư vị Tông sư. Chư vị tông sư ý đồ đến, sư huynh đã hoàn toàn biết được. Chỉ là sư huynh có lời, chư vị Tông sư như nghĩ hỏi, cần trả lời ba cái vấn đề."

Mọi người nghe vậy, biểu hiện vì đó ngăn ra.

Chỉ cần hỏi đáp ba cái vấn đề, càng là đơn giản như thế?

Triệu Chí Kính nhìn mọi người trầm mặc vẻ mặt, trong bóng tối nuốt ngụm nước bọt, trong mắt lộ ra một vết bất an.

Nơi này chính là hội tụ khắp thiên hạ hơn phân nửa đạo gia Tông sư, sư huynh như vậy kiêu căng tư thái, vạn nhất chọc nhiều người tức giận có thể làm sao bây giờ a. Đến lúc đó, Toàn Chân giáo sợ là lại cũng khó có thể đặt chân khắp thiên hạ.

Ngay ở Triệu Chí Kính trong lòng bất an chuyện tình, Trương Thiên Sư cùng phương chương giáo liếc mắt nhìn nhau, từ trong đám người đứng đây, chấp tay nói: "Dĩ nhiên là Mạc chân nhân quy củ, chúng ta tất nhiên là không có lý do gì phản bác. Chỉ là không biết Mạc chân nhân để lại vấn đề gì, Triệu đạo trưởng có thể có rãnh hay không nói cho chúng ta."

Triệu Chí Kính nhìn một mực cung kính Trương Thiên Sư, cùng với bên cạnh hắn Mao Sơn chương giáo, trong lúc nhất thời có chút chưa hoàn hồn lại.

Bọn họ rõ ràng không hề tức giận?

Triệu Chí Kính hai con mắt thất thần, có chút chưa hoàn hồn lại.

"Thiên Sư khách khí, những thứ này đều là bản đạo phải làm." Triệu Chí Kính sững sốt hai hơi thở, rốt cục phục hồi tinh thần lại. Hắn vội vàng chấp tay đáp lễ, khách khí đáp lại nói.

Triệu Chí Kính nói xong, không dừng lại chút nào, mở miệng nói: "Sur huynh có tam vấn. Đề nhất hỏi: Chư vị vì sao tu đạo. Thứ hai hỏi: Một chữ Đạo, giải thích thế nào. Đến mức này thứ ba hỏi."

Triệu Chí Kính nói tới chỗ này, trên mặt lộ ra vẻ chần chờ, nỉ non nửa ngày, trước sau không nói ra lời.

Trong lòng mọi người đang ở suy nghĩ vấn đề đáp án, đã thấy Triệu Chí Kính thật lâu không nói, nhất thời dồn dập nóng nảy. Trương Thiên Sư ho nhẹ một tiếng, chấp tay nói: "Triệu đạo trưởng dường như gặp khó xử, nếu có vấn đề gì, có thể cứ việc nói ra."

Triệu Chí Kính liếm liếm môi khô khốc, trên mặt lộ ra bất đắc dĩ vẻ, ấp a ấp úng nói rằng: "Này, thật sự không phải bản đạo có ý định làm khó dễ chư vị. Sur huynh thứ ba hỏi là: Chư vị có thể biết mình sai ở nơi nào?"

Triệu Chí Kính nói xong, trán dần dần hiện lên tí mồ hôi lạnh.

Sur huynh thực sự là quá lớn mật, dám ở trước mặt mọi người nghi vấn những này đạo gia Tông sư, đơn giản là đang đùa với lửa có hay không a. Vạn nhất bọn họ thẹn quá thành giận, sự tình có thể liền không có cách nào thu thập.

Triệu Chí Kính trong lòng bất an, chần chờ nói rằng: "Sur huynh nói, cho chư vị Tông sư ba ngày, dùng để cân nhắc vấn đề đáp án. Sau ba ngày, sur huynh sẽ ở chỗ này xin tội chư vị tông sư đại giá."

Mọi người nghe vậy, tâm thần không thuộc về gật gật đầu, không để ý đến Triệu Chí Kính thần sắc bất an, cau mày chậm rãi rời đi.

Cùng lúc đó, hoàng cung.

Tổng Lý Tông hai con mắt chặt chộp mắt nhìn chăm chú vào bầu trời, sắc mặt âm trầm như nước.

Sau lưng hắn, một vị thân mang võ tướng trang phục người trung niên cơ thể hơi run rẩy, âm thanh khàn khàn nói rằng: "Căn cứ vì thần điều tra, tham dự Bắc Môn ám sát vụ án chùa miếu có hai mươi sáu toà!"

"Được, rất được a. Những kia đáng chết con lừa trọc có phải là hận không thể trăm chết ngay bây giờ!" Tổng Lý Tông hô hấp dồn dập, sắc mặt tức giận đến đỏ lên, không nhịn được lớn tiếng gầm hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tới Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Phạt môn nguy cơ

Quốc Tân Quán.

Triệu Chí Kính thẳng đến mọi người đều rời đi, mới thất thần từ bên ngoài trở về.

Hắn làm sao đều không nghĩ ra, những kia đạo gia Tông sư nhóm, đến cùng vì sao như vậy nghe lời. Đối mặt Đại sư huynh răn dạy cùng nghi vấn, từng cái từng cái dĩ nhiên biểu hiện bình tĩnh như vậy, thậm chí có chút chuyện đương nhiên cảm giác!

Thật hắn · mẹ tà môn!

Triệu Chí Kính thực sự không nghĩ ra, trong lòng mắng một tiếng, lắc đầu bất đắc dĩ, không suy nghĩ thêm nữa chuyện này. Hắn bước nhanh mà đi, đi tới Quốc Tân Quán phía sau phòng khách, đem sự tình phát sinh trải qua cẩn thận mà bẩm báo Mạc Trần.

Mạc Trần trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, bàn tay lớn ở mặt bàn nhẹ nhàng gõ.

Bọn họ biểu hiện ra thái độ, chuyện này xem như là thành một nửa!

Đạo môn, chạy không thoát.

Tôn Bất Nhị nhẹ thở ra một hơi, trong mắt lộ ra một vết hiếu kỳ, bất đắc dĩ nói: "Người làm như vậy, sẽ có hay không có chút quá mức rồi. Còn có ba cái vấn đề kia, lẽ nào có cái gì đặc thù đáp án hay sao?"

Nói đến, cái kia mấy vấn đề ngoại trừ cái thứ ba ở ngoài, mặt trước hai cái nhưng là tràn đầy tranh luận. Mặc dù là đạo gia Tông sư, cũng chưa chắc có thể có được thống nhất đáp án.

Tiểu tử này đột nhiên hỏi cái này sao tràn ngập tranh cãi vấn đề, cũng không biết có cái gì thâm ý.

Mạc Trần nhấp một ngụm trà nước, tùy ý nói: "Ba cái vấn đề kia, bất quá là ta có ý tri hoãn thời gian thôi."

Ach!

Tôn Bất Nhị biểu hiện ngăn ra, kinh ngạc nhìn Mạc Trần, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt. Những kia nhìn như thử thách mọi người, tràn đầy tranh cãi vấn đề, cũng chỉ là trì hoãn thời gian?

Hơn nữa, tại sao muốn trì hoãn thời gian?

Mạc Trần thả xuống chén trà, nhũ mảy, chuyện đương nhiên mở miệng nói: "Ta hôm qua vì triển khai tiểu thần thông, nhưng là đã tiêu hao hết tất cả pháp lực. Không trì hoãn hai ngày, vạn nhất xuất hiện mặt khác biến cố, chẳng phải là muốn mất mặt."

Tôn Bất Nhị khoe miệng hơi co giật, vô lực lườm một cái, thực sự không biết nên nói cái gì.

Đồng thời, nàng hơi nhếch khóe môi lên lên, trên mặt lộ ra bất đắc dĩ nụ cười, trong lòng mơ hồ cảm thấy có chút ung dung. Tiểu gia hỏa này tuy rằng tu vi ngấp trời, nhưng cuối cùng vẫn là cái kia chính mình nhìn lớn lên vật nhỏ a.

Tôn Bất Nhị cười nói: "Người tiểu quỷ này đầu, chính là ý đồ xấu nhiều."

Mạc Trần cười không nói, không có giải thích.

Vì có thể đem đạo môn biến thành của mình, tiếp đó thuận lợi triển khai bước kế tiếp kế hoạch, hẳn hôm qua nhưng là thiếu chút nữa chơi thoát.

Hôm qua Mạc Trần vì triển khai tiểu thần thông, đem toàn thân pháp lực tiêu hao hết, nếu không phải là dựa vào một ngụm chân khí, thiếu chút nữa đều không cách nào từ hoàng cung trở về. Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, hẳn hôm qua mới không kịp chờ đợi chạy về, cũng là bởi vì sợ kế tục tiếp tục chờ đợi, sẽ bị người nhìn ra kẻ hở đến.

Mấy ngày kế tiếp, đối với Mạc Trần tới nói, qua ung dung mà lại vui vẻ.

Mỗi ngày uống chút trà, lật xem một ít từ hoàng cung mượn tới đạo tạng, cùng Tiểu Long Nữ bồi dưỡng một chút cảm tình, hoặc là đi gian phòng làm một ít không thích hợp thiếu nhi chuyện tình.

Đương nhiên, đối với rất nhiều người tới nói, này ba ngày, thật giống như khó có thể thức tỉnh ác mộng.

Ví dụ như, những kia tham dự Mông Cổ sự kiện ám sát chùa miếu, cùng với trong đó liên lụy đến thân hào quan chức!

Tổng Lý Tông lửa giận trong lòng quá thịnh, ngăn ngăn ba ngày phá tự hơn ba mươi toà, bắt lấy hòa thượng vượt quá hơn năm ngàn người.

Trong lúc nhất thời, Trường Giang lấy bắc Phật Giáo thế lực bị trước đó chưa từng có trọng thương, Dương Châu phụ cận chùa chiền càng bị thanh lý trống rỗng, trong đó liên lụy đến quan chức nhiều đến hơn một trăm người.

Như vậy chuyện trọng đại, thì dường như đầu đạn hạt nhân nổ tung, nhanh chóng khuếch tán ra đến.

Sau ba ngày, Quốc Tân Quán.

Mạc Trần nghe Triệu Chí Kính báo cáo, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.

Tốt lạnh lẽo thủ đoạn, thật ác độc quyết tâm.

Tổng Lý Tông lại có phách lực như thế, đồng thời đối với nhiều như vậy chùa miếu ra tay, càng là đem Dương Châu phụ cận bị liên lụy chùa miếu thanh lý hết sạch.

Bất quá, điều này cũng là một chuyện tốt.

Tổng Lý Tông động tác kịch liệt như thế, nghĩ đến Phật Giáo ngày nên không dễ chịu. Mà Tổng Lý Tông lửa giận trong lòng chưa diệt, nhưng cũng thích hợp bản thân ra tay.

Mạc Trần trong mắt thần quang lấp lóe, trong đó lộ ra hai vệt ánh sáng lạnh lẽo.

Thiên hạ võ công ra Thiếu Lâm!

Nhìn chung Nam Tống trăm năm, Thiếu Lâm gần giống như mai danh ẩn tích vậy, lại cũng khó có thể tìm được chút nào tung tích. Thần Điều một lá thư thời gian mấy chục năm, trong đó xuất hiện Thiếu Lâm một đoạn có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Không quản bọn họ vì cái gì lánh đời, như vậy không làm biểu hiện, cũng là không có cái gì tốt nói. Chỉ ít cùng nguyên nội dung vở kịch bên trong Quách Tĩnh tuần thành mà chết chuyện tình so với, Thiếu Lâm Tự biểu hiện căn bản không có cách nào xem.

Mạc Trần nhẹ thở ra một hơi, đứng dậy đi tới phòng khách chỗ cửa lớn, trầm giọng nói: "Giao cho người một chuyện, lập tức sưu tập có quan hệ Thiếu Lâm Tự tư liệu, nhớ kỹ, tất cả."

Triệu Chí Kính nghe vậy sững sờ, trong mắt loé ra một vệt dị sắc.

Sư huynh ở loại này nhạy cảm thời điểm, để cho mình sưu tập Thiếu Lâm Tự tư liệu, lẽ nào Đại sư huynh muốn nhân cơ hội đối phó Thiếu Lâm!

Triệu Chí Kính nghĩ tới đây, kích động khẽ run.

Vậy cũng là đã từng thiên hạ đệ nhất võ lâm đại phái, được xưng thiên hạ võ công ra Thiếu Lâm Thiếu Lâm Tự a. Nếu như không phải Thiếu Lâm Tự hơn trăm năm đến vắng lặng không ra, Toàn Chân giáo lại có thể được khen là thiên hạ đệ nhất võ lâm đại giáo?

Sợ là ở rất nhiều người trong mắt, hiện tại Toàn Chân giáo, bất quá là trong núi không còn cọp hổ từ xưng đại vương thôi.

Bất quá, sắp rồi.

Thiếu Lâm Tự ngay cả là đã từng thiên hạ đệ nhất đại giáo thì lại làm sao, cái kia đông đảo Đạo Giáo Tông sư nhóm, ở Đại sư huynh trước mặt không cũng khéo léo dường như sừng vật. Thiếu Lâm Tự dù cho mạnh hơn, chẳng lẽ còn có thể mạnh hơn Đại sư huynh.

Triệu Chí Kính trong lòng đối với Mạc Trần tràn đầy tự tin, kích động gật gật đầu, bước chân gấp rút đi ra ngoài.

Mạc Trần hai con mắt thâm thúy ngẩng đầu nhìn bầu trời, trên mặt lộ ra một chút vẻ trầm tư, lông mày hơi nhíu lại.

Thiếu Lâm Tự, võ lâm!

Giải quyết rồi đạo môn những tông sư này, cũng là thời điểm chinh đón thiên hạ võ lâm rồi. Bằng không muốn bồi dưỡng được hai mươi vị Tiên Thiên cao thủ, cùng với một vị Thần Thông cảnh cao thủ nhiệm vụ, còn không biết lúc nào có thể hoàn thành.

Hay là, Thiếu Lâm Tự chính là một cái không sai chỗ đột phá!

Mạc Trần hai con mắt khép hờ, trên mặt lộ ra cười nhạt dung.

Xế chiều hôm đó, những gia đạo Tông sư dắt tay nhau mà đến, muốn từ Mạc Trần nơi này đạt được vấn đề đáp án. Nhưng là bọn hắn đạt được cái gì đáp án, cụ thể ít có người biết.

Mọi người chỉ biết.

Ngày thứ hai rạng sáng, các Đạo Giáo Tông sư rời rời đi Lâm An thành, dồn dập hướng về thế lực của chính mình phạm vi chạy đi. Mặc dù là nghĩ đến tiêu dao thiên hạ Bạch Ngọc Thiềm, cũng bắt đầu đi động, liên hệ chính mình môn nhân đệ tử.

Nửa tháng sau, Quốc Tân Quán nghênh đón một vị đặc thù khách nhân, hoặc là nói là chủ nhân càng thêm thích hợp.

Phòng khách.

Tổng Lý Tông cùng Mạc Trần cách bàn thấp ngồi khoanh chân, hai người ai cũng không có mở miệng. Chỉ là Tổng Lý Tông mặt mày khuôn mặt, cùng với cái kia muốn nói lại thôi thần thái, không không nói rõ đối phương có việc mà đến, hơn nữa còn không tiện mở miệng.

Mạc Trần vẻ mặt bình thản, nhàn nhã rót hai chén nước trà, mở miệng nói: "Bệ hạ nhưng là gặp phải khó khăn?"

Tổng Lý Tông thờ dài, gật đầu nói: "Gặp một chút phiền toái, phiền toái rất lớn."

Mạc Trần lông mày khẽ nhíu nhích, ngẩng đầu nhìn về phía Tổng Lý Tông, trầm giọng nói: "Nguyên nghe nó tường?"

"A, chuyện này nói đến, còn muốn từ ban đầu ở bến tàu tập kích chân nhân những người kia nói tới. Cô phải người tra rõ việc này đầu đuôi câu chuyện, vạn vạn không nghĩ tới dĩ nhiên tra được Phật môn trên thân."

Vốn có này cũng không thể coi là chuyện lớn gì, chỉ là hai ngày trước từ phương bắc truyền đến tin tức, trầm phái đi Thiếu Lâm Tự hỏi thăm quan chức, bị bọn họ nhục nhã chạy ra. Ở trên đường trở về, càng bị tặc nhân đánh giết!"

Tổng Lý Tông nói xong, về mặt trần đầy vẻ âm trầm.

Tung Sơn Thiếu Lâm Tự ở vào thành Lạc Dương đông nam phương hướng, chính là Đại Tông vừa mới thu phục không lâu Trung Nguyên khu vực. Trước mắt xuất hiện Thiếu Lâm Tự bức này biến cố, Tổng Lý Tông thực sự không thể không lo lắng Trung Nguyên thống trị vấn đề.

Dù sao, Trung Nguyên khu vực đã bị chiếm đóng hơn trăm năm, lòng người khó dò a.

Mạc Trần nghe vậy, trên mặt lộ có ngoài ý muốn vẻ.

Thiếu Lâm Tự dĩ nhiên lớn mật như thế?

Sau đó, hần hai con mắt sáng lên.

Ta đang lo không có đối phó các người có, không nghĩ tới các người dĩ nhiên chính mình đưa tới cửa. Bất kể trong đó có cái gì ẩn tình, này cũng đều là chính các người tìm đường chết a!

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Bần đạo quan Tung Sơn không sai, bệ hạ nghĩ như thế nào?

Mạc Trần biểu hiện không có gì thay đổi, hai con mắt vô tình hay cố ý liếc Tổng Lý Tông một cái, trầm giọng nói: "Không biết, bệ hạ có tính toán gì?"

Tổng Lý Tông trầm mặc rất lâu, thường thức Thanh Hoa khí chén trà, làm như vô ý thức nhẹ giọng nói: "Lần đã kích này Phật Giáo thế lực, nhìn như lấy được trọng đại tiến triển, kỳ thực tổn thất cũng tương đương nặng nề. Vì công phá hơn ba mươi toà chùa miếu, tử thương binh lính cao tới hơn ba ngàn người."

Mạc Trần hơi nhíu mày, lộ có ngoài ý muốn vẻ.

Tổng Lý Tông lấy đại thế nghiền ép, tại sao lại có nặng nề như vậy tổn thất. Hơn ba ngàn binh sĩ không phải là con số nhỏ, lẽ nào những này tự trong miếu còn có cao thủ hay sao?

Tổng Lý Tông dường như mình bạch Mạc Trần nghi hoặc, trực tiếp mở miệng nói: "Những kia chùa miếu chiếm giữ nhiều chỗ nằm, trong bóng tối ít nhiều gì có chút thế lực. Người trong võ lâm đi tới đi lui, binh lính bình thường căn bản khó có thể đối phó. Nhất là cho người như đầu vấn đề, bọn họ không trực tiếp cùng đại quân đối kháng, trái lại âm mưu sử dụng âm tổn năng lực."

Mạc Trần lý giải gật gật đầu, nếu là bị những võ lâm kia người trong sử dụng hạ độc ám sát biện pháp, binh lính bình thường thật đúng là khó có thể chống đỡ.

Không trách Tổng Lý Tông biểu hiện không được, vì đối phó cái kia nhìn như không lớn chùa miếu, bồi thêm mấy ngàn binh sĩ tính mạng. Này nếu như bị khắp thiên hạ chùa miếu liên hợp lại, một cái không tốt liền sẽ sinh ra mầm tai vạ to lớn.

Nói như thế, mình ngược lại là có thể đoán ra Tổng Lý Tông một bộ phận mục đích.

Đuôi sói nuốt hổ, lấy Đạo Giáo đối phó Phật Giáo, đem tổn thất khổng lồ chế ở phạm vi nhỏ nhất!

Mạc Trần trong mắt thần quang lấp lóe, bình thần nhìn Tổng Lý Tông, trầm giọng nói: "Ý của bệ hạ là."

Tổng Lý Tông trầm mặc chốc lát, không có trực tiếp trả lời Mạc Trần vấn đề, mà là dời đi đề tài, nói rằng: "Năm tháng trước, chân nhân đối với trời bên dưới đạo gia Tông sư đưa ra tam vấn, nó đáp án quả nhiên là rất cảm động.

Đệ nhất hỏi: Thế nhân vì sao tu đạo.

Chân nhân cho ra đáp án là, đến trường sinh bất tử đạo quả, độ ô uế vẫn đục thế gian.

Thứ hai hỏi: Một chữ Đạo, giải thích thế nào.

Chân nhân lại nói, thiên hạ chúng sinh thành đạo, tu sĩ tự thân thành đạo, đạo tạng tại thiên địa vạn sự vạn vật bên trong.

Đến mức này thứ ba hồi, là nhất thú vị. Chân nhân hỏi bọn họ cũng biết chính mình sai ở nơi nào, bọn họ dồn dập đối với tự thân làm khắc sâu kiểm điểm, cũng tuyệt đối không nghĩ tới chân nhân cho ra như vậy đáp án."

Tổng Lý Tông nói xong dừng lại mấy tức, hai con mắt thâm thúy nhìn chăm chăm Mạc Trần, giống như muốn nhìn ra hấn đến cùng đang suy nghĩ gì.

Hắn trầm giọng nói: "Chân nhân nói cho bọn họ biết, bọn họ sai ở mèo khen mèo dài đuôi, đem thật tốt đạo học trường sinh chi pháp nấp trong sâu các, không thấy ở thể nhân ngay mặt. Chân nhân lại nói, muốn rộng rãi truyền thể người Trường Sinh Đạo quả, một ngày nào đó người người như rồng!"

Mạc Trần hai con mắt lóe qua một vết thần quang, trong lòng cuối cùng đã rõ ràng rồi trở về, Tổng Lý Tông tại sao lại tìm tới chính mình.

Cái gọi là Phật Giáo, đều chẳng qua là một cái có. Vấn đề trọng yếu nhất, còn là muốn thăm dò thái độ của mình. Người người như rồng nghe tới mỹ hảo, thể nhưng đối với người đang nắm quyền có thể thì không phải là như vậy khiến người ta vui vẻ.

Hắn ý nghĩ lóe qua, mỉm cười gật đầu, cười nói: "Bệ hạ cho rằng, bản đạo ước nguyện lớn lao như thế nào?"

Tổng Lý Tông khẽ nhíu mày, hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: "Một chút phổ thông giang hồ người, liền có thể để cho quả nhân bình mất không mấy ngàn binh sĩ. Chân nhân cho rằng, nếu là người người như rồng, thiên hạ này còn có thể trị."

Mạc Trần nhấp một ngụm trà nước, tùy ý nói: "Nếu là người người như rồng, bệ hạ như thế nào đảm đương không nổi cái kia thiên mệnh Chân Long!"

Này.

Tổng Lý Tông biểu hiện hơi run, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì phản bác.

Chân mệnh thiên tử, vật này nói một chút là tốt rồi. Cũng là lừa gạt một thoáng ngu dân, liền Tổng Lý Tông chính mình cũng không tin, sẽ có cái gọi là chân mệnh thiên tử tồn tại. Nếu như Triệu gia là thiên mệnh, năm đó lại sao lại có Tĩnh Khang sỉ nhục?

Mạc Trần thả xuống chén trà, bình thần nói: "Bệ hạ cho rằng, bản đạo thủ đoạn như thế nào."

Tổng Lý Tông phục hồi tinh thần lại, khẽ nhíu mày trầm giọng nói: "Lục Địa Thần Tiên, trước nay chưa từng có chi thánh giả."

Nếu như không là bởi vì sợ hãi Mạc Trần sức mạnh, Tổng Lý Tông lại sao lại ôn hòa nhã nhặn cùng hắn thương lượng việc này. Nếu như là những người khác dám làm như vậy lật đổ nền tảng lập quốc chuyện tình, Tổng Lý Tông sớm cũng đã nghĩ tất cả biện pháp đem từ bỏ rồi.

Lúc trước hắn vì cho đạo môn tìm điểm phiền phức, mới nghĩ đến thành lập Đạo cung trừ tính chung thiên hạ đạo môn. Thế nhưng hắn chỉ có không nghĩ tới, Mạc Trần thực lực đáng sợ đến rồi cảnh giới như vậy, chỉ là một buổi tối, liền để đạo môn những lão gia hỏa đó thần phục.

Đối mặt gần như quỷ thần vậy Mạc Trần, hắn không dám, cũng không có cách nào.

Mạc Trần đem đó hô phong hoán vũ, lệnh bách hoa cải từ hồi sanh thủ đoạn, khiến hắn rõ ràng cảm nhận được run rẩy. Trong đó có đối với không biết lực lượng hoảng hốt, cũng có đối với trường sanh bất tử tham lam cùng chờ đợi.

Mạc Trần trông mắt khẽ nâng, trầm giọng nói: "Bệ hạ trước đây, có thể từng gặp loại thủ đoạn này. Lại có từng nghe nói qua, trong lịch sử có ai có thể làm được."

Tổng Lý Tông khẽ nhíu mày, mặt mũi không hiểu nhìn Mạc Trần, không biết hắn đến cùng muốn nói điều gì.

Nếu như trước đây gặp qua loại thủ đoạn này, Tổng Lý Tông lại sao lại như vậy ần ần, đối mặt Mạc Trần gần như lật đổ nền tảng lập quốc chuyện tình, cũng không dám trực tiếp động thủ, trái lại tốt nói thương lượng. Đến mức trong lịch sử có hay không, Tổng Lý Tông cũng không rõ ràng. Bất quá lấy hắn suy đoán, trong lịch sử nên là không có như vậy nhân vật khủng bố.

Bằng không, thiên hạ này nơi nào còn có vương triều chuyện tình?

Mạc Trần nhẹ thở ra một hơi, hai con mắt nhìn chăm chăm Tổng Lý Tông, trầm giọng nói: "Bản đạo giảng lâm đời này, gánh vác cứu thế trọng trách. Đây là bản đạo kiếp nạn, cũng là nhất định phải trải qua đau khổ. Mà ta, lựa chọn Đại Tông, lựa chọn bệ hạ!"

Mạc Trần cố ý đang lựa chọn bên trên nhấn mạnh, cảnh cáo Tổng Lý Tông, mình có thể lựa chọn hắn, tự nhiên cũng có thể lựa chọn những người khác!

Tổng Lý Tông nghe vậy, đột ngột phản ứng lại, hai con mắt trong nháy mắt thít chặt thành có một đạo khe nhỏ.

Giảng lâm đời này, cứu thế?

Nếu như lại thêm trước hắn cái kia cái vấn đề, có thể từng gặp như vậy thủ đoạn, lẽ nào!

Lẽ nào hắn thật sự tiên thân giảng thể hay sao?

Tổng Lý Tông hai con mắt khép hờ, bàn tay lớn xoa xoa mi tâm, lồng mày thật chặt cau thành một đoàn. Hắn cảm giác mình cần phải cố gắng tinh tảo một phen, mới có thể đem tin tức này tiêu hóa hết.

Hắn trầm mặc đầy đủ hai phút, mới hít một hơi thật sâu, trầm giọng hỏi: "Thật người đến từ Tiên Giới, không biết Tiên Giới lại là cỡ nào rực rỡ."

Mạc Trần hơi lắc đầu, bình thần nói: "Thiên cơ bất khả tiết lộ, vô tri gì không phải là phúc khí. Bệ hạ dù cho biết rồi thiên ngoại chi cảnh, nhưng là có thể phi thăng tỷ lệ cũng là tương đương chi tiểu, bất quá là cho mình bằng thêm buồn phiền thôi."

Tổng Lý Tông không để ý đến Mạc Trần cự tuyệt, trái lại hai con mắt sáng lên, kích động nói: "Chân nhân nói là, ta cũng có phi thăng cơ hội?"

Mạc Trần hai con mắt khẽ nâng, mặt mũi kỳ quái hỏi ngược lại: "Bệ hạ vì sao không có phi thăng cơ hội?"

Tổng Lý Tông chà xát hai tay, kích động sắc mặt đỏ lên, thấp giọng nói: "Tiền nhân không phải đã nói, chân mệnh thiên tử hưởng hết thế gian phồn hoa phú quý, vì vậy không được phi thăng thành tiên sao?"

"A, buồn cười đến cực điểm. Chỉ là nhân gian đế vương, tính được là cái gì hưởng hết thế gian phồn hoa. Tiền nhân chỉ sở dĩ như vậy nói, bất quá là bọn hắn không có trường sinh chi pháp, mà lại không dám trực tiếp từ chối thôi." Mạc Trần buồn cười lắc đầu, trầm giọng nói.

Tổng Lý Tông lý giải gật gật đầu, sau đó chờ đợi mà nhìn Mạc Trần, miệng hơi khép mở, cũng là không nói ra lời.

Mạc Trần trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, bình tĩnh nói: "Bản đạo nhìn trời xuống núi xuyên địa thể, cảm giác Tung Sơn thích hợp nhất thành lập Đạo cung. Ngày sau bản đạo truyền pháp thiên hạ, muốn ở chỗ này thành lập một toà Tiên Vũ học viện. Không biết bệ hạ có hứng thú hay không, trở thành Tiên Vũ học viện danh dự viện trưởng, cùng bản đạo cùng nhau tu hành luyện pháp, phổ độ trần thế!"

Tổng Lý Tông nghe vậy, nhất thời hiểu Mạc Trần ý tứ.

Tung Sơn, đó không phải là Thiếu Lâm Tự địa bàn?

Đến mức mời chính mình trở thành danh dự viện trưởng, hiển nhiên là đối với chính mình nhượng bộ, cũng là một cơ hội. Đến mức từ chối sau đó sẽ có hậu quả gì không, Tổng Lý Tông trong lòng tự nhiên là minh bạch.

Quyền lựa chọn, xưa nay đều không ở trong tay mình!

Hắn trầm tư hai hơi thở, ngẩng đầu cười nói: "Chân nhân mời, ta làm sao tốt từ chối. Đến mức Tung Sơn việc, chân nhân dĩ nhiên coi trọng, vậy thì dựa vào chân nhân ý tứ đến làm."

Mạc Trần mỉm cười gật đầu, biểu hiện nhiều hơn mấy phần hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tới Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Phật Đạo chi tranh, kiếm chỉ Thiếu Lâm

Thời gian xa xôi rồi biến mất, nháy mắt gian đã đến run sợ đông tháng mười.

Tháng mười Lâm An, cũng không có quá mức lạnh giá, chỉ là hơi chuyển lạnh thời tiết, làm cho người ta một loại mưa gió nổi lên bất an cảm.

Gần nửa tháng trước, Tổng Lý Tông lấy sét đánh thủ đoạn, đem Trường Giang lấy bắc chùa miếu càn quét. Cho đến hôm nay, chuyện này vẫn là hùng hực nhất một trong những đề tài. Mà trong đó nhất làm cho người ý nghĩ kỳ quái chuyện tình, không khỏi là Tổng Lý Tông đối với chùa miếu xuất thủ nguyên nhân.

Có người nói, lúc trước bến tàu chuyện ám sát, chính là chùa miếu cấu kết ngoại địch trừ hoach.

Cũng có người nói, từ khi Mạc chân nhân vào kinh, Tổng Lý Tông hết lòng tin theo Đạo Giáo, vì vậy mới có thể ra tay với Phật Giáo.

Lại có người nói, Phật gia có trường sinh bất lão chi thuật, nhưng lại không biết hiến cho Tổng Lý Tông, bởi vậy trêu đến hắn lời đình chi nộ.

Nói tóm lại, tuy rằng Đại Tổng sớm đã có nhất định giải thích, thế nhưng truyền tới dân gian sau đó, lại thêm hữu tâm nhân phác hoạ, lập tức diễn hóa ra số chỉ không rõ phiên bản.

Dù loại phiên bản truyền thuyết đông đảo, tạo thành sức ảnh hưởng tự nhiên hết sức rõ ràng.

Từ khi phương bắc phát sinh việc này sau đó, liền ngay cả phương nam chùa miếu hương hỏa đều bị ảnh hưởng. Bất quá thời gian nửa tháng, các nơi chùa miếu hương hỏa chỉ ít giảm khoảng một nửa. Như vậy tổn thất trọng đại, nhưng phương nam chùa miếu trong lòng kêu khổ không ngớt.

Vấn đề trọng yếu nhất, Đại Tổng quan gia một ngày không cái minh xác thái độ, bọn họ chùa miếu bị ảnh hưởng, sẽ rất khó hoàn toàn giải quyết. Một khi kẻ tục kéo xuống, thậm chí còn khả năng ảnh hưởng đến chùa miếu vận chuyển.

Mà nhưng vào lúc này, một tin tức phảng phất địa chấn vậy, ở thiên hạ âm âm truyền ra.

Sang năm ngày mùng 9 tháng 9, chỉ huy thiên hạ Đạo Giáo Đạo cung chính thức thành lập. Các nơi đạo quan mời to to nhỏ nhỏ môn phái võ lâm, đi tới Lạc Dương tham gia lần này Đạo Giáo thịnh hội.

Đương nhiên, người trong võ lâm mặc dù là chủ yếu mời mục tiêu, nhưng cũng cũng không cấm chỉ những người khác đi tới tham quan.

Trong lúc nhất thời, thiên hạ chín phần mười môn phái võ lâm, đều thu được đến từ Đạo Giáo mời!

Thành Tương Dương, Quách phủ phòng khách.

Quách Tĩnh trong tay cầm một phương ấn có âm dương thái cực thư mời, vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở phòng khách trên ghế, ồ ồ lông mày chặt chẽ cau thành một đoàn.

"Tĩnh ca ca, đến cùng có chuyện gì xảy ra?" Hoàng Dung đi tới phòng khách, nhìn Quách Tĩnh vẻ ngưng trọng, chân mày to cau lại ngưng tiếng hỏi.

Nàng cũng không biết, chính mình bao lâu không nhìn thấy Quách Tĩnh như vậy vẻ mặt ngưng trọng rồi.

Lần trước hấn lộ ra như vậy biểu hiện, vẫn là nghe người Đại Tổng Bắc Phạt toàn diện thất bại, tình nhuệ sĩ tốt gần như tổn thất hầu như không còn. Nhưng là bây giờ Trung Nguyên đã thu phục, phương bắc người Mông Cổ bị tương đối lớn đã kích, trong ngắn hạn nên cũng sẽ không có chiến sự mới đúng.

"A, mưa gió nổi lên a." Quách Tĩnh cầm trong tay thư mời đưa cho Hoàng Dung, thật sâu thở dài.

Hoàng Dung nhìn lướt qua thư mời nội dung, hai con mắt chặt híp thành một đạo khe nhỏ, trong đó lập loè trước đó chưa từng có thần quang. Nàng hít một hơi thật sâu, thở dài nói: "Thật là bạo tay, khẩu vị thật là lớn."

Mời khắp thiên hạ võ lâm nhân sĩ, đi tới Lạc Dương cộng thương võ lâm đại kẻ!

Này cái gọi là Đạo cung, rốt cuộc là lai lịch gì, chẳng lẽ còn nghĩ chiếm đoạt thiên hạ võ lâm hay sao?

"A, liền sợ bọn họ có cái kia khẩu vị, càng có thực lực đó." Quách Tĩnh khẽ lắc đầu, hai con mắt thâm thúy nhìn phía phòng khách bên ngoài xanh thẫm bầu trời, thật giống như thấy được một hồi trước đó chưa từng có bão táp.

Hoàng Dung nghe vậy hơi sừng sốt, mặt mũi nghi hoặc mà nhìn về phía Quách Tĩnh, không biết hấn rốt cuộc là ý gì.

Ngay cả là Đại Tổng Triều đình tự mình ra tay, cũng không dám nói có thể chiếm đoạt tất cả môn phái võ lâm, một cái chưa từng nghe người Đạo cung, lẽ nào thật sự có thực lực này?

Quách Tĩnh thở dài nói: "Đạo cung này thật không đơn giản, bọn họ là do thiên hạ hơn chín mươi phần trăm Đạo Giáo thế lực tạo thành, trong đó không chỉ có danh tiếng truyền xa Long Hồ Sơn, Mao Sơn phái, càng có phương bắc uy danh hiển hách Toàn Chân giáo vân vân."

Hoàng Dung nghe đến đó, hai con mắt trong nháy mắt trợn lên dường như chuông đồng, thủy mị khuôn mặt bên trên tràn đầy không dám tin tưởng.

Này chẳng phải là nói, khắp thiên hạ Đạo Giáo thế lực đều liên hợp lại cùng nhau!

Trời ạ, bọn họ lẽ nào nghĩ muốn tạo phản hay sao?

Từ xưa tới nay thì có võ lâm tứ đại kỳ câu chuyện, Đạo sĩ, hòa thượng, nữ nhân, trẻ em.

Nếu như khắp thiên hạ Đạo Giáo thế lực liên hợp lại, tuyệt đối là có thể lay động thiên hạ sức mạnh đáng sợ. Chỉ là trước không nói các giáo phái nội bộ mâu thuẫn, chính là Đại Tổng Triều đình cũng không thể để cho bọn họ thật sự liên hợp lại.

Dù sao, chính đóng lại Đạo Giáo, thực sự quá mức khủng bố.

Hán Mạt trong năm Hoàng Cân Chi Loạn, không có bất luận cái nào người thống trị, sẽ muốn ở chính mình hoàng triều bên trong lần nữa nhìn thấy. Mà hoàn toàn thống nhất lại Đạo Giáo thế lực, thực lực đó tuyệt đối hơn xa năm đó Hoàng Cân Quân.

Hoàng Dung trầm mặc nửa ngày, sắc mặt có chút cứng đờ rồi nói: "Tình ca ca, có phải hay không là ngươi cả nghĩ quá rồi. Bọn họ."

Nàng ngôn ngữ chưa rơi, Quách Tĩnh liền khuôn mặt trầm trọng lắc đầu, trầm giọng nói: "Chuyện này là Doãn Chí Bình đạo trưởng trước đây không lâu nói cho ta biết, tất nhiên sẽ không sai."

Hoàng Dung sắc mặt có chút trắng bệch, kể tục giải thích: "Nhưng là, bọn họ làm sao có khả năng liên hợp lại. Trước không nói các Đạo Giáo thế lực xấu xa, coi như là Đại Tông Triều đình cũng không có khả năng làm xem a."

"A, ngươi đã quên một người." Quách Tĩnh thở dài, vô lực nằm ở dựa vào trên ghế, biểu hiện không nói ra được phức tạp.

Hoàng Dung đầu tiên là sững sờ, sau đó phản ứng lại, mình bạch Quách Tĩnh nói tới ai.

Vị kia Toàn Chân giáo thiên tài tuyệt thế, uy danh hiển hách Mạc chân nhân!

Lẽ nào.

Hoàng Dung ngăn người tại đó, thật lâu không có phục hồi tinh thần lại.

Nàng thực sự không thể tin được, vị kia chính mình đã từng lấy là bất quá là Toàn Chân giáo nói khoác đi ra lông vàng tiểu nhi, dĩ nhiên sẽ có bức này đáng sợ năng lực.

Trước không nói thuyết phục thiên hạ Đạo Giáo thế lực độ khó, có thể để cho Đại Tông đối với loại này dao động nền tảng lập quốc chuyện tình không dám ra tay, có thể không phải người bình thường vật có thể làm được.

Quách Tĩnh hai con mắt khép hờ ngồi ở chỗ đó, trên mặt lộ ra nhàn nhạt cay đắng, bất đắc dĩ cười nói: "Ngươi có biết, này chỉ huy thiên hạ Đạo Giáo Đạo cung, vẫn là quan gia đi đầu nói ra. Hơn nữa, quan gia còn hướng chân nhân đồng ý, ngày sau dâng tiền đồng ức quán, ủng hộ Đạo cung kiến thiết vận chuyển."

Tiền đồng ức quán, ủng hộ Đạo cung vận chuyển?

Hoàng Dung triệt để ngốc ở nơi đó, sững sờ nửa ngày thời gian, mới khước miệng hơi co giật ni non một tiếng: "Diên rồi, đúng là diên rồi."

Đại Tông nếu như nguyện ý lấy ra tiền đồng ức quán chinh đồn võ bị, cũng sẽ không xuất hiện Tĩnh Khang si nhục, cùng với trước đây không lâu thu phục Trung Nguyên thất bại si nhục. Nhưng bọn hán tinh nguyện lấy ra ức quán tiền đồng cống hiến cho Đạo Giáo, cũng không muốn lấy ra chinh đồn quân bị, thật sự là khiến người ta không biết nên nói cái gì cho phải.

Chỉ ít theo Hoàng Dung, Tổng Lý Tông vốn là đầu óc có bệnh!

Quách Tĩnh xoa xoa mi tâm, thở dài nói: "Thối đời, chỉ mong không muốn lại xuất hiện biến cố đi."

Quách Tĩnh tuy rằng bất thiện biểu đạt, thế nhưng tâm tư thấu triệt a.

Đối với Đạo cung động tác này sẽ đưa tới ảnh hưởng, trong lòng hấn quả thật quang minh chính đại. Chuyện này một cái xử lý không tốt, chỉ biết gây thành họa lớn ngập trời.

Hoàng Dung hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói: "Đạo cung thế lực tuy mạnh, nhưng nếu nói là cùng thiên hạ vô lâm là địch, vẫn là chênh lệch một chút. Những kia người trong giang hồ đi tới đi lui, lại sao lại nguyện ý chịu Đạo cung ràng buộc."

Quách Tĩnh hai con mắt khép hờ, trầm giọng nói: "Căn cứ Doãn Chí Bình đạo trưởng truyền tin, Mạc chân nhân không lâu sau đó, sẽ đến Tung Sơn Thiếu Lâm."

Hoàng Dung biểu hiện hơi run, kinh ngạc nhìn về phía Quách Tĩnh, không biết hấn đột nhiên nói cái này lại là có ý gì.

Mạc chân nhân đi tới Thiếu Lâm, tựa hồ cũng không có vấn đề gì đi.

Bất kể nói thế nào, Thiếu Lâm đều là đã từng vô lâm đệ nhất đại phái, chấp chừng thiên hạ vô lâm người cầm đầu tồn tại. Tuy rằng bọn họ đã phong bế sơn môn hơn trăm năm, nhưng uy danh nhưng cũng khiến người ta không thể coi thường. Đạo cung nếu quả thật có tâm vô lâm, Thiếu Lâm Tự là làm sao đều không thể tránh mở cửa hạm.

Quách Tĩnh không có mở ra hai con mắt, vô lực thở dài nói: "Mạc chân nhân chọn lựa Tung Sơn, làm vì tương lai Đạo cung trụ sở."

Hoàng Dung hai con mắt híp lại, trong đó lập loè vẻ kinh hãi, môi anh đào hơi khép mở, thật lâu không nói tiếng nào.

Này, Phật Đạo muốn tuyên chiến sao?

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tồi Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Thiếu Lâm Tự lão quái vật

Ngày 15 tháng 10 Tung Sơn, đã là một mảnh héo tàn cảnh tượng.

Xanh um tươi tốt núi xanh, đã sớm còi ra tầng kia bộ đồ mới, liếc nhìn lại ít có màu xanh lục. Ở vừa nhìn vô tận quần sơn bên trong, xám hạt vè trở thành trong thiên địa chủ đề. Núi non chập chùng ở giữa, dường như từng cái nằm sắp đại địa Cầu Long.

Thiếu Lâm Tự ở vào Tung Sơn phúc địa, chu vi sơn mạch uốn lượn chập trùng, tuy rằng có một cái nổi thẳng ngoại giới quan nói, nhưng người bình thường cất bước cũng là rất khó.

Từ khi Bắc Ngụy trong năm lập miếu ở đây, Thiếu Lâm Tự đã trải qua mưa gió hơn một ngàn năm.

Vì vậy kéo dài không dứt Thiếu Lâm Tự cổ miếu, xem ra tràn đầy cổ điển khí quyển lịch sử ý nhị.

Thiếu Lâm Tự từ năm đó Huyền Từ việc phong bế sơn môn, đến nay đã hơn 100 năm thời gian. Tuy rằng bọn họ hơn 100 năm chưa từng đặt chân giang hồ, nhưng cũng không có nghĩa là hoàn toàn đoạn tuyệt cùng ngoại giới liên hệ. Dù sao hòa thượng của Thiếu Lâm tự cũng là người, cũng muốn ăn uống ngủ nghỉ, rất nhiều thứ đều cần đi ngoại giới mua sắm.

Lại thêm Thiếu Lâm Tự thế lực rất lớn, đủ loại đệ tử tục gia hàng năm đều sẽ đưa lên một phần cung phụng. Điều này cũng làm cho bảo đảm, Thiếu Lâm Tự mặc dù là đã phong sơn, nhưng đối với ngoại giới y nguyên có thể duy trì nhất định chừng không.

Thiên hạ ngày nay phong vân biến ảo, trước có Tổng Lý Tông thanh lý Phật Giáo, sau có đạo giáo muốn thành đứng Đạo cung.

Có thể nói, những chuyện này đều không có trốn qua Thiếu Lâm Tự tai mắt.

Thiếu Lâm Tự, Đại Hùng Bảo Điện.

Thiếu Lâm Tự phương tượng bình minh Thiên Sư, cùng chư vị thủ tọa gặp nhau một đường. Bọn họ biểu hiện nghiêm nghị, trong ánh mắt lộ ra không nói ra được trầm trọng cùng bất an.

"A, đại nạn sắp tới a." Thiên Minh thiên sư ngược nhìn điện đỉnh, bất đắc dĩ thờ dài.

"Phương tượng, vị kia Mạc chân nhân suất hai trăm binh sĩ mà tới. Tuy rằng khả năng lai giả bất thiện, nhưng Thiếu Lâm tự chúng ta, cũng không phải mặc người nhào nặn quả hồng nhũn. Chúng ta trải qua mưa gió hơn một ngàn năm, chẳng lẽ còn biết sợ một cái hậu sinh văn bối không thành." Thủ tọa La hán đường hừ một tiếng, lạnh lùng nói.

"Sư huynh lời ấy sai rồi, cái kia Mạc chân nhân tuy rằng còn trẻ, nhưng cũng không phải là nhân vật đơn giản a. Phương bắc chuyện đã xảy ra, chúng ta cũng coi như là có nghe thấy, trong đó ngay cả là có điều khuyếch đại, cũng có thể dự kiến tu vi của hán cổ nào tuyệt thế. Thật tính ra lời nói, sợ là năm đó Vương Trùng Dương đều phải tốn hán ba phần." Một vị xem ra chính trực trung niên hòa thượng khẽ lắc đầu, trầm giọng nói.

Thiên Minh phương tượng thờ dài bất đắc dĩ một tiếng, mặt mũi cay đắng mở miệng nói: "A, các ngươi không hiểu. Đối phương lần này không phải là lai giả bất thiện, mà là muốn đào chúng ta căn cơ a."

Mọi người nghe vậy, không khỏi ngo ngắc nhìn nhau.

Đào Thiếu Lâm Tự căn cơ?

Đây rốt cuộc là phương tượng cả nghĩ quá rồi, vẫn là nói đối phương thật sự thất tâm phong không thành. Thiếu Lâm Tự thành lập hơn một ngàn năm, cũng coi như là trải qua tai nạn. Có thể coi là chuyện khó khăn nhất tình, cũng không có ai dám nói muốn đào Thiếu Lâm Tự căn cơ a.

Thiên Minh phương tượng nhìn mọi người không dám tin về mặt, biểu hiện trên mặt càng ngày càng khổ lên.

Nếu như không phải người kia truyền đến tin tức, chính mình cũng không thể tin được, chỉ là từng cái từng cái hậu sinh văn bối, dĩ nhiên khẩu vị to lớn như thế, muốn đem Thiếu Lâm Tự một ngụm nuốt. Hoặc là nói, đối phương mong muốn không chỉ có là Thiếu Lâm Tự, càng là cả thiên hạ!

"Phương tượng, có phải là có tin tức gì?" Thủ tọa La hán đường vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói.

Mọi người nghe vậy, đều thận trọng nhìn về phía Thiên Minh phương tượng, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Thiên Minh phương tượng khẽ vuốt cằm, ra hiệu xác thực nhận được một ít tình báo.

Hắn hai con mắt khép hờ tụng một tiếng niệm phật, mới trầm giọng nói: "A, đối phương thuyết phục hiện nay quan gia, thành lập chỉ huy thiên hạ Đạo Giáo Đạo cung. Mà Đạo cung trụ sở, chính là Tung Sơn!"

"Cái gì!"

Mọi người vẻ mặt đại biến, không nhận được kinh hô lên.

Bọn họ nhìn nhau, khuôn mặt vẻ kinh hãi.

Đối phương điên rồi phải không, đem Đạo cung trụ sở tuyên ở Tung Sơn. Thiếu Lâm ở chỗ này đã xây tự hơn một ngàn năm, đây chính là Thiếu Lâm Tự địa bàn a.

Thiên Minh phương tượng thờ dài, vuốt cằm nói: "Chư vị sư đệ, hiện tại đã biết rõ đi. Đối phương không chỉ có là muốn gây phiền phức, càng là muốn đứt đoạn mắt ta Thiếu Lâm Tự căn cơ a!"

"Phương tượng, chúng ta liệu mạng với hắn. Thiếu Lâm Tự trăm năm không có đặt chân giang hồ, bọn họ thật sự cho rằng Thiếu Lâm cô đơn không thành. Nếu không phải là." Thủ tọa La hán đường nói tới chỗ này, ngậm miệng lại không có mở miệng.

Dĩ vãng Thiếu Lâm thân ở Kim Quốc địa bàn, lại thêm Kim Quốc càng thêm thờ phụng Toàn Chân giáo, bọn họ tự nhiên là không dám tùy ý ra mặt, chỉ lo trở thành đối phương đã kích mục tiêu.

"Phương tượng, lẽ nào thật sự không có đường sống vẹn toàn sao?" Có người chung quy không nghĩ đoạn tuyệt với Đại Tổng, mặt mũi cay đắng hỏi.

Thiên Minh phương tượng hơi lắc đầu, trầm giọng nói: "Có hay không đường lùi, cũng không ở chỗ chúng ta, mà là ở chỗ đối phương. Bây giờ đối phương thế lớn, muốn để cho bọn họ lùi bước, không phải là một chuyện đơn giản."

Mọi người nghe vậy, mặt mũi sầu khổ cúi thấp đầu xuống, trong lúc nhất thời không nghĩ tới biện pháp gì tốt.

Mọi người ở đây rơi vào trầm mặc thời điểm, một đạo lạnh lùng âm thanh đột nhiên vang lên: "Xin mời lão tổ xuống núi đi!"

Xin mời lão tổ xuống núi?

Thiên Minh phương tượng vẻ mặt khẽ biến, hai con mắt híp lại nhìn về phía thủ tọa La hán đường, trong đó lóe qua một đạo dị sắc. Những người khác tắc ngơ ngắc nhìn nhau, không biết thủ tọa La hán đường rốt cuộc là ý gì.

"Thủ tọa sư huynh đây là ý gì?" Trung niên hòa thượng lộ ra vẻ nghi hoặc, trầm giọng hỏi.

"A di đà phật, việc này nói đến nhưng là dài ra. Liên quan với lão tổ chuyện tình, ngoại trừ chúng ta mấy cái này lão bắt từ gia hỏa, trong chùa đã không có bao nhiêu người nhớ được." Thủ tọa La hán đường hai con mắt khép hờ, tụng một tiếng niệm phật, nhẹ nhàng thờ dài nói.

Hắn tràn đầy nếp nhăn khuôn mặt lộ ra hồi ức vẻ, trắng phau lông mi dài hơi rung động, làm như rơi vào trầm tư vậy, chậm rãi nói rằng: "Lão tổ ngoài sáu mươi tuổi xuất gia, đến nay đã hơn 100 năm trước. Lão tổ xuất gia thời điểm, chính trực Nam Tống vừa lập thời gian. Cho đến ngày nay, cùng lão tổ cùng thời đại nhân vật, sợ là đã sớm không có người nào."

"Sáu mươi tuổi xuất gia, đến nay đã hơn 100 năm trước?" Mọi người ngơ ngắc nhìn nhau, không nhận được kinh hô.

Đây chẳng phải là nói, lão tổ ít nhất đã 160 tuổi trở lên cao tuổi!

160 tuổi cao tuổi, ở Thiếu Lâm Tự trong lịch sử, đó cũng là không thấy nhiều cao thọ a. Chính là lấy dưỡng sinh nghe tiếng đạo gia, cũng ít có năng lực đủ sống đến 160 trở lên nhân vật a.

Thiên Minh phương tượng trầm mặc chốc lát, mới thờ dài nói: "Không sai, lão tổ đến nay đã 170 dư tuổi. Ở hơn 100 năm trước thời đại, cũng từng là phong vân nhân vật trong thiên hạ."

"A di đà phật, quả nhiên là phật bảo hộ ta Thiếu Lâm." Mọi người đạt được phương tượng xác nhận, trong lòng cũng không còn hoài nghi. Bọn họ mặt tươi cười đưa một tiếng niệm phật, trong lòng tràn đầy kính hi loại tình cảm.

Lão tổ có thể sống đến bây giờ, tất nhiên là tu vi thông thiên triệt địa. Có bức này đại nhân vật che chở, Thiếu Lâm Tự làm là có thể trốn qua một kiếp.

Mọi người ở đây thảo luận có hay không mời ra lão tổ thời điểm, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng dồn dập la lên: "Phương tượng, không xong. Ngoài tự đến rồi thật nhiều binh sĩ, còn có thật nhiều không biết lai lịch người trong võ lâm."

Phương tượng cùng các vị thủ tọa liếc mắt nhìn nhau, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm túc.

Đến hay lắm nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tới Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Trở mặt, bức bách Thiếu Lâm!

Bên ngoài Thiếu Lâm tự trên sơn đạo.

Đứng ở giữa sườn núi sơn môn chỗ, có thể rõ ràng xem đến phía dưới uốn lượn như rồng trên đường nhỏ, có một mảnh đông ngật bóng người, liếc nhìn lại có hơn một nghìn số lượng.

Trong đó, mặt trước mấy trăm người ánh trang phục nhất trí, xem ra mỗi người đều không đơn giản.

Bọn họ về mặt lạnh lùng, hai con mắt lúc khép mở lập loè nhàn nhạt tinh mang, càng đều là có một chút võ công bản lĩnh nhân vật. Mà ở đám người phía trước, có hai đạo trẻ tuổi bóng người. Một người trong đó thân mang màu tím quan phục, khuôn mặt cực độ tuấn lãng. Chỉ là hán hai con mắt hơi chuyển động gian, lộ ra một chút cẩn thận cùng cẩn thận.

Tên còn lại thân mang đạo bào màu xanh lam, biểu hiện tràn đầy nhân nhả, thật giống như sân vắng tàn bộ vậy.

Bọn họ chính là từ Lâm An một đường chạy tới Mạc Trần đám người.

Người trẻ tuổi nhìn về phía Mạc Trần, cẩn thận mà hỏi: "Chân nhân, chúng ta liền muốn đến Thiếu Lâm Tự, không biết chân nhân dự định như hành động này."

Mạc Trần hai con mắt thâm thúy mà liếc nhìn Thiếu Lâm Tự, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía người trẻ tuổi, khẽ cười nói: "Giả Tự Đạo, tiểu tử ngươi sợ phải không?"

Nói đến, Tống Lý Tông cũng thật là chuyên tình người.

Bởi vì Giả quý phi thỉnh cầu, càng đồng ý nhượng Giả Tự Đạo đi theo bên cạnh mình chờ đợi dẫn dò. Đến mức Giả quý phi mục đích, Mạc Trần trong lòng tất nhiên là sáng tỏ. Bất quá, trong lòng hắn ngược lại không đáng kể, dù sao chỉ cần có thể trợ giúp chính mình hoàn thành nhiệm vụ, một chút việc nhỏ ngược cũng không có cái gì.

Đến mức có thể hay không học được một vài thứ, vậy coi như muốn xem Giả Tự Đạo có hay không khả năng kia rồi.

Giả Tự Đạo vội vàng lắc lắc đầu, sắc mặt có chút trắng bệch, thấp giọng nói: "Chân nhân sao lại nói như vậy, sư huynh đi theo thật bên người thân, còn có thể sợ bọn họ nhỏ nhỏ Thiếu Lâm Tự."

Giả Tự Đạo nói xong, cẩn thận liếc nhìn Thiếu Lâm Tự, thật giống như sợ bị người nghe được đồng dạng.

Ngàn năm Thiếu Lâm, trải qua vô số tai kiếp, vẫn như cũ khoẻ mạnh.

Giả Tự Đạo nghĩ đến nhiệm vụ của chính mình, làm sao có khả năng thật sự không sợ.

Thiếu Lâm Tự lớn như vậy uy danh, nhưng là ở từng cái từng cái trên người kẻ địch đánh đi ra, đã từng thiên hạ đệ nhất võ lâm đại phái, tuyệt đối không phải đùa giỡn a.

Mạc Trần không để ý đến Giả Tự Đạo lo lắng, ngừng đầu đánh giá cô điển nghiêm túc Thiếu Lâm Tự, hai con mắt híp lại nhẹ giọng nói: "Ngàn năm Thiếu Lâm, ruộng tốt mệnh mang, dong hộ đến hàng mấy chục ngàn. Thật không hổ là đệ nhất thiên hạ chùa chiền, phân cơ nghiệp này nhưng là hơn xa Toàn Chân giáo a."

Luận cùng cơ nghiệp, Toàn Chân giáo còn không bằng Thiếu Lâm Tự một phần mười.

Giả Tự Đạo nghe vậy, cẩn thận cung duy nói: "Chân nhân sao lại nói như vậy, Thiếu Lâm bất quá là ruộng tốt mệnh mang, như thế nào có thể cùng chân nhân so với. Quan gia nhưng là đã ra lệnh mệnh, này lớn như vậy Tung Sơn, sau đó đều thuộc về chân nhân."

Mạc Trần về mặt hồ hững, mở miệng nói: "Nhớ kỹ, là thuộc về Đạo cung!"

"Đúng đúng, là thuộc về Đạo cung tất cả, ngài xem tiểu nhân này đầu óc." Giả Tự Đạo nghe vậy, vội vàng lộ ra cười lạnh biểu tình, nhanh chóng nói rằng,

Hắn nói xong, liếc mắt phía sau tùy tùng mà đến người trong võ lâm, khẽ nhủ mày lộ ra vẻ không kiên nhẫn, thấp giọng nói: "Chân nhân, nhưng những võ lâm này người trong đi theo, sẽ không sẽ xảy ra vấn đề gì. Còn có, chúng ta khi xuất phát, rõ ràng là bí mật đến đây Thiếu Lâm, tin tức này tiết lộ làm sao sẽ nhanh như vậy."

Giả Tự Đạo nói đến tin tức tiết lộ, trên mặt vẻ mặt có chút âm trầm.

Chuyện này, từ đầu tới đuôi đều là mình ở phụ trách.

Thật muốn tính ra lời nói, tin tức tiết lộ sự tình, Giả Tự Đạo nhưng là phải gánh vác chủ yếu trách nhiệm, vì vậy hắn đối với tiết lộ tin tức người, có thể nói là thống hận cực kỳ.

Cái này căn bản là trắng trợn đánh mặt của mình a!

Giả Tự Đạo về mặt âm trầm, nhìn về phía trước mắt Thiếu Thất Sơn, lộ ra một chút nghiêm nghị. Tin tức đã truyền ra ngoài, Thiếu Lâm Tự không có khả năng không có được tin tức. Chuyện lần này, xem ra là có chút phiền phức rồi.

Nhưng vào lúc này, mọi người có thể nhìn thấy mấy trăm vị Võ Tăng, ở một vị thân mang phương trượng ca sa đại hòa thượng dẫn dắt đi, từ Thiếu Thất Sơn bên trên bước nhanh đi xuống.

Người kia còn chưa từ trên núi xuống tới, liền truyền đến một hồi mệnh môn cuộn cuộn, phảng phất Hoàng Chung đại lữ vậy thanh âm "A di đà phật, bản tăng Thiếu Lâm Tự phương trượng Thiên Minh, đặc tới đón tiếp Đại Tổng thiên sứ."

Mạc Trần lông mày khẽ nâng, nhẹ giọng nói: "Chúng ta còn chưa đến Thiếu Lâm, phương trượng liền đã nhận được tin tức, cũng thật là tin tức linh thông a."

Thanh âm hân bình thân, dường như gió xuân phất qua đại địa, nhìn như nhẹ nhàng vô lực, lại nháy mắt truyền khắp mảnh rừng núi này, thật giống như đang lúc mọi người bên tai vang lên đồng dạng.

Thiên Minh khẽ nhủ mày, trong mắt lập loè vẻ nghiêm túc.

Tốt công lực thâm hậu, dĩ nhiên hơn xa chính mình. Thịnh danh chi hạ vô hư sĩ, đối phương có thể xông ra lớn như vậy tên tuổi, quả nhiên không phải đơn giản kẻ vớ vẩn. Bây giờ nhìn lại, ngược là có chút phiền phức rồi. Chỉ mong sư đệ có thể thuyết phục lão tổ ra tay, bằng không Thiếu Lâm Tự to lớn cơ nghiệp, sẽ phải hủy ở trong tay mình rồi.

Đại Tổng quân đội phía sau hơn trăm mét vị trí, một đám người trong giang hồ nhìn thấy hai người trong bóng tối giao phong, sắc mặt đều là khẽ biến.

"Xem ra, truyền thuyết nên không giả, Thiếu Lâm lần này gặp phải đại phiền toái rồi."

"Đúng đấy, hai người mới vừa gặp mặt liền trong bóng tối giao phong, có thể không giống như là thông thường bài phong a."

"Lại nói ngược lại, Mạc chân nhân tuy rằng võ công vô đối thiên hạ, nhưng thật sự điên cuồng như thế, muốn hủy diệt Thiếu Lâm hay sao? Thiếu Lâm Tự không phải là đơn giản địa phương, đã từng thiên hạ đệ nhất võ lâm đại phái, ai dám nói trong đó không có cái gì ẩn nấp cao thủ tuyệt thế?"

"Thiếu Lâm Tự sâu không lường được, lần này Mạc chân nhân sợ là muốn bị thua thiệt."

"Chịu khổ, không chắc đi. Vừa mới giao phong, Mạc chân nhân nhưng là vượt qua một bậc."

"Nhìn liền biết rồi, Thiếu Lâm Tự đứng ngạo nghễ thế gian ngàn năm, tuyệt đối không phải đơn giản như vậy."

Mọi người đang phía sau quan sát, nghiêng đầu nghị luận sôi nổi.

Bọn họ tuy rằng không biết Mạc Trần đến đây Thiếu Lâm chuyện cụ thể, nhưng từ Đạo cung đối với trời bên dưới võ lâm các phái truyền đạt thư mời, cũng có thể đoán ra Đạo cung lòng muông dạ thú. Chính là bởi vậy như vậy, mới có nhiều như vậy người trong võ lâm theo tới Thiếu Lâm Tự.

Dù sao, đây chính là giang hồ đệ nhất đại phái chỗ.

Thiếu Lâm Tự thái độ, trình độ nhất định quyết định võ lâm hướng đi.

Đang lúc mọi người nghị luận bên trong, đại quân rút cục đi tới Thiếu Thất Sơn bên dưới, mà Thiên Minh phương trượng cũng mang theo một đám đệ tử từ trên núi đuổi xuống.

Hắn khom người chấp tay, tụng hát nói: "A di đà phật, bản tăng Thiên Minh, cung nghênh Đại Tổng thiên sứ."

Giả Tự Đạo trộm nhìn lên Mạc Trần một cái, thấy hắn khẽ vuốt cằm, vẻ mặt nghiêm túc ho nhẹ một tiếng, nhìn chăm chú vào Thiên Minh phương trượng

nói: "Bản quan lân này đến đây, cùng sở hữu ba chuyện."

Thiên Minh phương trượng lông mày khẽ nhúc nhích, vẻ mặt không thay đổi mở miệng nói: "Thiên sứ mời nói."

Giả Tự Đạo trầm giọng nói: "Này chuyện thứ nhất: Chính là hơn nửa tháng trước, Thiếu Lâm Tự vô cớ trục xuất Đại Tổng thiên sứ, hại nó tính mạng việc, không biết phương trượng giải thích thế nào."

Thiên Minh phương trượng vẻ mặt khẽ biến, trong mắt thần quang dần dần chìm xuống.

Đối phương vừa tới, giống như này hưng binh vắn tới. Chuyện ngày hôm nay, xem ra thực sự là khó có thể dễ dàng rồi.

Trong lòng hần thờ dài, tụng tiếng niệm phật, khom người nói: "Việc này có ẩn tình khác, tuyệt đối không phải Thiếu Lâm Tự gây nên, kính xin thiên sứ nghe chúng ta giải thích."

Giả Tự Đạo khoe miệng treo lên một vệt nụ cười khinh thường, giễu cợt nói: "Phương trượng ý tứ, chuyện này là ta Đại Tổng quan viên sai lầm đi."

"Không dám." Thiên Minh phương trượng khuôn mặt bình tĩnh, đáp lại nói.

Giả Tự Đạo sửa sang lại quần áo, hừ nói: "Có can đảm không dám, đã đều không quan trọng. Bản quan tiến đến chuyện thứ hai, chính là vì Thiếu Lâm Tự mang đến một phản thánh chỉ. Này Tung Sơn xung quanh mấy chục dặm địa giới, đã bị quan gia ban thưởng cho Đạo cung, kính xin Thiếu Lâm sớm ngày di chuyển."

Giả Tự Đạo dứt tiếng, thật giống như đầu đạn hạt nhân nổ tung, nhắc lên vô tận sóng gió, nhượng mọi người triệt để lâm vào đại ra.

Bất luận là từ trên núi chạy tới Thiếu Lâm Tự Tăng Nhân, vẫn là phía sau quan sát đến tiếp sau phát triển người trong võ lâm, toàn bộ đều không dám tin nhìn về phía Giả Tự Đạo.

Lúc này, trong lòng bọn họ chỉ có một ý nghĩ.

Điên rồi, tuyệt đối là điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Lão quái vật xuất thế

"Đùa giỡn đi, đây là muốn đào Thiếu Lâm Tự căn cơ a."

"Trời ạ, lẽ nào Đại Tổng nghĩ muốn tiêu diệt thiên hạ võ lâm hay sao?"

"Điên rồi, đúng là điên rồi."

Mọi người trầm mặc chốc lát, mới coi như từ Giả Tự Đạo cái kia rung động tin tức bên trong phục hồi tinh thần lại. Chỉ là, mặc dù mọi người phục hồi tinh thần lại, vẫn là khuôn mặt không thể tin được.

Đại Tổng tại sao có thể như vậy, làm sao dám như vậy?

Vẫn là nói, đây đều là Đạo cung âm mưu?

Mọi người nhìn phía Mạc Trần vẻ mặt, lần đầu tiên xuất hiện sợ hãi cùng với một chút bất an. Đạo cung khẩu vị, cũng không chỉ vén vén một cái Thiếu Lâm đơn giản như vậy. Đối phương chân chính mong muốn, có thể là cả giang hồ võ lâm a!

So với phía sau xem trò vui võ lâm nhân sĩ, Thiếu Lâm Tự các vị nhà sư mới là giật mình nhất tồn tại.

Rất nhiều người trước cũng không có được tin tức, tuy rằng đoán được đối phương khả năng lai giả bất thiện, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới, đối phương căn bản không định cho Thiếu Lâm Tự đường sống.

Tung Sơn Thiếu Lâm, ngàn năm Tổ Đình.

Bị đuổi ra khỏi Tung Sơn Thiếu Lâm Tự, vẫn là Thiếu Lâm Tự sao?

"Hoang đường, thực sự là hoang đường. Ta Thiếu Lâm ở chỗ này lập phái ngàn năm, còn chưa bao giờ gặp qua như vậy việc."

"Chính là năm đó ba Vô diệt phạt, cũng không từng như vậy vô liêm sỉ."

"Khinh người quá đáng, phương trượng chúng ta cùng bọn họ liều mạng."

Chúng tăng phục hồi tinh thần lại, nhất thời từng cái từng cái mặt mũi lửa giận, vẻ mặt không lành mà nhìn Giả Tự Đạo đám người. Cái kia cắn răng nghiền lợi đáng ghét, thật giống như hận không thể đưa bọn họ nhai nát nuốt xuống.

Giả Tự Đạo cảm nhận được mọi người lửa giận, không nhịn được trong bóng tối nuốt ngụm nước bọt.

Hắn cẩn thận mà nhìn phía Mạc Trần, nhìn thấy đối phương bình thản vẻ mặt, trong lòng nhiều hơn mấy phần an tâm. Có thần tiên vậy Mạc chân nhân ở chỗ này, chính mình còn có thể sợ những này con lừa trọc, chẳng phải là tự nhiên bị người chê cười!

Giả Tự Đạo nghĩ đến phân phó của tỷ tỷ, trong lòng nhiều hơn mấy phần sức lực.

Hắn vẻ mặt không lành nhìn về phía Thiếu Lâm Tự mọi người, lạnh lùng nói: "Trong thiên hạ đều là vương thổ, đất ở xung quanh hắn là vương dân. Chư vị ở Đại Tổng thổ địa bên trên, chẳng lẽ còn nghĩ ngỗ nghịch thánh ý, bóc cần tạo phản không thành!"

Có hòa thượng nghe được Giả Tự Đạo quát lạnh, phần nộ quát: "Quan gia này là ý gì, muốn lấy có lẽ có tội danh, xử tử chúng ta không thành. Ta Thiếu Lâm ở chỗ này đứng tự ngàn năm, chu vi khế đất đều ở trong tay. Quan gia mạnh mẽ đoạt ta Thiếu Lâm cơ nghiệp, chẳng lẽ không sợ người trong thiên hạ thất vọng."

Hòa thượng âm thanh càng nói càng đại, cuối cùng dường như lời đình nổi giận, ở giữa núi rừng vang vọng.

Phía sau một đám người trong võ lâm đồn dập gập đầu, khuôn mặt tán đồng về. Tuy nói trong thiên hạ đều là vương thổ, thế nhưng đối phương nếu quả thật tùy hứng làm, mạnh mẽ cướp đoạt người khác cơ nghiệp, cũng thực sự quá mức ngu ngốc đáng thẹn.

Hơn nữa, hôm nay hắn có thể đoạt Thiếu Lâm cơ nghiệp, ai dám cam đoan ngày mai sẽ không đoạt chính mình cơ nghiệp!

Mọi người nghĩ tới đây, càng ngày càng đồng tình Thiếu Lâm Tự tào ngộ, nhìn về phía Giả Tự Đạo đám người tầm mắt, nhiều hơn mấy phần phần nộ cùng âm lãnh.

"Hơi quá đáng, chuyện này quả thật cùng cường đạo không có phân biệt."

"Phi, còn chỉ huy thiên hạ Đạo cung, ta xem là cường đạo uốn mới đúng."

"A, yêu đạo mê hoặc thánh thượng, gian nịnh ngang dọc triều đình, thiên hạ này sợ là phải loạn."

Trong lòng mọi người bất mãn, đồn dập nói thầm lên.

Mạc Trần vẻ mặt bất biến, tùy ý liếc mắt cái kia đại hòa thượng, khẽ cười nói: "Dĩ nhiên đại hòa thượng nói có khế đất, có thể hay không lấy ra cho bản đạo nhìn."

Hòa thượng kia nghe vậy, sắc mặt nhất thời đen lên.

Thiếu Lâm Tự có khế đất không giả, có thể đó là Kim Quốc thừa nhận khế đất, không phải là Đại Tổng thừa nhận khế đất.

Dù sao Trung Nguyên khu vực đã bị chiếm đóng hơn trăm năm, Thiếu Lâm Tự làm sao cũng phải ở Kim Quốc đi động dấy, bằng không khiến người ta bắt được bím tóc, cũng là một cái chuyện phiền phức.

Đến mức mới Đại Tổng khế đất, bởi vì Tổng Quân thu phục Trung Nguyên quá mức đột nhiên, lại thêm Tổng Lý Tông đối với Phật Giáo không hữu hảo hành vi, Thiếu Lâm Tự trong lúc nhất thời còn không tới kịp chuẩn bị.

Đại hòa thượng coi như có ngốc, cũng không thể lấy Kim Quốc thừa nhận khế đất, cho Đại Tổng quan chức xem.

Đó không phải là ở không đi gây sự sao?

Mạc Trần nhìn đại hòa thượng âm trầm khuôn mặt, cười nói: "Đều nói người xuất gia không nói dối, ta xem đại hòa thượng tu hành, còn chưa đến nơi đến chốn a!"

Đối mặt Mạc Trần trào phúng, cái kia đại hòa thượng sắc mặt đỏ lên, lại không nói ra được phản bác ngữ.

Chính mình Đại Thoại nói trước, hiện ở không có cách nào đổi tiền mặt xuất hiện, chẳng lẽ còn có thể trách người ta nói ra lời nói thật hay sao?

Tổng Quân phía sau người trong võ lâm, nhìn đại hòa thượng lúng túng sắc mặt, không biết nên nói cái gì cho phải.

Lẽ nào Thiếu Lâm Tự không có đất khế, vẫn có cái gì mặt khác biến cố. Có thể nếu như là một chút biến cố, cũng không nên hiện tại như vậy về mặt a.

Giả Tự Đạo xem tới đây, trong lòng buông lỏng rất nhiều.

Hắn về mặt không lành nhìn về phía Thiếu Lâm mọi người, hừ lạnh nói: "Thiếu Lâm Tự nếu như không thể lấy ra khế đất, đó chính là tự nuốt quốc gia thổ địa, đây chính là trọng tội a."

Giả Tự Đạo quái gở, thẳng nghe chúng hòa thượng chau mày, nhưng lại không biết nên làm gì phản bác.

Thiếu Lâm Tự khế đất vấn đề, ở cao tầng bên trong cũng không phải bí mật gì. Ai cũng biết Giả Tự Đạo cố ý tìm việc, nhưng cũng không tìm được tí ti biện pháp.

Thiên Minh phương trượng thờ dài, tiến lên trước một bước ra ngoài, sâu xa hai con mắt nhìn chăm chăm Mạc Trần, trầm giọng nói: "Đạo trưởng muốn làm gì, không ngại trực tiếp mở miệng."

Bất luận là Giả Tự Đạo thái độ, vẫn là đạo kia cái gọi là thánh chỉ, Thiên Minh phương trượng đều thấy được tương đương không ổn tin tức. Hắn minh bạch, việc này sớm đã không phải là cái gọi là khế đất, cùng với Đại Tổng quan chức Thiếu Lâm chịu nhục chuyện tình.

Tình huống bây giờ, hiện ra nhưng đã là đạo thống chi tranh!

Phật cùng đạo tranh đấu!

Mạc Trần nhìn Thiên Minh phương trượng thần sắc kiên định, biểu tình bình thản mở miệng nói: "Phương trượng quả nhiên là minh bạch người. Bản đạo yêu thích nói chuyện với người thông minh. Hôm nay, chỉ cần Thiếu Lâm có người có thể đón ta ba chiêu, việc này liền như vậy coi như thôi, như thế nào?"

Mạc Trần dứt tiếng, mọi người nhất thời tất cả xôn xao.

Đây coi là cái gì, khiêu chiến toàn bộ Thiếu Lâm Tự?

Ba chiêu!

Hắn là đem Thiếu Lâm Tự xem là bùn nắm em bé, vẫn là một cái quả hồng nhữn?

"Ngông cuồng, thực sự là quá cuồng vọng."

"Ngàn năm Thiếu Lâm, há là nói một chút đơn giản như vậy. Ta xem vị này thanh danh truyền xa Mạc chân nhân, hôm nay là phải chịu khổ sở."

"Hừ, có chút năng lực liền không coi ai ra gì tiểu bối, vẫn là ăn chút vị đắng tốt."

"A, hôm nay việc này, không đơn giản a. Bây giờ nhìn lại, cái này căn bản là một vòng mới Phật Đạo chi tranh a!"

Mọi người nghị luận sôi nổi, mặc dù đối với Thiếu Lâm Tự không bỏ ra nổi khế đất cảm thấy hơi có chút xấu hổ, thế nhưng là cũng không trở ngại bọn họ không coi trọng Mạc Trần.

Bọn họ thừa nhận, Mạc Trần danh khí rất lớn, mơ hồ đã trở thành một đời mới võ lâm thần thoại, càng bị ca tụng là giang hồ đệ nhất nhân. Chỉ là, bọn họ càng rõ ràng, Thiếu Lâm Tự ngàn năm cổ tháp, tuyệt đối không phải nói một chút đơn giản như vậy.

Mọi người ở đây nghị luận ầm ĩ thời điểm, Thiên Minh phương trượng tự biết không cách nào lành, sắc mặt sầm khổ tụng tiếng niệm Phật, gật đầu nói: "Diệu nhiên đạo trưởng cố ý như vậy, bản tăng cũng chỉ có thể đồng ý."

Bất quá, Thiếu Lâm Tự nhà sư đông đảo, từng cái tiến lên khiêu chiến vẫn là quên đi. Dựa vào bản tăng xem, ta Thiếu Lâm ra ba người. Nếu là đạo trưởng thắng rồi, tất cả cả dựa vào đạo trưởng nói. Nếu là đạo trưởng thất bại, liền lưu lại ta Thiếu Lâm tu, như thế nào?"

"Được." Mạc Trần tùy ý gật gật đầu, đồng ý.

Ngay ở hai người vừa dứt lời, một hồi ho nhẹ tiếng đột nhiên vang lên, ở mảnh rừng núi này vang vọng: "Nơi nào phiền toái như vậy, còn muốn làm lấy nhiều khi ít chuyện tình, sợ là tương lai người khác nói ta Thiếu Lâm không người. Dựa vào lão tăng góc nhìn, chỉ cần đạo trưởng có thể thắng rồi bản tăng, tất cả cả dựa vào đạo trưởng nói."

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy một vị vóc người cao gầy, khuôn mặt nhăn nhoe có thể kẹp con ruồi chết lão tăng, chẳng biết lúc nào xuất hiện ở chúng tăng nhân phía sau trên sơn đạo.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tới Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Phản lão hoàn đồng, Cô Tô Mộ Dung

"Tổ sư!" Thiên Minh phương tượng nhìn lão tăng, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, kinh hô.

Hắn nguyên vốn còn muốn trì hoãn một thoáng thời gian, nhưng những sư huynh đệ khác kéo dài tới tổ sư đến, không nghĩ tới giao đầu còn chưa bắt đầu, tổ sư cũng đã đến nơi này.

Chu vi chúng tăng nhìn người tới, nguyên bản còn có chút bất mãn.

Chuyện như thế quan Thiếu Lâm Tự vinh nhục tồn vong việc lớn, cũng là một cái cũng phải đi gặp Phật Tổ lão tăng có thể nhúng tay? Chỉ là khi bọn họ nghe được Thiên Minh phương tượng lời nói, nhất thời sững sờ ở nơi đó.

Tổ sư?

Thiếu Lâm lúc nào còn có vị tổ sư này tồn tại?

Hơn nữa, Thiên Minh phương tượng đã là Thiếu Lâm già nhất đồng lứa nhân vật, có thể bị hắn xưng là tổ sư lão hòa thượng, lại sẽ là dạng người gì vật?

Chúng tăng trong lòng kinh hãi, nhìn lão tăng một cái, cung kính mà cúi đầu, từng một tiếng niệm phật.

Lão tăng đang lúc mọi người hoặc kinh hãi, hoặc không hiểu về mặt, đi lại chậm rãi từ trên bậc thang đi xuống.

Hắn một bước bước ra, trên người rộng lớn màu xám tăng bào không gió mà bay, giống như bị gào thét gió lạnh thổi, phát ra bay phản phật thanh âm. Một đạo kim sắc Phật quang tự hắn sau đầu sáng lên, phảng phất vừa mọc kiêu dương, tán ra vô tận màu vàng thần quang, cùng với huy hoàng không thể nhìn thẳng thần uy.

Mọi người nhìn lão tăng chậm rãi đi xuống ồm yếu thân ảnh, chỉ cảm thấy thật giống đối mặt mệnh mông đại dương mệnh mông, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đáng sợ sóng biển đánh tan xương nát thịt!

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều không phải khiến người ta kinh ngạc nhất địa phương.

Nhất làm cho người cảm thấy chuyện khó mà tin nổi, cũng là lão tăng mỗi đi một bước, liền giống như trẻ mấy tuổi vậy.

Khi hắn đi tới chúng tăng trước, khoảng cách Mạc Trần không tới ba mươi bước khoảng cách lúc, đã lại cũng không nhìn thấy trước lão hủ ồm yếu. Hắn thân hình cao lớn kiên cường, khuôn mặt tuần mỹ phi thường, xem ra nhiều nhất bất quá hơn ba mươi tuổi, nếu không phải là cấp kia sâu xa như biển con mắt, không người nào có thể đưa hắn cùng cái kia ồm yếu lão hủ hòa thượng liên hệ với nhau.

Trong lúc nhất thời, hiện trường tĩnh mịch một mảnh, mọi người không dám tin nhìn hòa thượng kia, tổng cảm giác mình thật giống đang nằm mơ đồng dạng.

Phản lão hoàn đồng!

Đúng là phản lão hoàn đồng!

"Trời ạ, đây chính là ngàn năm Thiếu Lâm gốc gác, có thể phản lão hoàn đồng nhân vật thần tiên?"

"Ta thật không phải là đang nằm mơ, dĩ nhiên có người có thể phản lão hoàn đồng?"

"Khủng bố, cảnh giới cỡ này, sợ là so với trong truyền thuyết Đạt Ma Lão Tổ, còn muốn càng thêm khủng bố chứ?"

"Mạc chân nhân lần này nhưng là đá vào tấm sắt rồi, hắn tuy rằng tu vi có một không hai đương thời, thế nhưng đối mặt loại này có thể phản lão hoàn đồng tồn tại, sợ còn hơi kém hơn bên trên quá nhiều chứ?"

"Nào chỉ là kém hơn quá nhiều, căn bản cũng không có khả năng so sánh. Chư vị đều là tung hoành thiên hạ vài chục năm nhân vật, có từng nghe nói có người có thể đem võ công luyện đến phản lão hoàn đồng cảnh giới?"

"Chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy. Bực này đáng sợ cảnh giới, sợ là đã siêu phàm nhập thánh chứ?"

Mọi người hai con mắt tròn tròn mà nhìn lão hòa thượng, chỉ cảm giác mình dường như nằm mơ đồng dạng, bằng không làm sao có khả năng thấy có người phản lão hoàn đồng?

Mạc Trần thần sắc bình tĩnh, cùng cái kia phản lão hoàn đồng lão hòa thượng yên lặng đối diện, ai cũng không có mở miệng nói chuyện.

Chỉ là, hẳn tuy rằng đều thần sắc bình tĩnh, trong lòng sừng sốt thực sự khó có thể miêu tả. Mạc Trần thật không có nghĩ đến, ở Thần Điều Hiệp Lữ thời đại, vẫn còn có mạnh mẽ như vậy võ giả.

Đối phương một thân tu vi thâm hậu, đã đạt đến thế giới này đỉnh phong bên trong đỉnh phong, thành tựu hai sao cực hạn nhân vật đáng sợ, thậm chí có thể sánh vai chính mình đột phá trước trạng thái.

"A di đà phật, thí chủ khí tức trên người, nhưng bản tăng nghĩ đến một vị cứu viện cố nhân. Hẳn họ kếp Độc Cô, nhân xưng Độc Cô Cầu Bại!" Lão hòa thượng tụng một tiếng niệm phật, trên mặt lộ ra nhân nhật hồi ức.

Độc Cô Cầu Bại!

Mạc Trần hai con mắt trong nháy mắt chặt híp lại, trên mặt bình tĩnh biểu hiện có chút biến hóa.

Độc Cô Cầu Bại nhưng là hơn trăm năm trước nhân vật, ngang dọc tại Nam Tống sơ kỳ thời gian đoạn, lão hòa thượng này nhận biết Độc Cô Cầu Bại, chẳng lẽ là Bắc Tống thời kỳ lão quái vật?

Lão hòa thượng không để ý đến Mạc Trần kinh ngạc, hai con mắt dường như lâm vào hồi ức vậy, trên mặt lộ ra nụ cười nhả nhẹn, bình tĩnh nói: "Bản tăng lần đầu tiên nhìn thấy Độc Cô Cầu Bại lúc, hẳn ước lượng cũng là thí chủ lớn như vậy tuổi tác. Đương nhiên, luận cùng tu vi võ đạo, Độc Cô so với thí chủ nhưng là kém xa."

Mạc Trần lông mày cau lại, trầm giọng nói: "Nói rồi lâu như vậy, còn không biết tiền bối họ tên, quả nhiên là thất lễ a."

Lão hòa thượng này rốt cuộc là ai, Thần Điều thế giới tại sao có thể có như vậy nhân vật mạnh mẽ?

Mạc Trần cảm giác mình tính sai một vài thứ, hay hoặc là xem thường Tội Cường Tông Sư game. Đây mặc dù là một cái lấy Thần Điều thế giới là mô bản phó bản, nhưng càng là một cái chân thực tồn tại thế giới!

Thế giới, tràn đầy biến số, mặc dù chúng nó có ký định mô bản!

Lão hòa thượng thờ dài, nhẹ giọng nói: "Bản tăng pháp hiệu Bất Minh, ngoài sáu mươi tuổi sinh lòng không hiểu, vì vậy xuất gia Thiếu Lâm. Từ đó, bản tăng cũng không còn đi ra Thiếu Lâm một bước, trong lúc giật mình cũng đã trăm nhiều năm qua đi, ngày xưa cô nhân đã sớm hóa thành một bồi đất vàng, đáng tiếc, đáng tiếc."

Mạc Trần nghe được lão tăng lời nói, luôn cảm giác có chút quái dị.

Đối phương, tựa hồ quá nhiều hơn một chút. Chính mình bắt quá là đề hỏi tên, đối phương lại nói một tràng.

Hơn nữa, không biết có phải hay không là bởi vì thu được cô độc cầu bại ký ức, theo lão tăng càng ngày càng nhiều ngôn ngữ, Mạc Trần dĩ nhiên không hiểu sinh ra mấy phần cảm giác quen thuộc!

Thật giống như, chính mình thật sự nhận biết người này đồng dạng!

Mạc Trần nghĩ tới đây, trong đầu đột nhiên nhiều một đạo tin tức. Trong đó tuy rằng chỉ có bốn chữ, nhưng tiết lộ tin tức lại không tầm thường.

Cô Tô Mộ Dung!

Mạc Trần nhìn chăm chăm đại hòa thượng, trầm giọng nói: "Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung, người là Cô Tô Mộ Dung Phục!"

Mộ Dung Phục bình thân gật gật đầu, trầm giọng nói: "Tục gia họ tên, bản tăng đã sớm quên mất, không ngờ tới còn có người biết. Xem ra thí chủ cùng ta vị cố nhân kia, hẳn là tương đương quen thuộc."

"Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung. Thật giống có chút quen tai, tựa hồ là hơn trăm năm trước nhân vật đi."

"Nam Mộ Dung, hẳn là hơn 140 năm trước tung hoành giang hồ Mộ Dung Phục!"

"140 năm trước cao thủ thành danh!?"

Mọi người nghe được đối thoại của hai người, quả thực rung động không biết nên nói cái gì.

Mộ Dung Phục thành danh tại 140 năm trước, như vậy trải qua hơn 100 năm thời gian, tu vi của hắn đến cùng tinh tiến đến đáng sợ dường nào cảnh giới, không có ai biết, cũng không ai có thể nghĩ đến.

Mọi người chỉ nhìn Mộ Dung Phục phản lão hoàn đồng thủ đoạn, liền minh bạch đối phương tu vi đáng sợ, tuyệt đối vượt qua sự tưởng tượng của chính

mình.

Trong lúc nhất thời, mọi người nhìn về phía Mạc Trần ánh mắt tràn đầy thương hại.

Đều nói quá hồng muốn tìm mềm nắm, người nhất định phải tìm đệ nhất thiên hạ Thiếu Lâm Tự, hiện tại đụng tới hòn đá đi.

Thiếu Lâm Tự chúng tăng nhân càng là kích động không thôi, thiếu chút nữa không nhận được nghĩ muốn hoan hô lên.

Hơn 100 năm trước tung hoành thiên hạ, có thể phản lão hoàn đồng tổ sư, chuyện này quả thật dường như thần thoại vậy. Có mạnh mẽ như vậy tổ sư trấn thủ, thiên hạ người nào dám động Thiếu Lâm mây may.

Đạo cung, hừ hừ.

Bọn họ nhìn phía Mạc Trần vẻ mặt nhiều hơn mấy phần xem thường, cùng với nhàn nhạt trào phúng.

Mộ Dung Phục hai tay tạo thành chữ thập, hơi khom người nói: "Thí chủ vừa là cố nhân sau đó, nếu là nguyện ý theo ta tiềm tu, từ đó không hề hỏi đến thế sự, bản tăng có thể chuyện cũ sẽ bỏ qua. Bằng không, bản tăng chỉ có thể phá giới rồi."

Mạc Trần lộ ra bình thản nụ cười, kiên định tiến lên trước một bước.

Hắn khí thế quanh người nhanh chóng kéo lên, đáng sợ kiếm ý ở hắn trên không ngưng tụ thành thực chất, đem trên bầu trời xa xôi mà qua mây trắng chém phá!

Phản lão hoàn đồng! Trăm năm trước cao thủ!

Có gì phải sợ!

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Như Lai Thần Chưởng

Mộ Dung Phục nhìn Mạc Trần phóng lên trời kiếm ý, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, ôn nhu nói: "Bản tăng trước kia có điều kỳ ngộ, đạt được ba thức Phật môn vô thượng tuyệt học, kính xin đạo trưởng đánh giá một phen."

Như Lai Thần Chưởng · Thiên Phật Hàng Thế!

Mộ Dung Phục hai con mắt khép hờ, trực tiếp ở trên hư không ngồi khoanh chân. Tay hắn nắm pháp ấn, trên người dâng lên vô lượng Phật quang, thật giống rơi vào nhân gian kiều dương, tản ra vô cùng vô tận kim quang.

Kim quang Phật quang hội tụ, sau lưng hắn hình thành một tôn khoảng mười trượng Phật Đà!

Cái kia Phật Đà sinh động như thật, tản ra huy hoàng dường như đại nhật vậy uy thế, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Phật Đà mở ra óng ánh hai con mắt màu vàng óng, bình thản nhìn chăm chú vào phía dưới Mạc Trần, chậm rãi đưa ra ván cửa vậy thật lớn bàn tay.

Thật lớn màu vàng Phật Chưởng ép xuống, thật giống thái sơn áp đỉnh vậy, còn chưa rơi xuống trên người mọi người, đáng sợ kinh phong đã như rồng dưới mặt đất vùi lấp khoảng tấc sâu. Ở cứng rắn trên sơn đạo, tạo thành một đạo hai khoảng một trượng lớn nhỏ chưởng ấn.

Mạc Trần nhìn vị này Phật Đà, khỏe mạnh hơi co giật.

Đây tuyệt đối không phải Thần Điều thế giới võ học, chỉ ít ở Kim Dung thế giới hệ liệt bên trong, chưa từng có đề cập như vậy khủng bố võ đạo tuyệt học.

Mộ Dung Phục năm đó đến cùng đã trải qua cái gì, tại sao sẽ đạt được không phải thế giới này đáng sợ tuyệt học?

Mạc Trần trong lòng nghi hoặc, lại cũng không có một chút nào lo lắng. Hắn hợp chỉ thành kiếm, hướng về phía thoáng như thái sơn áp đỉnh vậy Phật Đà chém tới.

Một đạo khoảng mười trượng kiếm ý ở trên không bỗngưng hiện ra, phảng phất từ trên trời giáng xuống sắc bén thần binh, hướng về thật lớn Phật Đà Kim thân chém tới.

Mộ Dung Phục thần sắc bình tĩnh, thật lớn Phật Chương hướng trên nâng lên một chút, càn là dự định trực tiếp cùng Mạc Trần kiếm ý va chạm.

"Leng keng!"

Hai người ở giữa không trung chạm vào nhau, phát ra một tiếng thật lớn tiếng kim loại va chạm, đáng sợ kinh khí phảng phất đạn đạo nổ tung, tạo thành rõ ràng sóng xung kích.

Sóng xung kích tốt tựa như biển gầm bao phủ, hướng về bốn phương tám hướng bắn nhanh mà đi!

Đáng sợ kinh khí xé rách không khí, trên mặt đất lưu lại đạo đạo sâu đến khoảng một trượng khe rãnh.

Cái kia cứng rắn núi đá, ở tứ tán kinh khí trùng kích vào, giống như bị nóng cắt cắt mỡ bò, buồng lòng bị cắt ra, khiến người ta quả thực không dám tin tưởng.

Mộ Dung Phục nhìn tấn công tới đáng sợ kinh khí, phía sau Phật Đà Kim thân thần mang đại thịnh, hình thành một đạo núi nhỏ vậy Kim Chung, đem hòa thượng của Thiếu Lâm tự nhóm bao phủ trong đó.

Kim Chung ở kinh khí trùng kích vào, phát ra từng trận từng trận nổ vang.

Đối diện với hắn, Mạc Trần vùng nhẹ áo tay dài, một đạo kinh phong chặn đang lúc mọi người trước người, hóa làm một vòng xoay tròn không nghỉ Thái Cực đồ, đem cái kia đáng sợ sóng xung kích chuyển thành đẩy hướng bầu trời.

Trong lúc nhất thời, Thiếu Thất Sơn bên dưới bỗngưng dâng lên một đạo thật lớn lốc xoáy, đầy đủ quá mấy phút, cái kia thông thiên long quyền mới coi như triệt để lắng lại.

Mạc Trần nhẹ thở ra một hơi, nhìn về phía Mộ Dung Phục biểu hiện nhiều hơn mấy phần cẩn thận.

Mộ Dung Phục công lực tuy rằng so với chính mình kém một chút một chút, nhưng võ công của hắn chiêu thức quá mạnh mẽ.

Cái kia cao lớn Phật Đà Kim thân, có thể nói đã vượt qua phổ thông võ học phạm trù, có thể so với mình lấy được thần thông thuật pháp. Nếu như chỉ riêng lấy Độc Cô Cầu Bại võ đạo cùng đối chiến, Mạc Trần vẫn đứng là không có mười phần lòng tin có thể đánh bại Mộ Dung Phục.

Đương nhiên, hắn cũng tuyệt đối sẽ không cho Mộ Dung Phục thắng lợi cơ hội!

Mạc Trần hai con mắt thâm thúy, trầm giọng nói: "Nóng người hoạt động đã kết thúc, nơi này cũng không thích hợp chúng ta kế tục chiến đấu, đi trên trời đi!"

Mộ Dung Phục khẽ vuốt cằm, trong tròng mắt lộ ra mấy phần mừng rỡ, mấy phần nóng lòng muốn thử kích động.

Từ khi đạt được cái kia ba thức thần công, hắn khổ sở tìm hiểu hơn 100 năm.

Hơn 100 năm lĩnh ngộ, Mộ Dung Phục cũng vén vén tìm hiểu trong đó hai thức, đến mức thức thứ ba thần công tuyệt học, trước sau không được nó cửa mà vào. Hắn có tâm tìm người luận đạo, xem có thể hay không tìm được đột phá mới điểm. Lại bị ai phát hiện, trên đời đã lại cũng không có người có thể cùng mình luận đạo!

Vì thế, hắn có ý định nuôi dưỡng đều là Tiên Ti hậu duệ Độc Cô Cầu Bại, đối phương lại đi lên một khác điều cùng người khác bất đồng con đường.

Mộ Dung Phục phục hồi tinh thần lại, nói: "Được."

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đang lúc mọi người thần sắc kinh hãi bên trong, bỗngưng hư phong hướng về trên trời bay đi.

Trong nháy mắt công phu, thân ảnh của hai người cũng đã biến mất ở bầu trời, mặc dù là nhãn lực người tốt nhất, cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hai cái lớn chừng hột đào điểm đen.

"Này, thật sự bay đến trên trời rồi?"

Mọi người về mặt trắng xám, hai con mắt lập loè không dám tin tưởng, thấp giọng rù rì nói.

Bọn họ trước cũng không coi trọng Mạc Trần, dù sao hai người tuổi tác kém quá lớn, Mộ Dung Phục tuổi tác số lẻ đều phải vượt quá Mạc Trần tuổi tác mấy lần.

Thế nhưng trải qua hai người cái gọi là nóng người, cùng với bỗngưng hư phong vậy thần tiên thủ đoạn, nhượng mọi người rõ ràng cảm nhận được cái gọi là yêu nghiệt!

Đồng dạng đều là người, chính mình hơn hai mươi tuổi thời điểm, đến cùng đang làm những gì a?

Mọi người nhìn Thiếu Thất Sơn bên dưới, cái kia phảng phất đã trải qua thiên tai vậy mặt đất, từng cái từng cái tâm thần không thuộc về, trên mặt tràn đầy ai oán. Vì sao, luôn có một loại làm đến cầu trên người cảm giác?

"Hoàng Lão Tà, ngươi nói chúng ta những năm này, có phải thật vậy hay không làm đến cầu trên người?" Đoàn người tầm thường góc, cả người rách rưới Lão Khiếu Hóa, nghiêng đầu liếc nhìn bên cạnh quần áo chú ý, khuôn mặt cực độ nhỏ nhả bất phàm lão nhân, bắt đầu dĩ than thở.

Hoàng Dược Sư hai con mắt hí lại, liếc mắt mũi ai oán Hồng Thất Công một cái, gật đầu nói: "Ngươi xác thực làm đến cầu trên người."

Hồng Thất Công đầu tiên là thở dài một tiếng, sau đó sắc mặt cứng đờ, cảm tức nhìn Hoàng Lão Tà, tức giận đến thôi râu mép trùng mắt, hừ nói: "Hoàng Lão Tà, ngươi đây là rẽ đi mắng ta!"

Hoàng Lão Tà vẻ mặt bất biến, bình tĩnh nói: "Đây không phải là chính ngươi hỏi sao?"

"Ta!" Hồng Thất Công trong lúc nhất thời có chút nghẹn lời, cũng không biết nên làm gì phản bác.

Thiếu Thất Sơn, phía trên 1000 mét vị trí.

Mạc Trần bằng hư ngự phong, phía sau Ngũ Khí hòa hợp, phảng phất xoay chuyển không nghỉ Thần Luân, tản ra hoa mỹ thần thái. Mộ Dung Phục tăng bào hơi dập dờn, quanh thân bao phủ hòa hợp kim sắc Phật quang, xem ra gần giống như một vòng óng ánh kiêu dương.

Hai người yên lặng đối diện, trầm mặc trong phiên khác.

Mộ Dung Phục hai tay tạo thành chữ thập, trầm giọng nói: "Cẩn thận rồi, bản tăng Như Lai Thần Chưởng, một thức mạnh hơn một thức. Vừa mới một chưởng kia, chỉ là yếu nhất một thức thôi."

Như Lai Thần Chưởng!

Mạc Trần hai con mắt hí lại, trên mặt lộ ra một vết động dung.

Hắn có thể xác định, ở Kim Dung bên trong thế giới tuyệt đối không có Như Lai Thần Chưởng tồn tại. Như vậy vấn đề đến rồi, Mộ Dung Phục rốt cuộc là từ nơi này có được Như Lai Thần Chưởng?

"Như Lai Thần Chưởng, nhưng là chưa từng nghe thấy a!" Mạc Trần hai con mắt lập loè dị sắc, mở miệng nói.

Mộ Dung Phục thần sắc bình tĩnh, trả lời: "Phật viết, Phật Thổ sinh ngũ sắc hành, Nhất Hoa Nhất Thế Giới, Nhất Diệp Nhất Như Lai. Thí chủ tuy rằng tu vi cao thâm, lại không thể dường như Phật Đà như vậy siêu thoát thế giới, tất nhiên là không nhìn thấy hằng sa thế giới!"

Mạc Trần hai con mắt chặt chộp mắt, trong lòng càng kinh ngạc.

Mộ Dung Phục ý tứ, hiển nhiên là biết rồi một chút thế giới bên ngoài sự tình, chỉ ít hắn đã có phương diện này ý thức. Có thể đây rốt cuộc là hắn tu vi cao thâm, mơ hồ tìm hiểu phá toái hư không, vẫn là xuất hiện chính mình không biết bắt ngờ?

Mạc Trần trong lòng nghi hoặc, nhẹ thở ra một hơi, trầm giọng nói: "Đại hòa thượng không phải bản đạo, làm sao mà biết bản đạo không biết thế giới bên ngoài sự tình. Chớ muốn nói nhảm nữa, liền để bản đạo tới xem một chút Phật Giáo chí cao vô học uy năng."

Mạc Trần tuy rằng trong lòng không hiểu, lại cũng không có một chút nào sợ sệt.

So sánh với lo lắng, hắn đứng là đối với Mộ Dung Phục từ nơi này được đến Như Lai Thần Chưởng càng cảm thấy hứng thú một ít.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tới Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Ngũ hành nghịch chuyển, thiên địa lật úp!

Mộ Dung Phục nghe được Mạc Trần lời nói, hai con mắt lóe qua một vết dị sắc.

Hắn thật sâu nhìn Mạc Trần một cái, hai tay tạo thành chữ thập tụng một tiếng niệm phật: "A di đà phật, thí chủ còn xin cẩn thận rồi. Bản tăng sau đó phải

thi triển Phật gia tuyệt học, mặc dù là bản tạng chính mình cũng vô pháp hoàn toàn chừng không. Thí chủ nếu là hiện tại chịu thua, hết thấy đều còn."

Mạc Trần phía sau Ngũ Khí hòa hợp, quanh thân thần quang rực rỡ màu sắc, phảng phất từ trên trời giáng xuống Trích Tiên người.

Hắn ánh mắt yên tĩnh, cắt đứt Mộ Dung Phục lời nói, mở miệng nói: "Đại sư cũng xin cẩn thận, bản đạo muốn thi triển đạo gia thần thông, tự thân cũng không cách nào hoàn toàn chừng không."

Mộ Dung Phục nghe vậy, chậm rãi nhắm lại hai con mắt, cũng không lên tiếng nữa.

Hai tay hắn tạo thành chữ thập ngồi xếp bằng hư không, quanh thân tỏa ra óng ánh chói mắt Phật quang, phảng phất treo cao bầu trời kiêu dương. Chỉ ít đối với phía dưới ngắm nhìn mọi người mà nói, lúc này trên trời liền muốn giống tự nhiên nhiều một vòng kiêu dương, khiến người ta căn bản không mở mắt ra được.

"Như Lai Thần Chương · Vạn Phật Triều Tông!"

Mộ Dung Phục trong tay pháp ấn biến hóa, óng ánh vô cùng Phật quang ở phía sau lưng tụ thành một tôn hai mươi tượng như đến Pháp tướng.

Đồng thời, nó quanh thân xuất hiện vạn ngàn Phật Đà bóng mờ, những Phật Đà kia mặc dù không có như đến Pháp tướng cao to, nhưng cũng so với người thường tới cao to, liếc nhìn lại thật giống như thế giới cực lạc giáng lâm nhân thế.

Trong hư không, không hiểu xuất hiện từng trận thiên âm, thật giống như đang vì thế nhân giảng giải Phật Đạo chân ý, lại thật giống là Phật Đà ở phổ độ chúng sinh.

Phía dưới, mọi người nhìn cái kia phảng phất Phật Quốc giáng thế cảnh tượng, từng cái từng cái tròn tròn cặp mắt.

"A di đà Phật, bản tạng sinh thời có thể may mắn mắt thấy Phật Tổ giảng thế, thực sự là chín đời đã tu luyện phúc phận."

"Phật tổ từ bi, lão tổ quả nhiên là thành Phật đạo Tôn giả, lại có thể xúc động Phật Quốc giáng thế!"

Thiếu Lâm Tự chúng tăng nhân trải qua ngắn ngủi chấn động, dồn dập mặt mũi kích động quỳ trên mặt đất, hướng về phía trên bầu trời óng ánh Phật Quốc dập đầu bái đạo.

Thời khắc này, ngôn ngữ đã vô pháp biểu đạt bọn họ trong lòng kích động, chỉ có thành kính dập đầu mới có thể làm cho bọn họ tâm tình kích động hơi bình phục lại.

"Trời ạ, này Thiếu Lâm Tự lão tổ sợ là đã thành Phật đắc đạo chứ?"

"Khó mà tin nổi, thật sự là khó mà tin nổi. Võ học chi huyền ảo, lại có thể làm được trình độ như thế này!"

"A, đáng thương Mạc chân nhân, tuổi còn trẻ tu vi tuyệt thế, lại gặp loại này không thể địch nổi nhân vật thần tiên!"

Những kia vậy xem người trong võ lâm mặt mũi đại ra, phục hồi tinh thần lại sau đó, dồn dập phát ra không dám tin kinh ngạc thốt lên.

Hồng Thất Công nhìn bầu trời, nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng Dược Sư, ngưng trọng hỏi: "Hoàng Lão Tà, người thấy thế nào?"

Hoàng Dược Sư hai tay phụ đứng, hít một hơi thật sâu nói: "Mạc chân nhân tuy rằng võ công tuyệt thế, nhưng lấy hắn từng biểu diễn công lực, lại muốn so với chi Thiếu Lâm Tự lão quái vật chênh lệch quá nhiều. Nếu như cho hắn thêm năm mươi năm, không, thời gian ba mươi năm tu hành, hay là hắn liền có thể cùng người lão quái này vật sánh vai."

Hồng Thất Công mặt mũi tán đồng gật gật đầu, thở dài nói: "Uổng chúng ta tự xưng giang hồ Ngũ Tuyệt, lại nguyên lai cũng bất quá là ếch ngồi đáy giếng. A, thực sự là già rồi a."

Hoàng Dược Sư than nhẹ một tiếng, không có trả lời Hồng Thất Công thở dài.

Ai có thể nghĩ tới, trên đời này còn có như thế nhiều quái vật. Sợ là Vương Trùng Dương cũng không có khả năng nghĩ đến, chính mình hậu bối càng sẽ có người yêu nghiệt như thế!

Hoàng Dược Sư nhìn trên bầu trời phảng phất Phật Quốc giáng lâm cảnh tượng, trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Thực sự là hai cái quái vật a!

Trên bầu trời, Mạc Trần nhìn Mộ Dung Phục biểu hiện, biểu hiện bình thần không gọn sóng, trong mắt loé ra một vết sừng sốt.

Như Lai Thần Chương uy năng, so với mình trước tưởng tượng còn muốn càng mạnh mẽ hơn, bất quá Mộ Dung Phục bên người dị tượng, đúng là nhượng chính mình nghĩ tới rồi Thiên Từ Truyền Kỳ bên trong Như Lai Thần Chương.

Xem ra, thông thường Ngũ hành thần thông đã vô dụng, chỉ có thể sử dụng một chiêu kia rồi!

Mạc Trần cảm thụ một phen Mộ Dung Phục bên người khí tức, biểu hiện dần dần ngưng trọng.

Võ đạo thần thông, quả nhiên danh bất hư truyền, Như Lai Thần Chương làm thật không hổ là Thiên Tử Truyền Kỳ bên trong tuyệt thế võ học. Nghĩ đến nếu không phải là bị giới hạn Mộ Dung Phục công lực, Như Lai Thần Chương có khả năng phát huy ra uy năng còn muốn càng thêm đáng sợ.

Mạc Trần hít một hơi thật sâu, cũng không còn do dự, trực tiếp sử dụng tới Ngũ hành thần thông mạnh nhất thuật pháp.

"Ngũ hành nghịch chuyển, thiên địa lật úp!"

Phía sau hần thật lớn Ngũ Khí *** lấy nghịch kim đồng hồ bắt đầu chậm rãi chuyển động, ở trên hư không hình thành một mảnh hoa mỹ cảnh tượng, thật giống như hòa hợp năm màu tường vân hội tụ, đem quanh người hần xung quanh mười mấy trượng phạm vi bao phủ, cùng Mộ Dung Phục óng ánh Phật Quốc kêu gọi kết nối với nhau.

Năm màu tường vân hội tụ, ở trên hư không hình thành một cái ngang dọc hơn ba mươi trượng vân kiếm. Vân kiếm thông thiên triệt địa, phảng phất một toà thẳng vào cửu tiêu nguy nga ngọn núi, tản ra làm người lạnh lẽo tâm gan khí thế.

Mạc Trần hợp chi thành kiếm, hướng về phía trước người mệnh mệnh Phật Quốc vung một thoáng đi.

Cái kia dài ba mươi trượng thật lớn vân kiếm, phảng phất bị dẫn dắt vậy, từ trời cao chậm rãi chém xuống!

Vân kiếm phá không, lạnh lẽo kiếm ý xé rách hư không, phát ra thu hút tâm thần người ta gào thét.

Mộ Dung Phục đột ngột mở ra hai con mắt, hai đạo ánh vàng xuyên thấu mà ra, phảng phất lợi kiếm vậy xé rách không khí, đánh ra xa ba trượng khoảng cách, mới dần dần tiêu tan mờ ra.

Hần một tay nhắc đến trước ngực, phía sau thật lớn Phật Đà bóng mờ, cùng cái kia đầy trời Phật ảnh làm ra động tác giống nhau.

Mộ Dung Phục thần sắc bình tĩnh, trên mặt không nhìn thấy tình cảm chút nào.

Hần hướng về phía trên bầu trời lạnh lẽo kéo tới vân kiếm, chậm rãi nâng lên bàn tay lớn. Cái kia thật lớn Phật Đà bóng mờ, tùy theo đưa tay hướng vân kiếm nắm đi, óng ánh như kim Phật chương đón gió mà lớn dần, trong nháy mắt liền trở nên cùng vân kiếm không khác nhau chút nào.

Mộ Dung Phục bàn tay lớn nắm chặt, Phật Đà cự nắm giữ rồi vân kiếm lưỡi kiếm, giống như là muốn đưa nó một chương bóp nát.

Mạc Trần hai con mắt lóe qua một đạo hàn mang, ngón trỏ tay phải ở trên hư không nhẹ nhàng bắn ra.

"Coong!"

Đạo kiếm ra khỏi vô coong vang vọng bầu trời, hoa mỹ vân kiếm đột ngột phóng ra vô lượng thần mang, năm màu hòa hợp thần quang tự vân kiếm xuyên thấu mà ra, đem vùng trời này chiếu rọi đặc biệt sặc sỡ.

Cái kia hoa mỹ thần quang, thật giống như treo cao bầu trời cầu vòng, là xinh đẹp như vậy.

Chỉ là, như vậy mỹ lệ cảnh tượng, lại lộ ra vô tận sát cơ. Ở rực rỡ thần quang chiếu rọi xuống, thật lớn Phật chương trải rộng vết rạn nứt, phảng phất bị ngã nát tinh mỹ đồ sứ, khiến người ta quan nổi đau tâm.

Mộ Dung Phục vẻ mặt khẽ biến, nhìn Mạc Trần đập lên hư không mà đến thân ảnh, trong lòng nhắc lên con sóng thần.

Từ khi đạt được Như Lai Thần Chương, Mộ Dung Phục mới hiểu được, chính mình dĩ vãng tu hành võ công là cỡ nào thấp. Cũng chính bởi vì Như Lai Thần Chương đáng sợ, đưa hần dẫn vào Phật môn.

Hần tuy rằng chưa bao giờ từng dùng tới Như Lai Thần Chương, thế nhưng đối với uy lực của nó nhưng cũng rõ ràng trong lòng.

Chính là bởi vì trong lòng rõ ràng, Mộ Dung Phục đối với Mạc Trần phá chính mình Như Lai Thần Chương, mới có thể như vậy kinh hãi.

Hần, rốt cuộc là ai?

Mộ Dung Phục có thể xác định, Mạc Trần thi triển võ học, tuyệt đối không phải thế giới này đồ vật. Bởi vì hần từng xem qua trong chốn võ lâm phần lớn võ học, đối với các môn các phái đều có hiểu biết. Mạc Trần thi triển võ học, đã vượt qua thế giới này phạm trù!

Mộ Dung Phục nghĩ tới đây, không khỏi nghĩ tới Mạc Trần trước ngôn ngữ: 'Đại hòa thượng không phải bản đạo, làm sao mà biết bản đạo không biết thế giới bên ngoài sự tình.'

Lẽ nào!

Hần hai con mắt lấp lóe, trong đó lộ ra không nói ra được kích động.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Thiếu Lâm thần phục

Mộ Dung Phục hít một hơi thật sâu, hai con mắt lập loè trước đó chưa từng có sáng sủa ánh sáng, phảng phất hai ngọn màu vàng cỡ lớn bóng đèn, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hắn thật sâu nhìn Mạc Trần một cái, chậm rãi nhắm lại hai con mắt.

Như Lai Thần Chú · Phổ Độ Chúng Sinh, Lập Địa Thành Phật!

Mộ Dung Phục hai tay tạo thành chữ thập, dùng ra còn không thể chú ngữ không tuyệt học. Chiêu thức này Như Lai Thần Chú, chính là ba thức bên trong mạnh mẽ nhất, cũng là khó khăn nhất chú ngữ không một thức.

Theo động tác của hắn, cái kia đầy trời Phật Đà hóa thành vô số điểm sáng màu vàng óng, từ xanh thẳm mệnh mông bầu trời chậm rãi biến mất, lại thật giống là sáp nhập vào thân thể của hắn.

Trong lúc nhất thời, Mộ Dung Phục phảng phất một tôn kim nhân, quanh thân tản ra màu vàng Phật quang, xem ra hòa hợp khí quyển, lại mang theo vài phần khiến người ta sinh ra sợ hãi thần thánh.

Mạc Trần nhìn Mộ Dung Phục biến hóa, hai con mắt hít lại tiến lên trước một bước.

Hắn chỉ kiểm nhẹ nhàng một vạch, trên bầu trời phảng phất núi lở thật lớn kiểm khí, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa, hướng về Mộ Dung Phục đánh giết mà đi.

Màu sắc sắc sở ánh kiểm xé rách hư không, phát ra quỷ khóc thần gào hô khiếu chi thanh.

Ở ánh kiểm sắp dừng ở Mộ Dung Phục trên người thời điểm, hắn bỗng nhiên mở ra hai con mắt, trên người óng ánh Phật quang hội tụ, tại thân thể rìa ngoài ngưng tụ thành một đạo khoảng một trượng Phật Đà Pháp tướng.

Phật Đà Pháp tướng đưa hắn bao vây, thật giống như hắn đã niết bàn thành Phật!

Mộ Dung Phục tay nắm Bất Động Minh Vương ấn, cao khoảng một trượng Phật Đà Pháp tướng kim quang hòa hợp, ở bên ngoài cơ thể hình thành một đạo thật lớn Kim Chung bóng mờ.

"Oành, Đùng!"

Lạnh lẽo ánh kiểm cùng Kim Chung chạm vào nhau, phát ra thật lớn tiếng nổ vang. Đạo đạo kim sắc sóng gọn, từ Kim Chung bên trên tứ tán mở ra, phảng phất thủy triều vậy hướng về Mạc Trần trấn áp tới.

Sóng lớn tập kích, làm cho người ta một loại không thể ngăn cản đáng sợ uy thế!

Mạc Trần kiểm chỉ dựng lên, lạnh lẽo ngũ thái kiểm mang thần quang đại thịnh, đột nhiên nổ tung thành đầy trời năm màu mây tía, đem Mộ Dung Phục Phật Đà Pháp tướng bao phủ trong đó.

Ngũ hành nghịch chuyển, thiên địa lật úp!

Mạc Trần ẩn giấu đã lâu tuyệt thế thần thông, rốt cục cho thấy chính mình uy năng.

Chỉ thấy, ở năm màu ánh bình minh bao phủ bên dưới, hư không dập dờn lên từng trận sóng gọn, lại phảng phất bao phủ một tầng mông lung mây khói, khiến người ta xem ra có chút không chân thực. Cái kia vận vẹo không gian, nhượng thiên địa dần dần tan vỡ, lộ ra thâm thúy vô cùng màu đen.

Mây tía bên trong màu đen, thật giống như vực sâu vô tận, muốn thôn phệ tất cả trong trời đất!

Pháp tướng bên ngoài Kim Chung, bất quá chịu đựng hai hơi thở thời gian, liền hóa thành đầy trời tinh điểm tiêu tan. Mộ Dung Phục bị năm màu mây tía bao phủ, cảm giác dường như lâm vào vĩnh hằng hắc ám, lại mơ hồ có loại siêu thoát phi thăng cảm giác. Ở cái kia sâu xa trong bóng tối, hắn cảm giác mình có mới lĩnh ngộ!

Chỉ là, Ngũ hành nghịch chuyển đưa tới không gian băng diệt, khiến hắn trong lúc nhất thời không có tinh lực đi tĩnh tế cảm ngộ.

Mộ Dung Phục cảm nhận được sắp tan vỡ Phật Đà Pháp tướng, khiếp sợ tại Mạc Trần thủ đoạn đáng sợ, lại có thể đánh nát hư không. Hắn không lo được kẻ tục suy nghĩ sâu sắc, bỗng nhiên một chường bỏ ở trên hư không, óng ánh vàng phảng phất thần binh, mạnh mẽ đem hắc ám đánh vỡ. Cũng là Mộ Dung Phục bó tay hết cách bên dưới, chỉ có thể tự bạo Phật Đà Pháp tướng, mạnh mẽ mở ra một con đường sống!

Làm hắc ám bị xé rách, Mộ Dung Phục hóa thành một đạo óng ánh sao băng, hướng về phía dưới Thiếu Thất Sơn rơi đi.

Mạc Trần mất thấy Mộ Dung Phục chạy trốn, hai con mắt lóe qua một đạo hàn mang. Hắn bàn tay lớn nhẹ nhàng vung lên, đầy trời mây tía hóa thành một đạo vô biên dài lụa, hướng về phía dưới chạy trốn Mộ Dung Phục chém tới!

Dài lụa năm màu xé rách hư không, vẫn không có đuổi theo Mộ Dung Phục thân ảnh, đáng sợ lạnh lẽo kiếm ý liền cho hắn một loại đường như đao cắt vậy cảm giác.

Mộ Dung Phục cảm thụ được trong cơ thể mất đi sự khống chế nội lực, nhìn trên không bao phủ tới phong mang, lộ ra bất đắc dĩ cay đắng nụ cười, trầm giọng nói: "Bản tăng nhận thua."

Tên tiểu bối này, thực sự là khủng bố tới cực điểm. Cũng không biết hắn tuổi còn trẻ, đến cùng làm sao thành tựu tu vi như thế.

Chính mình năm đó ở thiên hạ cũng coi như nhân vật có tiếng tăm, nhưng thật đúng là chưa bao giờ từng gặp phải đáng sợ như vậy gia hỏa. Chính là chính mình sư phụ, vị kia Tàng Kinh Các lão tăng, sợ cũng phải kém rất nhiều chứ?

Mạc Trần nghe được Mộ Dung Phục vô lực than nhẹ, sắc mặt hơi biến ảo, hai con mắt lập loè hàn mang.

Mộ Dung Phục bị thương, hơn nữa còn là trọng thương!

Thực lực của hắn quá mạnh, trên đời này trừ mình ra, sợ là không còn có người có thể đối phó. Có muốn hay không thừa dịp hiện tại, đưa hắn một lần giải quyết?

Mạc Trần trầm ngâm hai hơi thở, cuối cùng vẫn là từ bỏ cái này mê người dự định.

Tuy rằng giải quyết rồi Mộ Dung Phục, có thể giảm thiểu một cái trọng yếu biến số. Nhưng như thế, cũng là đem Thiếu Lâm Tự triệt để đắc tội. Hơn nữa, mình có thể trấn áp hắn một lần, liền có thể trấn áp hắn lần thứ hai!

Đương nhiên, vấn đề trọng yếu nhất, vẫn là Mộ Dung Phục đến tốt cùng như thế nào lấy được Như Lai Thần Chương!

Không thuộc về thế giới này tuyệt học, không nên xuất hiện ở nhân vật của cái thế giới này, trong đó đến cùng xuất hiện biến cố gì?

Mạc Trần cúi đầu nhìn phía Mộ Dung Phục, phát ông tay áo một cái nhượng đạo kia dài lụa vút không mà qua, đánh tới Thiếu Thất Sơn đỉnh núi. Dài lụa phảng phất từ trên trời giáng xuống thần mang, từ Thiếu Thất Sơn điền 100 mét chỗ xẹt qua.

"Ầm ầm ầm"

Chỉ nghe một hồi lớn vô cùng nổ vang, chỉ thấy cái kia trăm mét núi nhỏ đỉnh, từ Thiếu Thất Sơn bên trên chậm rãi lướt xuống, lại bị Mạc Trần một kiếm chém tới gần nửa đoạn đỉnh núi!

Mộ Dung Phục đứng ở giữa sườn núi vị trí, nhìn từ trên đỉnh đầu phương lướt xuống nửa đoạn đỉnh núi, bản liền sắc mặt tái nhợt lại không có chút máu, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu tự hắn trán nhỏ xuống, dường như thạch anh vậy dừng ở bùn lầy thổ địa bên trên.

Hắn hít một hơi thật sâu, tụng một tiếng niệm Phật.

Tiểu tử này, quả thực cường hãn không phải người!

Thiếu Thất Sơn bên dưới.

Một đám đệ tử Thiếu lâm nhìn từ trên trời giáng xuống kim quang, cùng với cái kia theo sát phía sau ngũ thải thất luyện, tâm nhất thời liền nâng lên. Làm dài lụa xé rách hư không, đem Thiếu Thất Sơn đỉnh núi lột bỏ, mọi người cũng không còn cách nào giữ vững bình tĩnh.

Thiên Minh phương trượng không lo được cái khác, hai con mắt tràn ngập lo âu nhìn hỗn loạn Thiếu Thất Sơn, xoay người hướng về trên núi chạy như bay.

Sư tổ, ngài có thể tuyệt đối đừng có chuyện a!

Hiện tại hắn chỉ hy vọng sư tổ không muốn xảy ra sự, đến mức tranh đấu thắng bại đều đã không còn quan trọng nữa. Bởi vì trận chiến này cho dù bại, Thiếu Lâm cũng bất quá tổn hại chút danh khí, tìm một chỗ thay đổi sơn môn thôi. Có lão tổ che chở, Thiếu Lâm cuối cùng vẫn là cái kia Thiếu Lâm. Cần phải là lão tổ ngã xuống, đối với Thiếu Lâm tới nói tuyệt đối là tai nạn to lớn.

Mất đi lão tổ che chở, đối mặt thế tới hung hăng Đạo Môn, hiểm ác vô cùng vô lâm, Thiếu Lâm thật sự còn có thể may mắn còn sống sót sao?

Thiên Minh phương trượng không biết, mặt khác các đại hòa thượng cũng không biết. Những Thiếu Lâm Tự kia cao tăng, lúc này cũng không kịp nhớ chùa chiến hỗn loạn, dồn dập đề khí hướng về trên núi lao đi.

Trong lúc nhất thời, Thiếu Thất Sơn bên dưới chỉ còn dư lại Đại Tổng tỉnh binh, cùng với những kia ngắm nhìn người trong võ lâm.

Bọn họ ngơ ngác nhìn nhau, nhìn tự Thiếu Thất Sơn bên trên lẫn xuống nửa đoạn đỉnh núi, từng cái từng cái giật mình ở nơi đó không dám nhúc nhích.

Vùng kiếm đoạn nhạc, sợ là thần tiên trong truyền thuyết cũng chỉ đến như thế chứ?

Đang lúc mọi người thất thần thời điểm, cái kia nửa đoạn đỉnh núi rơi rụng ở đến rồi vách núi bên dưới, phát ra một tiếng trước đó chưa từng có to lớn nổ vang. Đồng thời, mặt đất kịch liệt chấn động, khiến người ta có chút đứng không được chân, thật giống như địa chấn đến rồi bình thường.

Giữa sườn núi chỗ, Mạc Trần đứng ở Mộ Dung Phục trước người khoảng một trượng bên ngoài.

Thiên Minh phương trượng đám người chạy tới sau đó, vây ở Mộ Dung Phục quanh thân, một bên cẩn thận mà nhìn hấn, một bên cảnh giác nhìn Mạc Trần.

Mộ Dung Phục hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng bình phục lẫn lộn khí huyết, bất đắc dĩ than thở: "Bản tăng thua, Thiếu Lâm ngày sau duy đạo trường như Thiên Lô sai đâu đánh đó."

"Tổ sư!"

Thiên Minh phương trượng đám người nghe vậy, nhất thời vẻ mặt biến đổi lớn, kinh hô.

Thiếu Lâm coi như là thua, cũng bất quá là thay cái sơn môn, làm sao có thể thần phục với đạo môn. Dù sao Thiếu Lâm nhưng là đệ nhất thiên hạ Phật Quốc Thánh địa, nếu như nghe lệnh của đạo gia người, vậy coi như cái gì đó sự a!

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tới Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Tiên Vũ học viện, thu hoạch

Mạc Trần hai con mắt hít lại, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, khẽ cười nói: "Lão hòa thượng giỏi tính toán."

Mộ Dung Phục để cho bọn họ chỉ nghe lệnh tự mình, mà không phải duy đạo môn như Thiên Lô sai đâu đánh đó. Hiển nhiên là ẩn hàm chỉ điểm mọi người ý tứ, nói cho bọn họ biết chỉ cần mình ở một ngày, liền muốn ăn núp ăn nhả, tuyệt đối không thể đối địch với chính mình.

Mà một khi tương lai mình rời đi, Thiếu Lâm tự nhiên vẫn là cái kia Thiếu Lâm.

Mộ Dung Phục tự biết không có cách nào đối phó chính mình, cũng là muốn mượn cơ hội này bảo tồn Thiếu Lâm, để cho mình không muốn tuyệt Thiếu Lâm căn cơ!

Dù sao, một cái thần phục nghe lời Thiếu Lâm, luôn luôn muốn so với chết rồi Thiếu Lâm mạnh!

Thiên Minh phương trượng chung quy không phải người bình thường, trước bởi vì quá mức khiếp sợ mà chưa kịp phản ứng, lúc này nghe được Mạc Trần lời nói, nơi nào còn không rõ Mộ Dung Phục ý tứ. Hấn mặt mũi cay đắng, nhìn thần sắc bình tĩnh Mộ Dung Phục một cái, chuyển thành đối với Mạc Trần khom người bái nói: "Thiếu Lâm ngày sau duy đạo trường như Thiên Lô sai đâu đánh đó."

Mạc Trần hai tay phụ lập, rộng lớn đạo bào ở lạnh lẽo hàn phong bên trong bay phấp phật. Hấn lạnh lẽo mà nhìn chăm chú vào Thiên Minh phương trượng đám người, lâm vào khó tả trầm mặc.

Thẳng đến Thiên Minh phương trượng đám người sắc mặt trắng xám, không dám nhìn thẳng hấn cúi thấp đầu xuống ló, Mạc Trần mới lộ ra nụ cười nhàn nhạt, trầm giọng nói: "Được, dĩ nhiên Thiếu Lâm đã chịu thua, bản đạo cũng không phải đuổi tận giết tuyệt người."

Thiên Minh phương trượng khuôn mặt hơi co giật, người không phải chém tận giết tuyệt người.

Lúc trước người Mông Cổ mười vạn đại quân, là ai người hủy diệt. Ta Thiếu Lâm ngàn năm cơ nghiệp, lại là ai người cường đoạt đi. Người nói câu nói như thế này, lẽ nào trong lòng liền không hề có một chút xấu hổ về sao?

Mạc Trần có thể không quan tâm Thiên Minh phương trượng trong lòng chê trách, hần nghiêng đầu quan sát Mộ Dung Phục một phen, lông mày hơi nhíu lại, trầm giọng nói: "Đại sư phải đi?"

Không biết có phải hay không là ảo giác, Mạc Trần luôn cảm giác Mộ Dung Phục trên người nhiều hơn mấy phần không hợp cảm giác. Loại cảm giác đó, thật giống như thế giới này ở bài xích hẳn!

Chúng hòa thượng nghe vậy sững sờ, kinh ngạc nhìn Mạc Trần, có chút không hiểu hẳn có ý gì.

Thiên Minh phương trượng khẽ nhíu mày, tràn ngập lo âu nhìn về phía Mộ Dung Phục, trong lòng nhiều hơn mấy phần bất an. Sư tổ mặc dù có một chút thương thế, nhưng cũng bất quá là nội lực phản phệ, đã xảy ra một ít vấn đề thôi. Loại thương thế này cũng không nguy hiểm đến tính mạng, nhiều nhất tu dưỡng mười ngày nửa tháng liền có thể khỏi hẳn.

Mộ Dung Phục biểu hiện hơi run, nhìn phía Mạc Trần nhãn thần càng ngày càng kỳ lạ.

Hắn khẽ vuốt cằm, đáp lại nói: "Hôm nay cùng tiểu hữu một trận chiến, nhưng bản tăng có nhiều cảm ngộ. Nhiều nhất thời gian nửa năm, bản tăng liền muốn phá toái hư không mà đi."

Phá toái hư không!

Mộ Dung Phục dứt tiếng, chúng hòa thượng đầu tiên là sững sờ một chút, sau đó có chút thể hội ra ý tứ trong đó.

Sư tổ nói là phá toái hư không, mà không phải vân du thiên hạ, hay hoặc là tọa hóa.

Lẽ nào, sư tổ muốn thành phật rồi!

Bọn họ không dám tin tưởng, mặt mũi ngây ngốc nhìn phía Mộ Dung Phục, làm như tìm kiếm đối phương đáp án.

Mạc Trần khẽ vuốt cằm, hai con mắt lóe qua một vệt dị sắc, chấp tay cười nói: "Chúc mừng đại sư tu vi nâng cao một bước, có thể phi thăng những thế giới khác."

Mộ Dung Phục hai con mắt khép hờ, hai tay tạo thành chữ thập tụng một tiếng niệm phật, sau đó nhìn chăm chăm Mạc Trần, thờ dài nói: "Phi thăng một thế giới khác, cũng không gấp liền là một chuyện tốt. Thiên hạ việc dôn dập hỗn loạn, bản tăng bất quá là từ một cái đại chảo nhuộm, nhảy tới một cái khác đại chảo nhuộm thôi."

Mạc Trần hơi lắc đầu, trầm giọng nói: "Trên đời này, không biết có bao nhiêu người muốn nhảy đến một cái khác đại chảo nhuộm, lại không tìm được phương pháp. Đại sư có thể phá toái hư không, ở đời này giới thành tựu, vẫn là có thể so với thánh hiền thời cổ rồi."

Mộ Dung Phục hơi nhíu mày, nhìn về phía Mạc Trần, trầm giọng nói: "Vậy ngươi a, ngươi lại muốn cái gì. Lấy tu vi của ngươi cảnh giới, nên đã sớm siêu thoát thế giới này, phá toái hư không mà đi mới đúng!"

Mộ Dung Phục trước sau không nghĩ ra, Mạc Trần đã có như vậy có một không hai thiên hạ thực lực, vì sao còn lưu ở thế giới này, thì tại sao muốn mê muội tại quyền lợi game, nhúng tay trong thế giới trần tục tục sự.

Mạc Trần mặt mũi bất đắc dĩ thờ dài nói: "Đây là số mệnh, thiên mệnh. Bản đạo vâng mệnh trời, muốn cứu vớt phương này suy sụp thế giới. Nếu như sinh thời không thể có thành tựu, chỉ có thể bị vĩnh viễn vây chết ở phía thế giới này!"

Vâng mệnh trời!

Mọi người nghe vậy ngẩn ra, mặt mũi kinh hãi mà nhìn Mạc Trần.

Ở cái này tràn đầy quỷ thần truyền thuyết thế giới, vâng mệnh trời không phải là tùy tiện nói một chút. Đặc biệt là những võ lâm này người trong, càng là tu vi cao thâm, càng có thể cảm ứng được từ nơi sâu xa sức mạnh.

Vì vậy, làm Mạc Trần nói mình vâng mệnh trời, trong lòng mọi người ra vô tận kinh hãi, mơ hồ còn thờ phào nhẹ nhõm.

Vâng mệnh trời, chẳng trách tiểu tử này tuổi còn trẻ, lại như vậy biến thái!

Mạc Trần không để ý đến mọi người kinh hãi, nhìn phía Mộ Dung Phục nói: "Đại sư đã hơn trăm tuổi, cũng là kiến thức rộng nhất người. Đại sư quan hôm nay chỉ võ lâm, cùng trăm năm trước giang hồ võ lâm so với, có gì cảm xúc."

Mộ Dung Phục nhìn chăm chăm Mạc Trần hai con mắt, trầm mặc chốc lát thời gian, mới hai tay tạo thành chữ thập nói: "Yếu, quá yếu. Hôm nay giang hồ cao thủ thành danh đặt ở hơn 100 năm trước, nhiều nhất chỉ có thể coi là nhị lưu nhân vật. Chính là cái kia cái gọi là thiên hạ Ngũ Tuyệt, đặt ở hơn trăm năm trước cũng bất quá là nhất lưu trình độ."

Xa xôi trăm năm, không biết bao nhiêu thần công tuyệt học, đã không bao giờ tìm được nữa tung tích. Nghĩ cái kia Nam Đế đáng thương nhất, hơn trăm năm trước Đoàn gia Lục Mạch Thần Kiếm cỡ nào uy năng, hôm nay lại phải dựa vào Nhất Dương Chỉ giữ thể diện. A."

Mộ Dung Phục nói tới chỗ này, cũng là cũng lại nói không được.

Trăm năm, năm đó yêu hận tình cừ, đã sớm theo thời gian lãng phí. Hần hiện đang hồi tưởng lại những kia chuyện cũ, không khỏi lộ ra mấy phần tự giễu.

Mạc Trần gật đầu nói: "Đại sư nói có lý, cũng chính là mấu chốt của vấn đề. Không biết đại sư có từng tưởng tượng, ngàn ngàn trăm năm, giang hồ cũng đã cô đơn đến tình cảnh như vậy. Vậy nếu là lại quá trăm năm, ngàn năm, trên đời còn có giang hồ võ lâm hay không?"

Này!

Mộ Dung Phục ngăn người tại đó, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Trăm năm sau đó, ngàn năm sau đó, trên đời này thật sự sẽ còn tồn tại võ lâm?

Chúng hòa thượng cũng là biểu hiện trầm thấp, có nói không ra lời. Không phải lớn như vậy giang hồ, chính là Thiếu Lâm Tự không cũng như vậy. Năm đó Thiếu Lâm cỡ nào phồn thịnh, hiện tại nhưng ngay cả đem ra được cao thủ đều không có.

Mạc Trần nhìn mọi người trầm thấp vẻ mặt, hai con mắt lóe qua một vệt tia sáng, kiên định nói: "Đây chính là bản đạo thiên mệnh, vì thiên địa lập tâm, vì sinh dân lập mệnh, vì hướng về thánh kế tuyệt học, vì vạn thế mở thái bình!"

"Àm àm àm!"

Hần vừa dứt lời, thiên địa bỗng nhiên biến đổi, trên bầu trời mây đen lẩn lộn, đạo đạo Lôi Đình sét đánh nổ vang.

Ở thiên địa biến sắc bên trong, Mạc Trần phía sau mơ hồ hiện lên một vệt hoa mỹ thần vòng, thật giống như đạt được thành tiên công đức ***! Dị tượng tuy rằng lóe lên một cái rồi biến mất, nhưng mọi người lại dám cam đoan, tuyệt đối không phải là mình hoa mắt.

Mộ Dung Phục hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng bình phục khuấy động tâm tình, hỏi: "Đạo trường thật là lớn thế nguyên, bản tăng bội phục. Không biết dài bước kế tiếp dự định như thế nào, lại muốn như thế nào cứu vớt thiên hạ này võ lâm"

Mạc Trần định liệu trước, mở miệng nói: "Thành lập Tiên Vũ học viện, hướng về thiên hạ người mở ra võ học. Chỉ có không ngừng sửa cũ thành mới, mới có thể bảo đảm võ học phồn vinh hưng thịnh."

Mọi người nghe đến đó, không nhịn được hít vào ngụm khí lạnh.

Tiên Vũ học viện, hướng về thiên hạ người mở ra võ học!

Bực này đại nghịch bất đạo chuyện tình, quan gia làm sao có khả năng cho phép, thiên hạ các môn các phái lại làm sao có khả năng cho phép?

Ngày này, là muốn thay đổi a!

Ngay ở chúng hòa thượng trong lòng kinh hãi thời điểm, Mộ Dung Phục hai tay tạo thành chữ thập, hai con mắt lóe qua đặc thù thần quang, bình thần nói: "Đạo trường hảo tâm ngực, bản tăng bội phục vạn phần. Ta Thiếu Lâm nguyện ý đem 72 Tuyệt Kỹ dâng ra, lấy cung người trong thiên hạ rèn luyện thân thể, vì võ lâm hưng thịnh góp một viên gạch. Bản tăng có khác Như Lai Thần Chú ba thức, nguyên tặng cùng đạo trường dò xét thiên đạo!"

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Bố cục thiên hạ, thời đại mới bắt đầu

Chúng hòa thượng nghe vậy, nhất thời sững sốt tại chỗ, thật lâu vô pháp phục hồi tinh thần lại.

Dâng ra Thiếu Lâm 72 Tuyệt Kỹ!

Trời ạ, sư tổ điên rồi phải không?

Bọn họ không dám tin nhìn Mộ Dung Phục, trên mặt một mảnh mộng bức vẻ, trong lòng hoàn toàn là trống rỗng.

Mạc Trần hít một hơi thật sâu, hai con mắt nhìn chăm chăm nghiêm túc Mộ Dung Phục, trầm giọng nói: "Đại sư quả nhiên tốt quyết đoán, giỏi tính toán."

Mộ Dung Phục thế này sao lại là đưa ra Thiếu Lâm Tự 72 Tuyệt Kỹ, vốn là muốn mượn cơ hội này cứu vãn Thiếu Lâm danh dự, thậm chí mượn tay mình, mở rộng Thiếu Lâm Tự ảnh hưởng.

Bởi vì, một khi Tiên Vũ học viện dẫn vào Thiếu Lâm Tự 72 Tuyệt Kỹ, cái kia học viện liền không còn là đạo gia đất phần trăm, mà cũng bị Thiếu Lâm phân đi tương đương một phần bánh gatô. Dù sao, Tiên Vũ học viện nhưng là phải đối với người trong cả thiên hạ mở ra, lấy Thiếu Lâm Tự uy danh, nhất định có thể mượn cơ hội này rầm rộ!

Mà Mộ Dung Phục hiển nhiên không cho là có thể giấu diếm được chính mình, cho nên lại lấy ra Như Lai Thần Chú làm mồi!

Như Lai Thần Chú a!

Mạc Trần nghĩ đến Mộ Dung Phục triển khai Như Lai Thần Chú uy năng, hai con mắt thần quang kịch liệt lấp lóe, trong lòng rơi vào trầm tư rồi.

Mộ Dung Phục nhìn Mạc Trần có chút có chút thần sắc khó khăn, trên mặt lộ ra mỉm cười nhàn nhạt, nhưng trong lòng thì thờ phào nhẹ nhõm.

Chuyện này, xong rồi!

Thiên Minh phương tượng đám người phục hồi tinh thần lại, nhìn Mạc Trần thần sắc khó khăn, trong lúc nhất thời có chút không phản ứng kịp. Hắn đây mẹ đều chuyện gì a, Thiếu Lâm 72 Tuyệt Kỹ, rõ ràng bị người ghét bỏ?

Liền ở trong lòng mọi người không hiểu, thậm chí mang theo vài phần bất mãn thời điểm, Mạc Trần thần sắc biến ảo gian, trong mắt lộ ra một vệt buồn cười. Chính mình cũng thật là vào hí quá sâu, đối mặt chuyện tốt như thế rõ ràng sẽ chán chờ.

Đối với cái thế giới này tới nói, chính mình tuy rằng đạo gia người, nhưng trọng yếu nhất vẫn là nhiệm vụ cùng cướp đoạt!

Đầu tiên phải hoàn thành hệ thống nhiệm vụ, tiếp theo là cướp đoạt thế giới này tinh hoa. Mà Thiếu Lâm Tự 72 Tuyệt Kỹ, có thể chính là thế giới tinh hoa một trong!

Mạc Trần sau khi nghĩ thông suốt, lại cũng không chút do dự nào.

Hắn gật đầu nói: "Dĩ nhiên đại sư đã nói rồi, bản đạo muốn tiếp tục từ chối, trái lại có chút không đẹp. Ngày sau Tiên Vũ học viện khánh thành, bản đạo sẽ ở trong đó mở một gian Phật học đường."

Mộ Dung Phục nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, hai tay tạo thành chữ thập tụng một tiếng niệm phật.

Đạt được Mạc Trần xác định, hắn đối với Thiếu Lâm lo lắng, rốt cục có thể thả xuống đi. Hắn chỉ là nghe được Mạc Trần đại nguyện, liền minh bạch Tiên Vũ học viện nhất định sắp trở thành võ lâm Thánh địa, không ai có thể ngăn cản, cũng không có ai có năng lực ngăn cản.

Thiên Minh phương tượng đám người nghe đến đó, mới coi như minh bạch Mộ Dung Phục khổ tâm.

Bọn họ yên lặng liếc mắt nhìn nhau, mặt mũi xấu hổ cúi thấp đầu xuống.

Được mất, được mất, nhóm người mình vẫn không có nhìn thấu a. Nếu như không phải tổ sư anh minh, sợ Thiếu Lâm liền muốn bỏ qua một lần ngàn năm một thuở kỳ ngộ, thậm chí ở tương lai khả năng đưa tới ngập đầu tai ương!

"A di đà phật."

Mọi người nghĩ đến như vậy cảnh tượng, không khỏi tụng một tiếng niệm phật.

Mạc Trần hai tay phụ đập đất đứng ở ghềnh đá cao một bên, nhìn phương xa phong khởi vân dững bầu trời, trầm giọng nói: "Đại sư phá toái hư không sau đó, ta muốn các ngươi đi làm một chuyện. Thiếu Lâm nhất định phải hai phần, một cái đi tới phương nam thành lập Nam Thiếu Lâm, một cái nương nhờ vào Mông Cổ thành lập Bắc Thiếu Lâm."

Nương nhờ vào Mông Cổ!

Chúng tăng ngờ ngạc nhìn nhau, kinh ngạc nhìn Mạc Trần, có chút nói không ra lời.

Mộ Dung Phục hơi nhíu mày, lộ ra một vệt kinh ngạc, trong mắt lộ ra mấy phần hiểu rõ, khẽ thở dài: "Thiên hạ vì cò, chúng sinh là con. Đạo trường thật là bạo tay, lẽ nào sẽ không sợ quần cờ phản phệ."

Mạc Trần khoe miệng hơi nhíu, nghiêng đầu nhìn về phía Mộ Dung Phục, cười lạnh nói: "Có ta vô địch, bản đạo ở một ngày, thiên hạ người nào dám phản!"

Mộ Dung Phục khuôn mặt hơi co giật, nhìn Mạc Trần hai tròng mắt lạnh như băng, thần sắc tự tin, chỉ có thể thở dài một tiếng.

Cuồng, quá ngông cuồng, so với chính mình lúc còn trẻ, thủ đoạn còn muốn kịch liệt.

Chỉ là thiên hạ này, thật có người có thể cùng với đối kháng?

Có ta vô địch!

A.

Mộ Dung Phục thờ dài một tiếng, cũng không nói gì nữa. Hắn thật không biết, thiên hạ ra bức này yêu nghiệt, rốt cuộc là chuyện tốt, vẫn là chuyện xấu.

Nửa tháng sau, Lâm An hành cung.

Tổng Lý Tông đứng ở bàn đọc sách phía sau, hai con mắt dường như lợi kiếm vậy, nhìn phía dưới cúi thấp xuống đầu Giả Tự Đạo, trầm giọng nói: "Người nói cái gì, Mạc chân nhân ở Thiếu Lâm bị trọng thương?"

Giả Tự Đạo cảm nhận được Tổng Lý Tông lạnh lẽo hai con mắt, trong lòng không khỏi run lập cập.

Hắn cơ thể hơi run rẩy, vội vàng trả lời: "Khởi bẩm quan gia, vi thần cũng không rõ ràng tình huống cụ thể. Trận chiến ngày đó sau đó, Mạc chân nhân không chào mà đi. Vi thần ở Thiếu Thất Sơn hạ đẳng ba ngày, lại nghe Thiếu Lâm lão tổ trọng thương không trừng trị, sợ là bất cứ lúc nào cũng có thể tọa hóa. Nghe nói Thiếu Lâm Tự đã loạn tung từng pheo, càng có người hơn đưa ra muốn lên phía bắc Mông Cổ, nương nhờ vào phương bắc những kia mạn di hạng người."

Tổng Lý Tông hai con mắt lấp lóe, khuôn mặt lạnh như băng trầm giọng nói: "Người đem sự tình, từ đầu tới đuôi, không được có một tia bỏ sót nói cho trẫm."

Giả Tự Đạo nghe vậy, không dám có chút ản giấu, đem Thiếu Lâm Tự phát sinh đại chuyện nhỏ, không một tia bỏ sót nói ra.

Tổng Lý Tông hai tay phụ lập, đứng ở thư phòng các phía trước cửa sổ, hai con mắt thâm thúy mà nhìn nó bên ngoài vườn hoa.

"Đi xuống trước đi, chuyện này trẫm biết rồi." Tổng Lý Tông trầm mặc rất lâu, phát phát tay nói.

Giả Tự Đạo nghe vậy, hai con mắt lóe qua một vệt dị sắc. Nghe quan gia giọng điệu này, sự tình tựa hồ so với chính mình tưởng tượng còn muốn phức tạp một ít a. Lễ nào quan gia đối với chân nhân, đã sớm chỗ có bất mãn!

Trong lòng hắn giật mình một cái, sắc mặt hơi trắng bệch, khom người lui xuống, cũng không dám nữa nhiều lời.

Tổng Lý Tông thần sắc biến ảo, trầm giọng nói: "Tiền bối cho rằng, chuyện này làm như thế nào?"

Một đạo khô khốc thanh âm khàn khàn đột nhiên vang lên, gần giống như quỷ mị bình thường: "Chờ đã, ở sự tình không có tin tức xác thực trước, chúng ta có thể làm chỉ có chờ. Hắn một ngày bất tử, chúng ta cũng chỉ có thể nhìn xuống đi."

Tổng Lý Tông hít một hơi thật sâu, lạnh lùng nói: "Trẫm nhìn Sử Di Viễn mười năm, mới đợi được hắn cười hắc tây đi. Hiện tại người lại nói cho trẫm, còn phải tiếp tục chờ đợi."

"Hắn không phải Sử Di Viễn." Người kia thờ dài một tiếng, thăm thẳm mở miệng nói.

Tổng Lý Tông nghe vậy, cứng lại ở đó thật lâu không nói gì.

Đối phương tuy rằng không phải quyền tướng Sử Di Viễn, nhưng tâm so với Sử Di Viễn càng to lớn hơn. Sử Di Viễn tuy rằng hung hăng can quấy quyền khuyên triều chính, nhưng đối với chính mình cũng tồn mấy phần kính nể, đối với Triệu thị hoàng quyền tồn mấy phần kính nể.

Có thể người kia đối với Đại Triệu hoàng quyền, không sợ hãi chút nào có thể nói, thậm chí còn dám trắng trợn uy hiếp tại trẫm a!

Tổng Lý Tông vẻ mặt âm trầm như nước, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, trầm mặc rất lâu, mở miệng nói: "Liên dựa vào tiền bối nói, tạm thời yên lặng xem biến đổi. Mạc chân nhân nhưng là quốc gia trụ cột, trước mắt xảy ra chuyện gì, trẫm lại là không thể không có biểu thị. Ta xem, liền để Giả Tự Đạo đi thay trẫm vấn an một chút đi."

Cùng lúc đó, Chung Nam sơn Trùng Dương Cung.

Mã Ngọc chấp hai tay sau lưng phía sau, nhìn ngoài cửa sổ một mờ mây trắng, thờ dài nói: "A, Trần nhi lần này Lâm An hành động, vẫn là quá mức lỗ mãng rồi. Quan gia tuy rằng nhìn như ban thường rất nhiều, sợ là đã sinh ra sát cơ."

Mạc Trần tùy ý ngồi xếp bằng trên mặt đất, trong tay bưng một chén trà ngon, hơi mím nước trà, tùy ý nói: "Sự phụ không lo, chỉ cần đồ nhi ở một ngày, bọn họ cũng không dám vọng động. Nếu như bọn họ thật sự không biết phân biệt, vậy thì đối một cái nghe lời lên đài. Nay thiên hạ chỉ tôn vị trí, có rất nhiều người muốn ném thử một phen!"

Mã Ngọc chau mày, thờ dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Trần nhi, người đến cùng muốn cái gì!"

Hắn thực sự không thể tin được, như vậy đại nghịch bất đạo ngôn ngữ, dĩ nhiên từ chính mình đồ nhi trong miệng dễ dàng như thế phun ra. Vậy cũng là

thiên hạ chỉ tôn đế vương, không phải rìa đường tiểu thương a!

Mạc Trần bắt bí chén trà bàn tay lớn một trận, hai con mắt lóe qua dị sắc, trầm mặc chốc lát, trầm giọng nói: "Trường sinh bất tử, siêu thoát vĩnh hằng!"

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Xích Luyện Tiên Tử

Lạc Dương, một chỗ phổ thông từ lâu.

Lúc đến giữa trưa, trong từ lâu cực độ náo nhiệt, lầu một rộn rộn ràng ràng ngồi đầy người, lầu hai cũng chỉ còn lại có hạn mấy cái bàn trống.

Ở lầu hai dựa vào cửa sổ vị trí, ngồi một vị thân mang đạo bào màu xanh nhạt tuyệt mỹ đạo cô, ở đối diện với nàng, thì là một vị xem ra cực độ thanh tú tiểu la ly.

Đạo cô có một trương tinh xảo mặt trứng ngỗng, đôi mắt sáng trông mong vậy hiện ra động lòng người thu thủy, da thịt nhẵn nhụi phẳng phát đồ sù, ở ánh sáng nhu hòa chiếu rọi xuống, tản ra mê người ánh sáng long lanh.

Nàng môi đỏ kiêu diễm mê người, hiện ra dịu dàng ánh sáng long lanh, vóc người cực độ gọi cảm nóng bỏng, đem rộng lớn đạo bào màu xanh nhạt chống đến căng phồng, trước người đôi kia mượt mà cao vót, kèm theo hít thở khẽ run, khiến người ta không khỏi có chút bận tâm, có thể hay không từ đạo bào rộng lớn bên trong nhảy ra.

Lý Mạc Sầu hai con mắt mê ly mà nhìn ngoài cửa sổ nhân nhả thối qua mây trắng, trên mặt mang theo hai vệt mê người đỏ ửng, tinh xảo chân mày to hơi nhú lên, khiến người ta quan chi đau lòng.

Hồng Lăng Ba nhìn uống một mình tự uống Lý Mạc Sầu, tinh xảo trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một vệt chán chờ, nhu nhu nhược nhược mở miệng nói: "Sư phụ, chúng ta thật sự không trở về Chung Nam sơn sao?"

Lý Mạc Sầu nhấp miệng rượu, tuyệt mỹ khuôn mặt càng ngày càng kiêu diễm.

Trên mặt nàng lộ ra một vệt cay đắng, thấp giọng nói: "Trở về, đi trở về có thể như thế nào? Hắn đã là vang danh thiên hạ chân nhân, Trích Tiên vậy nhân vật. Mà sư phụ, bất quá là một cái khiến người ta đáng xấu hổ kẻ bị ruồng bỏ. Coi như hắn không có quên sư phụ, nhưng chúng ta đi chung với nhau, cũng sẽ chỉ làm hắn bị thế nhân chế nhạo."

Lý Mạc Sầu tuy rằng dám yêu dám hận, nhưng trong lòng cuối cùng vẫn là có chút một chút tự ti.

Nàng đương nhiên muốn trở lại, đi hỏi đối phương vì sao chưa bao giờ đi tìm chính mình, hỏi đối phương trong lòng là còn có hay không chính mình. Nhưng là nàng càng rõ ràng, mình tuyệt đối không thể trở về đi.

Đối phương đã là danh chấn nhân vật trong thiên hạ, càng là Toàn Chân giáo nội định đòi tiếp theo chương giáo.

Mà chính mình, bất quá là Cổ Mộ phái kẻ bị ruồng bỏ, ở giang hồ danh tiếng cũng nhân vật không tốt. Một khi chính mình thật sự trở lại, sẽ chỉ làm sự tình trở nên càng thêm xấu hổ.

Coi như trong lòng hắn còn có chính mình, chính mình thật sự có thể lưu ở bên cạnh hắn sao. Dù cho hắn không sợ bị thế nhân cười nhạo, chẳng lẽ mình liền có thể không đáng kẻ sao?

Lý Mạc Sầu trong lòng sầu khổ, yên lặng đem rượu trong chén uống cạn.

Nàng hiện tại chỉ muốn cẩn thận mà đại say một màn, quên tất cả ưu sầu cùng buồn phiền.

Nhưng vào lúc này, phía dưới truyền đến từng trận tiếng nói: "Này, các người nghe nói không?"

"Cái gì?"

"Nửa tháng trước, Mạc chân nhân đơn thương độc mã gánh Tung Sơn Thiếu Lâm Tự!"

"Tê, không thể nào. Thiếu Lâm Tự bất kể nói thế nào, đều là đã từng thiên hạ đệ nhất võ lâm đại phái, càng có thiên hạ võ công ra Thiếu Lâm tiếng khen. Nay Mạc chân nhân tuy rằng Trích Tiên giáng thế, nhưng một người liền gánh Thiếu Lâm Tự, cái kia!"

"Làm sao không có khả năng a. Việc này đã ở trên giang hồ truyền khắp, hơn nữa các người là không biết a. Có người nói Mạc chân nhân khiêu chiến Thiếu Lâm Tự thời điểm, Thiếu Lâm các đại hòa thượng không một dám lên trước nghênh chiến, cuối cùng mời ra một vị hơn trăm năm trước liền thành danh thiên hạ lão tổ ra tay."

"Cái gì, hơn trăm năm trước liền thành danh thiên hạ lão tổ, Thiếu Lâm Tự còn có này đám nhân vật!"

"Làm sao không có khả năng, hiện tại giang hồ đã truyền khắp. Liền ngay cả cái kia Thiếu Lâm Tự lão tổ tục gia thân phận, đều bị người cho bói đi ra, nghe nói là 140 năm trước thành danh thiên hạ Mộ Dung Phục."

"140 năm trước! Trời ạ, cái kia Mộ Dung Phục hiện tại đến bao lớn tuổi tác a, Mạc chân nhân tuy rằng thiên tư tuyệt thế, nhưng này cách biệt cũng lớn quá rồi đó. Nói nhanh lên, cuộc chiến đấu này cuối cùng thế nào rồi?"

"Người khoan hãy nói, tuy rằng Mạc chân nhân tuổi tác không đủ Mộ Dung Phục số lẽ, thế nhưng thân công lực quả nhiên là vang dội cổ kim. Hai người một trận đại chiến, từ trên mặt đất đánh tới trên trời, cuối cùng vẫn cứ đánh vỡ Thiếu Lâm Tự đỉnh núi."

"Từ trên mặt đất đánh tới trên trời? Người này nói là thần thoại đi!"

"Phi, người nha còn đừng không tin. Thiếu Thất Sơn cái kia đứt rồi đỉnh núi, bây giờ còn đang nơi đó a. Chỉ là đáng tiếc, hai người một trận chiến sau đó, đều là thương không nhẹ. Bực này đủ để truyền lưu sử sách chiến đấu, sau đó là cũng lại không gặp được rồi."

"Hai người đều bị thương?"

"Không phải là sao. Thiếu Lâm Tự lão tổ trọng thương không từ bỏ, sợ là đã không có mấy ngày tốt sống. Hiện tại Thiếu Lâm Tự, đã sớm loạn tung lên. Nghe nói liền Mạc chân nhân đều bị trọng thương, chỉ là cụ thể thương thế như thế nào, cũng không ai có thể nói rõ."

Lý Mạc Sầu nghe đến đó, kiều diễm khuôn mặt hơi run, hai con mắt lập lòe không dám tin tưởng.

Hắn, bị thương?

Làm sao có khả năng, lấy hắn gần như thiên hạ thực lực vô địch, làm sao có khả năng sẽ bị thương?

"Sư phụ, sư phụ." Hồng Lăng Ba nhìn thất thần Lý Mạc Sầu, mặt mũi lo lắng thấp giọng hô.

Đầy đủ quá nửa ngày thời gian, Lý Mạc Sầu mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại. Nàng kiều diễm như hoa khuôn mặt bên trên tràn đầy lo lắng, tiện tay để ly rượu trong tay xuống, trầm giọng nói: "Mau ăn, sau khi ăn xong, chúng ta lập tức đi tới Chung Nam sơn."

Chung Nam sơn, Cổ Mộ mật thất.

Mạc Trần cùng Tiểu Long Nữ ôm nhau mà ngồi, hưởng thụ khó được nhân nhả thời gian.

Mạc Trần vòng Tiểu Long Nữ nhỏ bé đỡ liễu eo nhỏ, đưa nàng nhu nhược không có xương thân thể mềm mại càn ở trong ngực. Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, trên hai chân thân thể mềm mại là cỡ nào hùng lực, cái kia tản ra nhân nhật hương thơm thân thể, khiến người ta không nhịn được sinh ra vô tận triu mến.

Tiểu Long Nữ ngồi ở Mạc Trần trên đùi, đem vàng trán phọc ở trong ngực của hắn, hai con mắt hơi đóng lại, khoe miệng phác họa ra nụ cười ôn nhu. Nàng hai tay vòng ở Mạc Trần eo người, cả người thật giống như lâm vào chộp mắt.

Mạc Trần cúi đầu nhìn Tiểu Long Nữ trong suốt như tuyết khuôn mặt, khẽ cười nói: "Tiểu sâu lười, người vô pháp thích ứng thế giới bên ngoài, vì sao không nói sớm một chút đi ra. Xem ra, sau đó bản đạo còn muốn ở Tung Sơn thành lập một toà Cổ Mộ, chuyên môn đến dùng Cổ Mộ tàng kiều a."

Tiểu Long Nữ nghe vậy, khuôn mặt bay lên hai vệt hoa đào vậy kiều diễm ửng đỏ, tinh tế hai tay không khỏi chặt chẽ ôm lấy Mạc Trần eo người.

Cổ Mộ tàng kiều cái gì, nghe tới thật là mắc cở.

Mạc Trần nhìn Tiểu Long Nữ thẹn thùng khuôn mặt, khe khẽ thở dài.

Lần trước cùng mình cùng rời đi Cổ Mộ sau đó, Tiểu Long Nữ đối với ngoại giới thế giới hiển nhiên phi thường không thích ứng. Từ khi sau khi rời đi, trên căn bản đều là khoang thuyền, hay hoặc là trong phòng ốc vượt qua.

Hay là, vẫn là chính mình quá vội vàng, lúc trước nên làm cho nàng thích ứng một chút thế giới bên ngoài.

Hai ngày sau, trăng sáng sắc sỡ treo ở bầu trời, tản ra nhân nhật ánh sáng màu bạc, vì xanh um tươi tốt Chung Nam sơn phủ thêm một tầng lụa mỏng.

Ở rậm rạp giữa núi rừng, một đạo nguyệt bóng người màu trắng tiềm hành mà động, phảng phất mau lẹ nai con.

Lý Mạc Sầu đứng ở ngọn cây, ngắm nhìn âm u giữa sườn núi, khắp khuôn mặt là phức tạp tâm tình. Tự từ năm đó bị sư phụ đuổi ra sơn môn, nàng liền cũng không còn đặt chân qua Chung Nam sơn một bước.

Qua đi nhiều năm, lần nữa trở lại mảnh này cố thổ, không để cho nàng cảm nhiều hơn mấy phần thương cảm.

Lý Mạc Sầu hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng bình phục khuấy động tâm tình. Nàng mũi chân ở mảnh khánh đầu cảnh cây điểm nhẹ, cả người phảng phất Lăng Ba Tiên Tử vậy hướng về Cổ Mộ mà đi.

Khi nàng đi tới Cổ Mộ thời gian, chu vi chỉ có côn trùng kêu vang làm bạn, có vẻ đặc biệt u tĩnh.

Lý Mạc Sầu nhìn sâu thăm mộ thất, hàm răng khê cắn môi đỏ, cẩn thận mà ấn núp đi vào. Nếu như không phải là muốn tìm Tiểu Long Nữ hỏi thăm một chút Mạc Trần tin tức, nàng thật sự không nghĩ trở lại cái này khiến người ta vừa yêu vừa hận địa phương.

Lý Mạc Sầu một đường đi tới, bước chân nhẹ nhàng phảng phất giáng trần, chưa từng mang theo một chút âm thanh.

Nàng còn chưa đi được mộ thất nơi sâu xa, liền nghe được không trung mơ hồ truyền đến từng trận thống khổ rên rỉ.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Lúng túng gặp mặt

Lý Mạc Sầu chân mày to cau lại, tinh xảo khuôn mặt cười lộ ra mấy phần nghi hoặc.

Âm thanh này tựa hồ là sư muội, chỉ là vì sao nghe tới, luôn cảm giác có chút không đúng.

Trong lòng nàng không hiểu, đem tinh xảo khuôn mặt dán tại trên vách đá, ngưng thần tinh tế lắng nghe chốc lát, nhất thời minh bạch trong đó xảy ra chuyện gì.

Lý Mạc Sầu khòe mắt hơi co gập, khuôn mặt trong nháy mắt trở nên ửng đỏ dường như nhuộm vải, trong lòng không nhịn được gắt một cái.

Nàng xông xáo giang hồ nhiều năm như vậy, sớm đã không phải là lúc trước thiên chân vô tà tiểu nha đầu, tuy rằng nàng không có đã nếm thử cảm giác trong đó, nhưng đối với chuyện nam nữ cũng không phải hoàn toàn vô tri. Cái kia giống như đau giống như vui thanh âm, rõ ràng chính là nam nữ hoan ái rên rỉ.

Lý Mạc Sầu lắng nghe như ẩn như hiện yêu kiều, khuôn mặt trở nên phảng phất hoa đào vậy kiều diễm, nằng hai con mắt nhiều hơn mấy phần xuân thủy. Nàng cố nén trong lòng dập dòn, cẩn thận hướng mộ thất nơi sâu xa lên đi.

Sư muội tại sao có thể như vậy phóng đảng, chẳng lẽ là hấn!

Lý Mạc Sầu hơi suy nghĩ, nghĩ đến cái kia để cho mình sáng nhớ chiều mong, lại lại không dám tới gần nam nhân, sắc mặt nhất thời trở nên hơi trắng xám, hai con mắt nhiều hơn mấy phần mờ mịt.

Không thể nào, hấn không phải loại người như vậy.

Hơn nữa, không phải nói hấn bị thương nặng, làm sao có khả năng ở đây cùng sư muội lêu lổng.

Lý Mạc Sầu vô lực vì Mạc Trần biện giải, cũng là liên chính mình đều không thể thuyết phục. Ngoại trừ người đàn ông kia bên ngoài, còn có ai có thể tới đến Cổ Mộ, lại có ai có thể để cho sư muội chân thành?

Nàng hàm răng khê cắn môi đỏ, trong lòng mang theo vài phần may mắn, mấy phần khó tả phần nợ cùng bị thương, lặng lẽ hướng về thanh âm khởi nguồn mà đi. Theo càng ngày càng tiếp cận mộ thất nơi sâu xa, nàng thậm chí mơ hồ có thể nghe được ồ ồ tiếng thở dốc.

Lý Mạc Sầu đứng ở góc, nghe trong đó yêu kiều, vô lực ngồi ở băng hàn mặt đất.

Thật sự, là hấn sao?

Mộ thất bên trong, vân lật mưa lật sau đó, Tiểu Long Nữ khuôn mặt mang theo đầy mồ hôi hột, nằm ở Mạc Trần trong ngực, lúc hít thở mang theo vài

phần thờ dốc.

Nàng hơi nhếch khóe môi lên lên, giữa hai lông mày còn mang theo một vệt ý xuân, thờ dốc nói: "Mạc đại ca, còn không có tìm được sư tỷ tung tích sao?"

Mạc Trần vòng Tiểu Long Nữ thon thả, bất đắc dĩ nói: "Ta đã trong bóng tối phái người tìm kiếm, chỉ là sư tỷ của người bốn biển là nhà, muốn tìm được nàng cũng không dễ dàng a. Yên tâm đi, chỉ cần nàng vẫn còn ở Đại Tổng cảnh nội, chúng ta sớm muộn cũng sẽ tìm tới nàng."

Tiểu Long Nữ khuôn mặt mang theo vài phần âm u, khẽ vuốt cằm, khe khẽ thờ dài.

Nàng nghĩ đến sư tỷ bốn biển là nhà, liền cái an ổn chỗ đặt chân đều không có, trong lòng liền không khỏi có chút thương cảm. Năm đó nếu không phải mình nguyên cố, sư tỷ chuyện tình cũng sẽ không bị sư phụ biết.

Mạc Trần cúi đầu ở Tiểu Long Nữ kiều diễm khuôn mặt hôn một cái, vươn mình đưa nàng đặt ở dưới thân, cảm thụ được cái kia "nhuyễn ngọc ôn hương" thân thể mềm mại, cười trừ nói: "Tiểu bảo bối, gấp như vậy tìm viện quân, là không phải là muốn Mạc Sầu giúp người chia sẻ một chút hạnh phúc."

Tiểu Long Nữ tuy rằng tính cách lạnh nhạt, thế nhưng bị Mạc Trần như vậy trần truồng đùa giỡn, vẫn là không nhịn được gất một cái. Nàng khuôn mặt ửng đỏ, tức giận lườm một cái, hừ nói: "Chán ghét."

Người xấu này, thực sự là càng ngày càng không đứng đắn.

Trong lòng nàng bất đắc dĩ, nhưng rất nhanh thì lạc lối ở nam nữ gian hạnh phúc bên trong, cũng không còn tinh lực đi quan tâm sư tỷ chuyện tình rồi.

Lý Mạc Sầu lặng lẽ ẩn nấp ở mộ thất bên ngoài, nghe hai người không biết xấu hổ không nóng đôi thoại, khuôn mặt đỏ thật giống như thiêu cháy đồng dạng. Nàng lắng nghe mộ thất bên trong uyển chuyển du dương yêu kiều, chỉ cảm thấy thật giống như có một cây đuốc ở trong lòng bốc cháy, thân thể mềm mại trở nên mềm yếu vô lực, làm sao đều không làm gì được.

"Phi, tên khốn kiếp này thật là không có xấu hổ không nóng, cùng sư muội vụng trộm còn chưa tính, lại vẫn đánh sự chú ý của chính mình, muốn tỷ muội song thu." Lý Mạc Sầu cả người vô lực, đôi mắt sáng nhộn nhạo nồng nặc xuân thủy, trong lòng mang theo vài phần vui mừng, mấy phần e thẹn, gất giọng.

Nàng hàm răng cắn chặt môi đỏ, trong lòng đã cảm thấy xấu hổ, lại mang một chút mừng rỡ, muốn đứng dậy chạy khỏi nơi này.

Chỉ là, kèm theo mộ thất bên trong càng ngày càng uyển chuyển yêu kiều, nàng chỉ cảm thấy hai chân giống như bị quán vào tại chỗ, làm sao đều không đứng dậy nổi đến.

Trong phòng, Mạc Trần hai con mắt lấp lóe, trong lòng nhiều hơn mấy phần buồn cười.

Cũng không biết từ đâu tới tiểu mao tặc, lên vào Cổ Mộ sau đó, rõ ràng nghe lên chính mình chân tường. Thăng ngu này, lẽ nào cho rằng chút này không quan trọng đạo hạnh, liền có thể giấu giếm được cảm nhận của chính mình.

Nếu không phải là cảm ứng được là cô gái, chính mình đã sớm ra tay đem diệt.

Bất quá, rốt cuộc là ai, dĩ nhiên có thể lên vào tới đây?

Mạc Trần trong lòng nghi hoặc, cúi đầu nằm ở Tiểu Long Nữ bên tai, thấp giọng nói: "Bề ngoài lên vào cái tiểu mao tặc, ta đi trước đưa nàng món ăn lại đến cùng người."

Đối phương nếu như sớm một chút rời đi nơi này, Mạc Trần ngược cũng không thêm để ý. Chỉ là đối phương nghe chân tường rõ ràng nghe tới nghiến, vẫn trốn ở bên ngoài không đi, cũng là nhượng trong lòng hấn buồn cười.

Hắn cũng không có cái kia khiến người ta nghe chân tường ham muốn, mặc dù đối phương là cô gái!

Tiểu Long Nữ nghe được Mạc Trần lời nói, thân thể mềm mại bỗng nhiên run lên, mê ly hai con mắt tỉnh táo lại.

Bề ngoài có người!

Nàng ngập nước hai con mắt nhìn chăm chú vào Mạc Trần, trong lòng tràn đầy không dám tin tưởng, cùng với nồng nặc ngượng ngùng. Chuyện như vậy bị người nghe được, quả thật mắc cỡ chết người.

Chờ một chút, Cổ Mộ cửa lớn sớm đã bị mình đóng lại, hơn nữa trong đó trải rộng cơ quan, đối phương làm sao có khả năng một đường xông tới đây, nhưng không có xúc động tí ti cơ quan.

Chẳng lẽ là.

"Sư tỷ!" Tiểu Long Nữ môi anh đào khẽ nhúc nhích, phát ra có chút không dám tin tưởng hồ khẽ.

Lý Mạc Sầu nghe được Tiểu Long Nữ cái kia tiếng hô khẽ, chỉ cảm thấy thân thể mềm mại bỗng nhiên run lên, triệt để xui lơ ở trên mặt đất. Nàng tiểu mặt tràn đầy ý xuân, hai con mắt tròn lên tròn trịa, trong lòng tràn đầy không dám tin tưởng.

Sư muội, làm sao có khả năng phát hiện mình?

Mạc Trần nghe được một thất bên ngoài truyền tới thanh nhẹ, cùng với đối phương rõ ràng nhảy lên tăng tốc trái tim, khóe miệng hơi co giật.

Sẽ không, đúng là Lý Mạc Sầu chứ?

Hắn tiện tay đem một phương chắn mỏng che ở Tiểu Long Nữ lồi lõm thích thú thân thể mềm mại bên trên, điều khiển hệ "đất" thần thông, đem người bên ngoài ảnh trực tiếp xuyên tường mang theo vào.

Lý Mạc Sầu đang ở thất thân, đột nhiên cảm thấy thân thể thật giống như rơi vào trong nước vậy, trực tiếp đi vào cứng rắn vô cùng vách đá.

Còn không đợi nàng trong lòng kinh hãi, trước mắt liền bỗng nhiên sáng lên đôi cái địa phương.

Nàng xui lơ ngồi ở chính giữa nhà đá, nhìn trên giường hai bóng người, trong lúc nhất thời vẫn không có từ nơi này đột biến tình huống bên trong phục hồi tinh thần lại.

Mạc Trần đánh giá Lý Mạc Sầu, nhất thời xác định thân phận của người đến.

Lý Mạc Sầu lúc rời đi, ước chừng là mười sáu, mười bảy tuổi bộ dáng, bây giờ mười mấy năm đi qua, đối phương ngoại trừ trở nên càng ngày càng thành thực gọi cảm, cũng là cũng không có biến hoá quá lớn.

Thành thực Lý Mạc Sầu, so với Tiểu Long Nữ nhiều hơn mấy phần gọi cảm quyến rũ, vóc người bốc lửa thật giống thành thực cây đào mật, so với Tiểu Long Nữ lớn số hai hai ngọn núi, không sai biệt lắm có 36e tiêu chuẩn. Cái kia cao vút hùng vĩ, kèm theo nàng thờ dốc khẽ run, nhộn nhạo chói mắt cuộn sóng.

Mạc Trần đánh giá trên đất giai nhân, có chút chần chờ mà thấp giọng nói: "Mạc Sầu?"

Lý Mạc Sầu cảm nhận được Mạc Trần ánh mắt, cùng với chính mình quần áo bên trên vết ướt, trong lòng tràn đầy khó tả ngượng ngùng, cùng với cừu biệt gặp lại mừng rỡ.

Chỉ là nàng nghĩ đến chính mình trò hề rơi vào hai trong mắt người, không khỏi kẹp chặt thon dài tròn trịa chân ngọc, không dám cùng hai người đối diện.

Trong lúc nhất thời, không khí trong phòng trở nên lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tối Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Cổ Mộ song châu, tử muội song phi

Tiểu Long Nữ quan sát Lý Mạc Sầu một phen, nhìn cái kia biến hóa khá lớn giai nhân, kích động từ trên giường ngồi dậy, có chút vô lực duyên dáng gọi to nói: "Sư tỷ."

Bởi vì Tiểu Long Nữ động tác quá mau, cứ thế cái kia phương chắn mỏng đột nhiên lướt xuống, lộ ra nó bên dưới vậy càng trắng băng tuyết thân thể mềm mại, nhưng có chút mờ tối thất thất cũng vì đó sáng lên.

Tiểu Long Nữ cảm nhận được thân thể truyền tới hàn ý, vội vàng thẹn thùng dùng mỏng bị che mình lồi lõm thích thú thân thể mềm mại, trốn sau lưng Mạc Trần không dám nói lời nào.

Không biết vì sao, lúc này để trần đôi mắt Lý Mạc Sầu. Tiểu Long Nữ đột nhiên sinh ra một loại vụng trộm ngượng ngùng, cùng với nhậm nhậm xấu hổ. Nói đến, năm đó Mạc đại ca cùng sư tỷ mới là một đôi, nếu không phải là sư tỷ bị đuổi ra khỏi sơn môn, hay là bọn họ đã sớm ở cùng một chỗ chứ?

Mấy người yên lặng liếc mắt nhìn nhau, ai cũng không có mở miệng trước.

Mạc Trần trầm mặc mấy giây, ho nhẹ một tiếng nói: "Đã lâu không gặp."

Lý Mạc Sầu len lén chuyển lấy động đậy hai chân, khuôn mặt kiều diễm động lòng người cúi thấp xuống vàng trán, tiếng như văn đăng nói nhỏ: "Đã lâu không gặp."

Lúc này, ở cảnh tượng như vậy bên dưới gặp nhau, nàng thực sự không biết mình còn có thể nói cái gì.

Lý Mạc Sầu nghĩ đến chuyện mới vừa rồi, trái tim giống như khiêu động nai con, làm sao đều khó mà bình tĩnh lại.

Mạc Trần tuy rằng cũng cảm giác thấy hơi xấu hổ, nhưng cuối cùng là da mặt dày một chút. Hắn hơi sau khi trầm mặc, tiện tay trông lên một cái áo khoác, hỏi: "Người những năm này, qua như thế nào?"

Lý Mạc Sầu trầm mặc một chút, rốt cục hơi hơi khôi phục một ít bình tĩnh. Nàng có chút ngượng ngùng ở trên người hai người xoay chuyển một cái, tiếng như muỗi ruồi thấp giọng nói: "Lưu lạc giang hồ, bốn biên là nhà."

Tiểu Long Nữ nghe hai người khô cần câu hỏi, trong lòng ngượng ngùng đồng thời, lại mang theo vài phần vui sướng. Sư tỷ có thể trở về, chính mình cũng coi như là giải khai khúc mắc. Mà di nguyện của sư phụ, cũng rốt cục có thể hoàn thành.

Tiểu Long Nữ hàm răng khê cắn môi đỏ, khuôn mặt kiều diễm như hoa đào thấp giọng nói: "Sư tỷ, trên mặt đất quá lạnh, vẫn là ngồi ở trên giường nói chuyện đi. Những năm này, Mạc đại ca kỳ thực vẫn muốn ghi nhớ người."

Mạc Trần khloe mắt hơi co giật, trên mặt lộ ra rõ ràng xấu hổ.

Tiểu Long Nữ, người nói ta nên khen người tốt trợ công, hay là nên khen người hiểu chuyện a! Chúng ta trên giường tình huống thế nào, hai cái trần truồng người a, người nhượng Mạc Sầu ngồi ở trên giường nói chuyện, thật sự thích hợp sao?

Lẽ nào sẽ không sợ trò chuyện một chút, hàn huyên tới trên giường?

Lý Mạc Sầu tâm thần mặc dù có chút hoảng hốt, thế nhưng nghe được Tiểu Long Nữ lời nói, vẫn là không khỏi cảm thấy ngượng ngùng.

Chỉ là, chính mình cứ như vậy ngồi dưới đất, tựa hồ thật sự có chút không quá thích hợp. Quần áo bên trên ướt át, bị băng hàn mặt đất ép tới kề sát ở trên người, làm cho nàng dị thường không thoải mái.

Lý Mạc Sầu chần chờ một chút, khuôn mặt đỏ bừng phảng phất vài đỏ, bước liên tục vì chuyển lấy hướng đi bên giường.

Chẳng biết lúc nào, trong phòng lại vang lên uyển chuyển yêu kiều, chỉ là lần này nhiều một đạo hát đệm, nhượng tuyệt vời âm nhạc lại nhiều hơn mấy phần xuân sắc.

Ngày hôm sau, kiều dương treo cao bầu trời, Mạc Trần mới coi như mơ màng tỉnh lại.

Hắn cúi đầu nhìn trong ngực nước mắt như mưa quyến rũ giai nhân, cảm nhận được đối phương hòa bạo khiêu gọi thân thể mềm mại, cùng với giường đá nội trác mềm mại thân thể, trong lòng nhiều hơn mấy phần thỏa mãn. Lần này Thần Điều thế giới, quả nhiên không có đến không a.

Cổ Mộ song kiều, tỷ muội hoa nở, đây chính là nam nhân giấc mơ a!

Hắn nhìn đối phương khê run lông mi, cúi đầu ở nàng búi tóc tán loạn trán hôn một cái, cười nói: "Tĩnh rồi."

Lý Mạc Sầu cảm thụ được Mạc Trần bàn tay lớn động tác, nghĩ đến ba người tới hôm qua trắng đêm vui thích, khuôn mặt ửng đỏ khê vuốt cảm.

Bất quá làm nàng nhìn thấy Mạc Trần bên cạnh y nguyên ngủ say Tiểu Long Nữ, tức giận lườm một cái, ở Mạc Trần trước ngực nhẹ nhàng ngắt một cái, hừ nói: "Tiện nghi người đầu này đại sắc lang. Nếu như không phải nghe nói người bị thương nặng, ta mới không muốn nhìn thấy người."

Mạc Trần nhìn Lý Mạc Sầu ngao kiều vẻ mặt, cười vron mình đưa nàng đặt ở dưới thân, khê cười nói: "Chi bằng Thiếu Lâm những kia ngu hòa thượng, làm sao có khả năng tổn thương được phu quân. Trọng thương tin tức, bất quá là phu quân chính mình thả ra ngoài thôi."

Lý Mạc Sầu cảm nhận được Mạc Trần động tác, hai con mắt hiện ra nòng nặc xuân thủy.

Nàng nghe Mạc Trần tự xưng phu quân, trong lòng nhiều hơn mấy phần mừng rỡ, nhưng trên mặt cũng là lườm một cái, mặt mũi kiều mị hơi rên rì nói: "Người người xấu này, lại muốn làm cái gì chuyện xấu, dĩ nhiên tàn loại này tin tức giả."

Mạc Trần nói: "Không chảy máu biến cách, chung quy khó có thể an ổn. Không cho những người kia đã cho ta bị trọng thương, lòng mang ý đồ xấu người làm sao dám nhảy ra. Sang năm Tết trùng cửu, ta muốn đi Lạc Dương làm một việc lớn, cũng là cần chút máu tươi tế tự!"

Lý Mạc Sầu mị nhãn mê ly, thở gấp nói: "Người đến cùng muốn cái gì? Lấy người tu vi bây giờ, đã vô địch thiên hạ, lại cũng không có người có thể chống lại, cần gì phải đưa bốn những thù đoạn này."

Mạc Trần khê cười nói: "Có vài thứ, không phải là chỉ bằng vào vũ lực liền có thể giải quyết."

Mạc Trần cười, không có ở cái vấn đề này kể tục dây dưa, mà là tiếp tục chính mình chuyện vui sướng. Thời gian trôi qua, Lý Mạc Sầu tâm thần triệt để tan vỡ, cũng không còn tinh lực bận tâm vấn đề mới vừa rồi.

Hai người chiến đấu kịch liệt, rất mau đem ngủ say Tiểu Long Nữ đánh thức.

Nàng nằm ở giường lớn nội trướng, nhìn hai người quen mình vui thích, khuôn mặt cười lộ ra nhàn nhạt thỏa mãn. Đối với nhiều năm chờ ở Cổ Mộ Tiểu Long Nữ tới nói, tỷ muội cộng thị một chồng cái gì, vẫn đúng là không tính là đại sự gì.

Dưới cái nhìn của nàng, có thể cùng sư tỷ cùng phu quân cùng nhau, cũng đã là thiên hạ hoàn mỹ nhất sự tình.

Cái gì quyền thế phú quý, nhân luân cương thường, hoàn toàn cũng không phải đáng giá chú ý vấn đề.

Đại Mông Cổ quốc, thủ đô Cáp Lạp Hòa Lâm.

Tự Thiết Mộc Chân nhất thống Mông Cổ, người Mông Cổ bắt đầu rồi điên cuồng mở rộng, lãnh thổ cũng theo thời gian trôi qua, ở rộng lớn vô ngần đại địa trải rộng ra. Vô địch thiên hạ Mông Cổ thiết kỵ, phảng phất diệt thế dòng lũ vậy cuốn khắp thiên hạ, tiêu diệt một cái lại một tên địch nhân.

1217 năm, người Mông Cổ diệt vong Tây Liêu, 1219 năm tây chinh Hoa Lạt Từ Mô, vẫn đánh tới sông Vôn-ga lưu vực, tại 1225 năm đông quy.

1227 năm, người Mông Cổ diệt Tây Hạ, Thành Cát Tư Hãn cũng ở hành trình bên trong chết bệnh.

Sau đó, Oa Khoát Đài kế nhiệm Đại Hãn, người Mông Cổ tại 1231 năm chinh phục Cao Ly, 1233 năm diệt Đông Chân quốc, 1234 năm diệt Kim Quốc. Bất quá ngắn ngủi thời gian mấy chục năm, người Mông Cổ liên lấy không thể ngăn cản uy thế, ở phương đông thổ địa nhanh chóng quật khởi.

Đang ở người Mông Cổ đặc ý vô cùng, dự định một lần tiêu diệt Nam Tống, thống nhất mảnh này phi nhiều thổ địa lúc.

Một cái trước đó chưa từng có ác ma, một cái vô pháp địch nổi quái vật, đột nhiên xuất hiện ở đây mỹ hảo thế gian. Hắn là cường đại như vậy, cường đại đến đủ để ngang hàng vạn quân. Hắn là như vậy lòng dạ độc ác, giết người nhiều vô số kể, nhuộm máu tươi hội tụ thành một dòng sông.

Hắn, phảng phất giáng thế thần linh, khiến người ta căn bản không gì địch nổi!

Người Mông Cổ hoàng cung.

Oa Khoát Đài vụng trong tay giấy viết thư, xem ra cực độ hung ác tròn mặt tràn đầy vẻ kích động.

Cái kia ác ma, bị thương!

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tới Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Trường Sinh Thiên thần công

Oa Khoát Đài tâm tình kích động, miệng lớn thở hổn hển, tráng kiện bàn tay lớn cầm thật chặt, gân xanh phảng phất Cầu Long vậy hiện lên.

Được, thật sự là quá tốt.

Từ khi cái kia ác ma xuất hiện, đại Mông Cổ quốc hết thấy cũng thay đổi, dũng mãnh vô địch chiến sĩ đã không có dĩ vãng nhuệ khí, cao quý Mông Cổ con dân ít đi dĩ vãng sung sướng.

Hoảng hốt, kèm theo những kia trở về binh sĩ lan tràn ra, dường như hủy thiên diệt địa đại hồng thủy vậy, khiến người ta căn bản không có cách chống đối. Tất cả mọi người đang lo lắng, vạn nhất cái kia ác ma đánh tới Kinh Đô, thật sự có người có thể chống đối hắn sao?

Oa Khoát Đài kích động chốc lát, hai con mắt khê nâng nhìn phía người trong đại điện ảnh.

Đạo nhân ảnh kia vóc người trung đẳng, người mặc màu đen tăng bào, khuôn mặt anh tuấn nho nhã, thật giống như đọc đủ thứ thi thư sinh. Trên mặt hắn trước sau mang theo nụ cười nhã nhặn, làm cho người ta một loại bình dị gần gũi an lành cảm giác.

Oa Khoát Đài trầm giọng nói: "Hư Linh đại sư, tin tức này có hay không có thể xác định."

Hư Linh khom người bái nói: "Đại Hãn có thể yên tâm, tin tức này đến từ Toàn Chân giáo nội bộ nhân vật, sẽ không có vấn đề gì. Không chỉ như vậy,

bàn tăng còn sai người đi tới Thiếu Lâm một chuyến, đã xác định tin tức chân thực tính!"

Oa Khoát Đài nghe đến đó, trên mặt lộ ra nhàn nhạt chờ đợi, thấp giọng nói: "Toàn Chân giáo người tiết lộ!"

Cái kia ác ma, chính là Toàn Chân giáo người. Làm sao sẽ cái tin tức này, sẽ từ Toàn Chân giáo để lộ ra đến, lẽ nào có người hán thu mua nhân vật nào?

Hư Linh mặt tươi cười, vuốt cằm nói: "Chính là, Toàn Chân giáo Triệu Chí Kính đạo trưởng, đã sớm ngưỡng mộ ta đại Mông Cổ quốc lâu ngày. Trải qua bàn tăng tốt nói khuyên bảo, đã trong bóng tối nương nhờ vào ta đại Mông Cổ quốc. Chỉ là, Triệu Chí Kính đạo trưởng có một cái nho nhỏ nguyện vọng, chính là tương lai đi tới đại Mông Cổ quốc, có thể chấp chương phương bắc Đạo Giáo!"

Oa Khoát Đài nghe đến đó, nghỉ ngơi trong lòng tấn đi, trong mắt lộ ra một vết xem thường.

Những Nam Man này quả nhiên là cố chấp khó sửa đổi, bất quá muốn thống lĩnh phương bắc Đạo Giáo, còn phải xem người có thể lấy ra món đồ gì.

Trong lòng hán xem thường, thế nhưng ở loại này cần dùng gấp người thời điểm, cũng sẽ không ngu đến mức trực tiếp từ chối. Mạc Trần mang cho người Mông Cổ cường đại áp lực, khiến hán đã mất ngủ mấy tháng, chỉ lo ngày nào đó ngủ sau đó, liền cũng không còn tỉnh lại cơ hội.

Oa Khoát Đài trên mặt mỉm cười, gật đầu nói: "Nói cho hán biết, chỉ cần hán có thể làm ra đầy đủ công tích, Hoàng Hà lấy bắc Đạo Giáo đều giao cho hán thống lĩnh."

Hư Linh vẻ mặt bất biến, vuốt cằm nói: "Triệu Chí Kính đạo trưởng nếu như đạt được Đại Hãn lời nói, nghĩ đến sẽ cao hứng phi thường. Nói đến, Triệu Chí Kính đạo trưởng còn đưa tới một phần tương đương tin tức hữu dụng."

"Ồ?" Oa Khoát Đài lộ ra một vết hiếu kỳ, khẽ ồ lên một tiếng.

Có thể bị Hư Linh xưng là tương đương tin tức hữu dụng, xem ra nhưng là tương đương không đơn giản a. Hư Linh tuy rằng nhìn như bình dị gần gũi, nhưng Oa Khoát Đài cũng là minh bạch hán kiều ngạo.

Hư Linh nói: "Triệu Chí Kính đạo trưởng truyền tin, cái kia ác ma dự định qua sang năm Tết trùng cửu, tại Lạc Dương tổ chức đại hội võ lâm, một lần trấn áp toàn bộ Nam Tống giang hồ! Cư đạo trưởng tin tức truyền đến, cái kia ác ma là muốn thành lập võ đạo học viện, hướng người trong cả thiên hạ mở ra võ học!"

Hư Linh nói tới chỗ này, trong mắt không nhịn được lộ ra than thở vẻ.

Mặc dù là lấy hán kiều ngạo, không thừa nhận cũng không được, Mạc Trần thực hiện quả nhiên là chấn động cổ kim. Hán chưa từng nghe nói, trong lịch sử có người dám công khai võ học huyền bí!

Bất luận là tung hoành thiên hạ cường đại võ giả, vẫn là hùng bá thiên hạ một đời bá chủ, đều hận không thể đem tất cả võ học phong tồn, chỉ chứa cho mình hậu nhân. Như vậy công khai truyền thụ võ học hành vi, quả thực dường như võ học giới Khổng Thánh Nhân vậy, là muốn khai sáng vạn cổ không có chí tinh thể hỗn loạn a.

Nếu như không phải tự biết thân phận không thích hợp, hán thậm chí muốn cùng Mạc Trần luận đạo ba ngày ba đêm!

"Cái gì, hướng người trong cả thiên hạ mở ra võ học?" Oa Khoát Đài nghe đến đó, nhất thời vẻ mặt biến đổi lớn, không nhịn được từ trên bảo tọa đứng dậy.

Hán hai con mắt nhìn chăm chăm Hư Linh, trong lòng tràn đầy không dám tin tưởng.

Nam Man đến cùng muốn làm gì, lại dám công khai võ học, hướng người trong cả thiên hạ truyền thụ võ học chi huyền bí. Lẽ nào bọn họ liền không lo lắng, tương lai vạn nhất có nhân tạo phản, sẽ tạo thành đáng sợ đến mức nào ảnh hưởng?

Mà một khi võ học ở Nam Man địa bàn phổ cập mở ra, đại Mông Cổ đế quốc thật sự còn có thể đưa bọn họ tiêu diệt?

Đến lúc đó, đại Mông Cổ đế quốc sợ là muốn tự vệ, cũng là một cái vấn đề đi!

Oa Khoát Đài rầm một tiếng ngồi xuống, cả người thất thần nhìn hư không, thật lâu không có phục hồi tinh thần lại. Hán làm sao đều không nghĩ ra, đối phương đến cùng vì sao làm như thế.

Hư Linh hơi lắc đầu, trầm giọng nói: "Chuyện này, Triệu Chí Kính đạo trưởng cũng còn đang điều tra, cũng không có tin tức xác thực truyền đến. Bất quá căn cứ rải rác tin tức, dường như tại trong truyền thuyết Tiên đạo có quan hệ."

Tiên đạo?

Oa Khoát Đài hai con mắt khẽ nhúc nhích, vẻ mặt nhưng không có biến hoá quá lớn.

Hán chưa bao giờ tin cái gọi là tiên thần, cũng vĩnh viễn sẽ không tin tưởng!

Cùng lúc đó, ở người Mông Cổ thủ đô Cáp Lạp Hòa Lâm một chỗ phổ thông trong trạch viện.

Trạch viện cũng không lớn, chiếm diện tích bất quá ba, bốn mẫu thôi, xem ra giống như là thông thường phủ hộ trạch cư. Nhưng chỉ có người Mông Cổ cao tăng mới hiểu được, nơi này ở là cỡ nào nhân vật đáng sợ.

Hoặc là nói, hấn mới là đế quốc chân chính người chương không!

Mông Cổ đạo Tát Mãn, Đại Tát Mãn!

Lúc này, Hốt Tất Liệt quỳ sát ở trạch viện trước cửa phòng, lẳng lặng mà không nói một lời.

Một tiếng già nua thờ dài truyền đến: "Hài tử, phong nói cho ta biết, ngươi đang sợ hãi. Nhớ kỹ, ngươi là thiết huyết boong boong Mông Cổ nam nhi, là chảy xuôi cao quý huyết thống hoàng kim bộ lạc một thành viên."

Hốt Tất Liệt đầu rạp xuống đất, quỳ sát ở bằng hán mặt đất, mặt mũi thống khổ than nhẹ nói: "Nhưng là, ta thật sự không thể quên được, không thể quên được ngày đó cảnh tượng. Ta Mông Cổ các dũng sĩ máu tươi, nhiễm đỏ sóng lớn cuộn trào mãnh liệt Hoàng Hà, vốn nên chết ở trên chiến trường anh hùng, lại dường như gia súc đồng dạng tự giết lẫn nhau, chỉ vì lấy lòng cái kia ác ma đáng sợ."

Ồ tất cả người Mông Cổ trong mắt, Mạc Trần chính là ông trời phái tới ác ma, một cái liên danh chữ đều là cấm kỵ ác ma!

"Kêu kệt."

Một hồi gió mát từ từ thổi qua, đem cửa phòng đóng chặt thổi ra. Hốt Tất Liệt biểu hiện hơi run, cẩn thận mà ngẩng đầu hướng gian phòng nhìn tới.

Chỉ thấy, một vị thân mang áo da lão nhân, đập lên nhẹ nhàng chậm chạp bước tiến từ trong phòng đi ra. Thân hình hấn nhỏ gầy, còng lưng thân thể, phảng phất một con giò cũng có thể đem thổi ngã.

"Đại Tát Mãn." Hốt Tất Liệt cung kính mà dập đầu, thành kính la lên.

Đại Tát Mãn ánh mắt yên tĩnh, âm thanh mang theo một chút suy yếu vô lực, mở miệng nói: "Đứng lên."

Hốt Tất Liệt nghe vậy, cung kính mà đứng dậy, không chút nào dám có điều chần chờ. Hấn cúi thấp xuống đầu, hai tay chổng chất đặt ở nơi bụng, một bộ phảng phất đối mặt lão sư học sinh vậy.

Lão nhân khuôn mặt tràn đầy nhăn nheo, sâu đậm nhăn nheo thậm chí có thể kẹp con ruồi chết. Hấn hai con mắt thâm thúy ngẩng đầu nhìn phía bầu trời, thờ dài nói: "Đi phương tây, rồi đi nơi này. Thiên địa đại thế đã thay đổi, Mông Cổ đế quốc tương lai tràn đầy âm u. Ngươi trời sinh mệnh cách bất phạm, cho là ta Mông Cổ hy vọng cuối cùng."

Hốt Tất Liệt hai con mắt chặt chộp mắt, nhìn phía lão nhân vẻ mặt nhiều hơn mấy phần kinh hãi.

Lẽ nào liên vĩ đại Shaman, cũng không địch lại cái kia ác ma?

Lão nhân tiện tay lấy ra một tờ hơi mỏng giấy bằng da dê, đem đưa cho Hốt Tất Liệt, trầm giọng nói: "Mang theo nó, lập tức đi ngay. Vĩnh viễn đừng có ngừng bên dưới hành trình bước chân, vì ta Mông Cổ đế quốc bảo lưu hy vọng cuối cùng."

Hốt Tất Liệt vụng trong tay giấy bằng da dê, liếc nhìn biểu hiện nghiêm nghị vạn phần lão nhân, trong lòng tràn đầy kinh ngạc, cùng với nhàn nhạt hoảng hốt.

Cái này chống đỡ lấy Mông Cổ đế quốc lão nhân, đến cùng nhìn thấy gì đồ vật?

Hấn liếc mắt trong tay giấy bằng da dê, chỉ thấy bên trên ngò ngò lấy chữ viết xa xưa, viết nói: Trường Sinh Thiên thần công!

Bạn đang đọc truyện *Chư Thiên Tới Cường BOSS Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.